

Fredag den 14. januar 2011 (D)

1

41. møde

Fredag den 14. januar 2011 kl. 10.00

Dagsorden

1) 1. behandling af lovforslag nr. L 105:

Forslag til lov om ændring af lov om kommunernes styrelse. (Aflæg-gelse af halvårsregnskaber).

Af indenrigs- og sundhedsministeren (Bertel Haarder).
(Fremsættelse 16.12.2010).

2) 1. behandling af lovforslag nr. L 82:

Forslag til lov om ændring af lov om regionernes finansiering. (Ju-stering af opgørelse af det socioøkonomiske udgiftsbehov på sund-hedsområdet).

Af Johs. Poulsen (RV) m.fl.
(Fremsættelse 19.11.2010).

3) 1. behandling af lovforslag nr. L 97:

Forslag til lov om ændring af lov om autorisation af sundhedsperso-ner og om sundhedsfaglig virksomhed. (Autorisation som optomet-rist m.v.).

Af indenrigs- og sundhedsministeren (Bertel Haarder).
(Fremsættelse 09.12.2010).

4) 1. behandling af beslutningsforslag nr. B 32:

Forslag til folketingsbeslutning om en national målsætning for antal organdonorer.

Af Liselott Blixt (DF) m.fl.
(Fremsættelse 01.12.2010).

5) 1. behandling af beslutningsforslag nr. B 29:

Forslag til folketingsbeslutning om at sikre barnets tarv i asylsager, sager om humanitær opholdstilladelse og sager om tvangshjemsen-delser.

Af Johanne Schmidt-Nielsen (EL) og Anne Marie Geisler Andersen (RV) m.fl.
(Fremsættelse 25.11.2010).

Meddelelser fra formanden

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Mødet er åbnet.

I dag er der følgende anmeldelse:

Mogens Lykketoft (S), Holger K. Nielsen (SF) og Frank Aaen (EL):

Forespørgsel nr. F 15 (Hvad er regeringens svar på de fremførte an-klager om dobbeltspil i forbindelse med undersøgelsen af de hem-melige CIA-flyvninger?).

Titlen på den anmeldte sag vil fremgå af www.folketingstidende.dk (jf. ovenfor).

Det første punkt på dagsordenen er:

1) 1. behandling af lovforslag nr. L 105:

Forslag til lov om ændring af lov om kommunernes styrelse. (Af-læggelse af halvårsregnskaber).

Af indenrigs- og sundhedsministeren (Bertel Haarder).
(Fremsættelse 16.12.2010).

Kl. 10:00

Forhandling

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Forhandlingen er åbnet. Fru Sophie Løhde som ordfører for Venstre.

Kl. 10:00

(Ordfører)

Sophie Løhde (V):

Regeringen fremsætter med L 105 et lovforslag, som indebærer, at kommunerne fra 2011 skal udarbejde halvårsregnskaber. Lovforsla-get er en del af aftalen om genopretning af dansk økonomi såvel som en del af aftalen om kommunernes økonomi mellem KL og regerin-gen. Formålet med lovforslaget er at sikre en styrket lokal økonomi-opfølgning i kommunerne og dermed medvirke til at sikre, at kom-munerne fremadrettet respekterer de økonomiske rammer, der afta-les, og som ligger til grund for de årlige finanslovaftaler.

Indførelsen af halvårsregnskaber vil sikre kommunerne en bedre opfølgning i forhold til udgiftsudviklingen, hvormed det også vil fungere som redskab til at imødegå eventuelle budgetoverskridelser. Vi har i de senere år oplevet, hvordan adskillige kommuner har over-skredet deres budgetter. Godt nok har vi i regeringspartierne hele ti-den skullet høre på, at der spares og spares i kommunerne, og vi er blevet beskyldt for at lave massakre i velfærden, men når regnska-berne for kommunerne så er kommet, ja, så har virkeligheden været en anden. Det er vel næppe en overdrivelse at sige, at regnskaberne for kommunerne gang på gang har vist en markant overskridelse af budgetterne. Senest så vi f.eks. en overskridelse af de budgetterede serviceudgifter på godt 5 mia. kr., selv om vi altså igennem lang tid har skullet høre på, at der blev sparet i kommunerne.

I en tid, hvor riget fattes penge, bliver vi som samfund nødt til at sikre, at økonomien er i orden såvel i statslig som i kommunalt regi. Derfor er det også helt centralt, at kommunerne fremadrettet respek-

Kl. 10:00

terer de økonomiske rammer, sådan at vi kan sikre en ordentlig genopretning af balancen i den offentlige økonomi, hvilket i øvrigt også er en klar forudsætning for høj og robust økonomisk vækst i årene fremover. Med indførelsen af halvårsregnskaber sikrer vi et robust budgetopfølgningværktøj for alle landets kommuner, hvilket forhåbentlig vil medvirke til at sikre, at kommunerne får bedre mulighed for at imødegå eventuelle uforudsete udgifter, som der ikke har været taget højde for ved budgetlægningen. Hertil kommer, at kommunerne på baggrund af deres tidligere regnskaber står over for en væsentlig tilpasningsopgave på grund af det markante merforbrug i 2009.

Endelig er det vigtigt at understrege, at den administrative meropgave, som indførelsen af halvårsregnskaber indebærer som en ny opgave for kommunerne, vil blive modsvaret af en administrativ forenkling af det omkostningsbaserede regnskab, hvormed der altså ikke er tale om en ekstra administrativ byrde for kommunerne.

Med de bemærkninger kan jeg meddele, at vi i Venstre kan støtte det fremsatte lovforslag.

Kl. 10:03

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Der er et par korte bemærkninger. Først hr. Rasmus Prehn.

Kl. 10:03

Rasmus Prehn (S):

Nu var vi jo med Folketingets Kommunaludvalg til Kommunernes Landsforenings økonomiske konference her i sidste uge, og der fik jeg da i hvert fald det indtryk, at man i en række kommuner allerede arbejder med det her redskab. Kan Venstres ordfører redegøre lidt for, hvor udbredt det er, og risikerer vi egentlig ikke med det her at lave det, man kunne kalde overflødig lovgivning?

Kl. 10:03

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ordføreren.

Kl. 10:03

Sophie Løhde (V):

Det, der er rigtig positivt, er, at der er en række kommuner, som allerede er på forkant, og som allerede i dag sikrer en løbende opfølgning på budgetterne. Jeg har selv tidligere siddet som kommunalbestyrelsesmedlem. Det skete også, da jeg var amtsrådsmedlem, at man fik de her kvartalsregnskaber for hele tiden at kunne følge med. Det, der så bare er styrken ved halvårsregnskaber, er, at de giver et væsentligt mere sikkert prognoseværktøj for kommunalbestyrelserne, fordi man også samtidig sørger for, at halvårsregnskaberne altså også skal være retvisende i forhold til det, der så er forventningen om kunne gå hen og blive et regnskabsresultat.

Så det er positivt, at der er nogle kommuner, der allerede er godt i gang. Nu skal vi sikre, at alle kommuner kommer med, og det er det, vi sikrer med indførelsen af halvårsregnskaber. Jeg synes, det er et positivt redskab for kommunerne, hvor det nye jo så også samtidig er, at halvårsregnskaberne skal underlægges en politisk opfølgning.

Kl. 10:04

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Hr. Rasmus Prehn.

Kl. 10:04

Rasmus Prehn (S):

Så kommunerne er altså allerede i gang. Man er i gang med at bruge det her værktøj, men for at vise handlekraft synes regeringen så lige, at man skulle lave et lovforslag for at være på den sikre side.

Nu er det jo en aftale, der er indgået mellem regeringen og Kommunernes Landsforening her i sommer, at man skulle have et af de

her redskaber, men Kommunernes Landsforening lægger op til i deres hørings svar, at det måske er blevet lige vel omfattende, hvad regeringen lægger op til. I hvilket omfang er partiet Venstre villig til at lytte til det hørings svar, som Kommunernes Landsforening er kommet med, hvori de bl.a. siger: Kunne man f.eks. udelade anlægsudgifterne i det her halvårsregnskab, som jo er flerårige aftaler? De skriver i deres hørings svar, at de gerne vil nøjes med, at det bare omfatter drift inklusive refusion, men at de vil udelade det med anlæg. Er Venstre indstillet på at lytte til Kommunernes Landsforening der?

Kl. 10:05

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ordføreren.

Kl. 10:05

Sophie Løhde (V):

Konsekvensen af hr. Rasmus Prehns og dermed Socialdemokratiets holdning i første del er, at fordi der er nogle, der er godt gang, mens man ikke er det andre steder, så skal det bare være i orden, at der er nogle, der ikke overholder budgetterne. Den logik følger vi ikke i Venstre. Vi må konstatere, at der er en meget uensartet budgetopfølgning i kommunerne, og det betyder jo også, at nogle er rigtig gode, og at nogle er knap så gode. Derfor sikrer vi med indførelsen af halvårsregnskaberne, at alle kommuner får et budgetopfølgningsskema, som sikrer, at man også politisk hele tiden kan sørge for at følge med og kan se, hvordan det ser ud med økonomien i kommunen i forhold til de budgetter, man har vedtaget og har lagt, så man dermed også i tide kan nå at skride ind. Det gør kommunerne jo løbende, når de sidder og følger med i økonomien, men det her giver bare et væsentligt mere sikkert prognoseværktøj for kommunerne, og det er det, der er det væsentlige.

I forhold til KL's hørings svar er der jo sådan set også blevet taget højde for en række af de ting, som KL har påpeget i hørings svaret. KL anerkender jo sådan set også, at i og med man reducerer de administrative ressourcer, der skal bruges i forhold til de omkostningsbaserede regnskaber, vil det samlet set betyde, at der ikke er en ekstra administrativ byrde for kommunerne.

Kl. 10:07

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Der er en kort bemærkning fra fru Meta Fuglsang.

Kl. 10:07

Meta Fuglsang (SF):

Tak. Jamen jeg vil gerne fortsætte lidt i samme spor som Socialdemokraternes ordfører i det her spørgsmål, for det, som man sidder tilbage med, er jo en fornemmelse af, at der kan være forskellige svar på, hvorfor kommunerne har problemer med at levere så meget velfærd, som borgerne gerne vil have. Det, vi hører, når man spørger derude hos borgerne og i kommunerne hos dem, der er ansatte, om det er rigtigt, at det vælter ud med penge til kommunerne til velfærd, er jo, at det kan de ikke rigtig mærke. De har problemer med normeringer i skoler og daginstitutioner, og de har problemer med at give den rigtige service på ældreområdet. Det er temmelig mange helt centrale velfærdsområder, hvor der er skåret ned på velfærden og borgerne oplever nedskæringer hvert år, når der skal gøres noget.

Tror ordføreren, at det, at man laver regnskaber, kan ændre hele det velfærdsskred, som er sket igennem det seneste år? Er det alene det, at man laver regnskaber i stedet for budgetopfølgninger, der ville kunne ændre det, eller er ordføreren klar til at anerkende, at der er sket nogle økonomiske forringelser i kommunerne, som bare er en del af svaret?

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 10:08

har fået nedbragt ventelisterne på sygehusene til et historisk lavt niveau, så det er blevet formået at operere væsentlig flere danskere, så de ikke skal bruge tiden på venteliste, men kan bruge tiden på at blive rask og komme tilbage på arbejdet.

Kl. 10:08

Sophie Løhde (V):

Jeg synes, det er interessant, at ordføreren fra Socialistisk Folkeparti siger, at der er sket et velfærdsskred, for det betyder jo så samtidig, at det niveau, som den tidligere regering lagde for dagen, og som den også budgetterede med skulle være til rådighed for kommunerne frem til 2015, var helt vanvittigt. I dag ligger vi på 70 mia. kr. mere i offentlige udgifter til kernevelfærden, end det, man brugte i 2001, og det er jo i hvert fald et udtryk for et skred, som betyder, at vi bruger væsentlig flere penge på velfærden. Det er ikke det samme, som at vi ikke hele tiden skal sikre os, at vi får mest muligt ud af pengene; det er en løbende opgave, og der skal også løbende prioriteres.

Når det i en række kommuner her og nu opleves sådan, at man synes, at kommunalbestyrelserne en gang imellem også er nødt til at prioritere på en måde, som ikke nødvendigvis alle synes er lige sjov i forhold til de prioriteringer, man selv gerne havde set, så skal det jo bl.a. ses i lyset af det markante merforbrug på godt 5 mia. kr. på serviceudgifterne, der var i 2009. Der er det jo altså nødvendigt, at man, når man har brugt 5 mia. kr. for meget, så lige sørger for at få tilpasset sin organisation på en sådan måde, at man også fremadrettet kan have lidt bedre hånd i hanke med økonomien. Det mener jeg vi alle sammen har en fælles interesse i at sikre, i hvert fald hvis vi er interesseret i, at vi fremadrettet skal have varig velfærd i det danske samfund og ikke bare en gældsforøgelser.

Kl. 10:09

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Fru Meta Fuglsang.

Kl. 10:09

Meta Fuglsang (SF):

Men det, der står tilbage, og det, jeg får lyst til, hver gang vi diskuterer kommunernes økonomi og den offentlige velfærd, er at spørge regeringspartierne, hvor man tror at pengene forsvinder hen. Hvor tror man at de penge, der går til den offentlige sektor, forsvinder hen? For det ville være rigtig rart at få et åbenhjertigt svar fra ordføreren også i den her sammenhæng: Hvor tror man da at pengene forsvinder hen? Hvis der bliver brugt 5 mia. kr. mere, end der er budgetteret med, kunne det så ikke være, fordi behovet er der, fordi der er flere børn, der er flere ældre, der er flere, der skal have specialundervisning, der er en ændret demografi, der er flere børn, der skal anbringes, der er flere, der har krav på sociale ydelser?

Forklaringen er så enkel, at når behovet stiger, når der er nogen, der har et retskrav på det, og der er flere og flere, der får det behov og den ret, så skal der selvfølgelig følge penge med, og det er i virkeligheden en væsentlig del af forklaringen. Forklaringen er jo ikke, at kommunerne sløser, at kommunerne bruger pengene forkert, men at behovet er der. Når regeringen forholder sig til det her, forholder man sig ikke til behovet, men man forholder sig til en eller anden ønsket økonomisk grænse, og det er ikke det, vi er sat her for, vi er sat her for at sikre, at behovet bliver opfyldt.

Kl. 10:10

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 10:10

Sophie Løhde (V):

Hvor forsvinder pengene hen? Ja, de forsvinder jo bl.a. ud til, at børnene kan gå i skole, at de kan blive passet i daginstitutionerne, at vi

Så bliver der nævnt, at vi ikke forholder os til, hvad behovet er. Jeg tror sådan set, at der, uanset hvilken farve regeringen havde, altid vil være et pres og et behov for mere. Derfor er opgaven for os som politikere jo også at sørge for at prioritere i forhold til den økonomi, der så er til rådighed, og her må vi altså konstatere, at kommunerne ligger på et historisk højt niveau. Der er et historisk højt niveau for kommunernes budgetter.

Så er det rigtigt, at der er nogle områder, hvor udgifterne presser sig mere på, det har vi bl.a. set på det specialiserede socialområde, og her er kommunerne jo også i fuld gang med en aktiv indsats for at søge at begrænse det skred, vi har set i forhold til udgifterne på det område, så man derved også kan sikre en bedre økonomistyring i kommunerne.

Kl. 10:12

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Fru Line Barfod for en kort bemærkning.

Kl. 10:12

Line Barfod (EL):

Det lyder så pænt at sige, at man er i gang med at tilpasse og sørge for, at der ikke sker budgetskred i udgifterne på det specialiserede socialområde osv. Kunne ordføreren ikke bare sige helt klart, hvad det er, man mener kommunerne skal gøre? Er det sådan, når kommunerne skal til at lave halvårsregnskaber, at det nu ikke er hvert efterår, kommunerne skal hjemtage børn, der er anbragt, men to gange om året, og når børnene så kommer hjem og får store problemer, så må man sende dem af sted igen med de ekstra omkostninger, det giver? Eller skal handicappede, der skal have hjælp 24 timer om døgnet, måske nøjes med, at der kommer nogle et par gange om dagen og ser til dem, og så må de bare få det dårligere og dårligere? Så kan det være, de får det så dårligt, at man er nødt til at betale ekstra, men så kommer der et nyt halvårsregnskab, og så må man skære ned igen. Er det sådan, man skal tilpasse udgifterne efter Venstres opfattelse?

Kl. 10:13

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 10:13

Sophie Løhde (V):

Hvad skal kommunerne gøre, hvad er udfordringen? Inden for f.eks. de to områder, hvor der har været en meget kraftig vækst i udgifterne, nemlig den vidtgående specialundervisning og det specialiserede område, handler det jo i forhold til den vidtgående specialundervisning om at sikre, at færre børn kommer over i specialundervisningssystemet og dermed har behov for specialundervisning. Det er en lang proces, og det er en stor opgave, som vi står over for. Det er jo sådan set også derfor, at regeringen med sit forslag til en reform af folkeskolen sætter massivt ind i forhold til at styrke den danske folkeskole, så vi netop undgår, at så mange børn – markant flere end i eksempelvis Sverige eller Norge – kommer over i specialundervisningssystemet, men kan rummes inden for folkeskolen.

Hvad angår det specialiserede socialområde, hvor udgifterne også er skredet voldsomt, består en af udfordringerne da bl.a. i at se på de meget dyre enkeltmandsforanstaltninger, der er i en række af landets kommuner. Jeg vil vove den påstand, også efter jeg har været ude at snakke med medarbejderne i kommunerne, at det at lave en enkeltmandsforanstaltning på de niveauer, man har gjort i kommunerne, ikke nødvendigvis har betydet, at man har givet en bedre kvalitet el-

ler et bedre tilbud til den enkelte borger. Der giver det da god mening, at man kigger på, om vi kan samle nogle af de her ting, så vi sikrer, at der faktisk er et bedre tilbud til de borgere, som har et behov for en særlig hjælp.

Kl. 10:14

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Fru Line Barfod.

Kl. 10:14

Line Barfod (EL):

Hvis vi gerne på lang sigt vil have, at der er færre børn, der får behov for specialundervisning eller for specielle sociale tilbud, handler det jo bl.a. om at have et rigtig godt niveau på normalområdet. Det handler også om, at man har ro på, at man kan tænke langsigtet, at vuggestuer og børnehaver kan lave langsigtede budgetter, kan lave lange forløb, hvor man er sikker på, at her er der ro på.

Det er blevet ødelagt, da den her regering kom til magten og krævede, at man ikke længere måtte tænke langsigtet, man skulle bruge alle pengene hvert år, for ellers blev de taget fra en. Med det forslag, man lægger op til her, bliver det hvert halve år, man skal have brugt alle pengene i stedet for at kunne tænke langsigtet, og man skal bruge endnu flere penge på administration, bureaukrati, regnskaber i stedet for at sikre, at man faktisk bruger pengene på børnene, på at sikre, at der er voksne, der har tid til at lytte til børnene og se det, hvis der er nogle, der har nogle problemer, så man kan gribe ind i god tid, inden de vokser sig store. Så hvordan er det lige helt konkret, at Venstre forestiller sig, at man får styrket normalområdet, så man ikke på lang sigt får behov for så meget på specialområdet?

Kl. 10:15

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 10:15

Sophie Løhde (V):

Vi er vist måske lige en anelse uden for temaet for det her lovforslag, nemlig indførelse af halvårsregnskaber i kommunerne, men fair nok, jeg tager også gerne den overordnede debat i relation til kommunerne og deres økonomi.

Der er jeg fuldstændig enig i, at det handler om at have et godt niveau på normalområdet, og ja, vi har i Danmark verdens dyreste folkeskole, og derfor mener jeg ikke, at det er uambitiøst så også at stræbe efter, at for verdens dyreste folkeskole må vi som minimum stille krav om, at den også skal være blandt verdens bedste. Derfor er svaret nødvendigvis – jeg ved godt, at det er et trist svar for Enhedslisten – ikke altid: Send flere penge. Det er at se på, hvordan vi har indrettet folkeskolen. Der er behov for nogle grundlæggende ændringer, så vi sikrer, at vi ikke i Danmark bliver overhalet indenom af alle de lande, som med fuld fart i øjeblikket er i gang med at overhale os på uddannelsesområdet, ikke fordi vi i Danmark går og bliver dummere og dummere, men fordi de andre bliver klogere og klogere. Der skal vi være med i den konkurrence, for det er det, der er afgørende for den danske konkurrencekraft i årene fremover.

Kl. 10:16

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Hr. Johs. Poulsen for en kort bemærkning.

Kl. 10:16

Johs. Poulsen (RV):

Tak for det. Sophie Løhde siger lidt som sådan en slags i hvert fald indirekte begrundelse for, at man har fremsat det her lovforslag, at vi jo har en situation, hvor de danske kommuner samlet set økonomisk

og omsætningsmæssigt er på et historisk højt niveau. Og det er jo ganske rigtigt.

Men samtidig er det jo også rigtigt, at den sprogbrug sådan set bare betyder, at når der er en vækst fra år til år i kommunerne, er man sådan set hvert eneste nytår på et historisk højt niveau. Derfor vil jeg egentlig bare spørge fru Sophie Løhde, om hun ikke er enig i, at i de sidste 35 år har kommunerne hvert eneste år været på et historisk højt niveau.

Kl. 10:17

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 10:17

Sophie Løhde (V):

Det glæder mig, at Det Radikale Venstre medgiver, at vi er på et historisk højt niveau i landets kommuner. Vi må så også konkludere, at hvis vi ser på stigningen i udgifterne i kommunerne eller stigningen i de budgetter, de har haft til rådighed i kommunerne, er der i hvert fald sket nogle væsentlig større hop, i forhold til hvor mange penge kommunerne har haft til velfærd i den årrække fra 2001 og frem til nu, end det, som den tidligere regering lagde for dagen.

Men jeg mener ikke, at mængden af penge nødvendigvis er et succeskriterium i sig selv. Nej, det er selvfølgelig et spørgsmål om – og det tror jeg sådan set også at hr. Johs. Poulsen er fuldstændig enig med mig i – hvad det er, vi får for pengene, hvad det er for en velfærd, vi formår at udvikle i det danske samfund.

Kl. 10:18

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Hr. Johs. Poulsen.

Kl. 10:18

Johs. Poulsen (RV):

Det sidste er jeg fuldstændig enig i. Så på det punkt kan vi sagtens mødes, og det er egentlig også derfor, jeg bare sådan prøver at pille en lille smule ved den der sprogbrug, der hedder, at man er på et historisk højt niveau, for det har vi jo været hvert eneste år i de sidste 35 år, fordi der har været en realvækst fra år til år i større eller mindre omfang over de forskellige år. Og det betyder jo, at man hvert eneste år er på et historisk højt niveau. Så det er jo i al fald ikke et selvstændigt argument for at fremsætte lovforslaget.

Derfor kan jeg også nøjes med at spørge her i anden omgang: Er fru Sophie Løhde glad for, at vi er på et historisk højt niveau, eller er fru Sophie Løhde ked af, at vi er på et historisk højt niveau?

Kl. 10:19

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 10:19

Sophie Løhde (V):

Som jeg husker min ordførertale, som jeg lige har holdt for ikke særlig lang tid siden, var hovedargumentet for det her lovforslag, nemlig indførelse af halvårsregnskaber i kommunerne, ikke et spørgsmål om, hvilke budgetter der er i kommunerne, i forhold til om de har X eller Y stående på kontoen. Nej, hovedargumentet er sådan set, at vi i kommunerne har set nogle massive overskridelser af budgetterne.

Der er vi jo selvfølgelig nødt til at sikre – nu her, hvor riget fattes penge – en ordentlig genopretning af den offentlige økonomi. Det er en forudsætning for, at vi også i årene fremadrettet har handlefriheden til at kunne investere i de områder, hvor der er behov for, at der bliver investeret. Og det er bl.a. på en række af kernevelfærdsområderne, men vi skal bare have pengene, før man kan bruge dem.

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Tak til ordføreren. Hr. Rasmus Prehn som socialdemokratisk ordfører.

(Ordfører)

Rasmus Prehn (S):

Landets kommuner er i disse år udsat for en decideret økonomisk hestekur. Regeringen har dikteret nulvækst, og borgerne oplever, at velfærden stort set hele vejen rundt reduceres.

Forældre til børn i daginstitutioner oplever institutionslukninger, lukkedage og ringere normering med færre voksne pr. barn og dermed mindre pædagogisk arbejde og færre aktiviteter for børnene. I skolen oplever eleverne skolelukninger, færre undervisningstimer og fjernelse af hele fag som f.eks. musik og svømning. Faktisk har tidens skoleelever mindre undervisning svarende til 2 år mindre end i 1960 og til 1 år sammenlignet med tiden under den socialdemokratiske statsminister Poul Nyrup.

På ældreområdet oplever vi i disse år, at servicen reduceres ganske voldsomt. Hvor det for år tilbage var almindelig praksis, at ældre kunne få rengøringshjælp hver anden uge, er det i dag langt sværere overhovedet at blive visiteret til rengøringshjælp. Og får man endelig rengøringshjælpen bevilget, er det mange steder reduceret til kun at være hver tredje uge eller en gang om måneden.

Velfærden er under pres. Kommunerne sparer og vender hver eneste øre og kæmper en kamp for overhovedet at få deres budgetter til at hænge sammen. Ikke desto mindre er regeringen først og fremmest optaget af at mistænkeliggøre kommunerne: Kommunerne bruger bare løs, for mange af dem har svært ved at overholde deres budgetter, og de dårligste kommuner burde tage sig sammen og lære meget mere af de bedst drevne kommuner. Sådan lyder regeringens evindelige retorik, der fuldstændig ignorerer, at staten selv og dermed regeringen har haft langt sværere ved at overholde egne budgetter. Tænk blot på politiet og forsvaret. Men alligevel føler regeringen sig kaldet til at pege fingre ad landets kommuner.

Regeringen har allerede gennemført en række sanktioner over for landets kommuner, der bl.a. betyder, at kommunerne straffes økonomisk krone til krone, hvis deres regnskab ikke matcher de budgetter, der er lagt. Med dette lovforslag vil regeringen stramme endnu mere op. Kommunerne skal nu også halvårligt begå et regnskab efter standardiserede principper gældende for hele landet, så det bliver lettere at kontrollere, at kommunerne ikke bruger mere end aftalt.

At have styr på økonomien er selvsagt en god ting, og kan et sådant halvårsregnskab hjælpe til det, kan vi egentlig godt være positive over for det. Men mon ikke kommunerne allerede gør deres bedste, og mon ikke man kunne komme lidt længere med tillid til og respekt for det kommunale selvstyre? Og skal vi nu ikke passe på, at vi ikke finder på alt for mange nye bureaukratiske foranstaltninger her på Slotsholmen, som vi trækker ned over hovedet på landets kommuner?

Nu, hvor der faktisk er indgået en aftale med Kommunernes Landsforening om disse halvårsregnskaber, mener vi også, at regeringen bør lytte til de indspark og forslag, som Kommunernes Landsforening faktisk kommer med i deres høringssvar. Er det f.eks. nødvendigt med periodisering af samtlige udgifter? Får vi tilstrækkelig med styringsmæssig værdi for al den administration, der skal lægges i dette? Tager forslaget tilstrækkeligt hensyn til den nuværende praksis med selvejende institutioner? Og kunne halvårsregnskaberne reduceres til kun at indeholde driftsudgifter, inklusive refusion, og altså ikke inkludere anlægsudgifter, der jo ofte er flerårige?

Fra socialdemokratisk side er vi langt mere optaget af at sikre landets kommuner en mere realistisk ramme end optaget af at skabe endnu mere bureaukrati her fra Slotsholmen. Vi har intet problem

Kl. 10:19

med at lave halvårsregnskaber. Det kan ofte være et godt og nyttigt værktøj. Men vi stemmer ikke for det her lovforslag, der i sin form er alt for restriktivt og bureaukratisk.

Kl. 10:24

Kl. 10:20

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Der er et par korte bemærkninger. Først er det fru Sophie Løhde for en kort bemærkning.

Kl. 10:24

Sophie Løhde (V):

Jeg synes engang imellem, det er trist, at alting, når vi har en debat om kommunerne, kun skal handle om penge, men det er åbenbart det, der er udgangspunktet for ordføreren og er succeskriteriet for, hvad der er godt eller skidt i det, der foregår.

Men når det så er udgangspunktet, og når ordføreren bruger vendinger, som at kommunerne er udsat for en decideret økonomisk hestekur, og at velfærden er under pres, kan ordføreren så ikke oplyse os om, hvad det var for et niveau eller – for at bruge ordførerens egne ord – økonomisk hestekur, som Nyrupregeringen havde planlagt at kommunerne skulle udsættes for, da man lagde sine egne tal frem? Det kunne være interessant at få det til sammenligning, når der bliver brugt ord som økonomisk hestekur.

Kl. 10:25

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ordføreren.

Kl. 10:25

Rasmus Prehn (S):

Kigger vi på det økonomiske niveau i landets kommuner, kan vi se, at der har været en betydelig vækst årene igennem, men her på det seneste har regeringen lagt op til at stramme fuldstændig op og gennemføre nulvækst.

Det er altså helt nyt, at man, i en tid, hvor regeringen selv taler om, at vi skal have en folkeskole i verdensklasse, og hvor Venstres ordfører står her på talerstolen og siger, at de andre lande er ved at overhale os uddannelsesmæssigt, at de er meget bedre, har en situation, hvor man i folkeskolen skal reducere og sænke niveauet, hvor man lukker skoler, hvor man fjerner hele fag, og hvor eleverne har langt færre timer, end de havde for år tilbage. Det virker som den helt forkerte kurs, den helt forkerte vej i en tid, hvor vi ved, at vi skal satse og konkurrere på uddannelse.

Der har ikke under Nyrupregeringen været en lige så lav vækst, som der er nu. Der har været planer om forskellige ting, det er korrekt, men der har ikke været gennemført en kurs som den, der gennemføres nu. Det har altid været socialdemokratisk politik at investere i uddannelse. Vi ved, at én krone til uddannelse kommer ti gange igen, så det at lægge en kurs, der betyder, at man skal spare på fremtidens arbejdskraft, er direkte uhensigtsmæssigt. Det er derfor, at det virker helt urimeligt, at Venstre taler om en folkeskole i verdensklasse, samtidig med at man tvinger kommunerne til at spare netop på folkeskolerne.

Kl. 10:26

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Fru Sophie Løhde.

Kl. 10:26

Sophie Løhde (V):

Det var et meget langt svar på et meget simpelt spørgsmål, men det kan jeg også godt forstå, for ordføreren har jo inderst inde et eller andet problem med at anerkende, at der altså er blevet brugt massivt mange penge i det danske velfærdssamfund. Altså, vi har en offentlig sektor, der er så stor, at vi skal til Nordkorea eller Cuba for at fin-

de et andet land, som bruger flere penge i sin offentlige sektor målt på antallet af indbyggere. Men o.k.

Nu bliver det så nævnt, at man ikke kan stemme for det her fra Socialdemokratiets side, fordi det bare indebærer endnu mere bureaukrati i kommunerne. Kunne ordføreren så ikke lige fortælle mig, hvorfor kommunernes egen landsforening i sit eget høringssvar oplyser, at fordi man så samtidig med det her lovforslag reducerer på kravene i forhold til de omkostningsbaserede regnskaber, er der samlet ikke tale om en meropgave for kommunerne, hvis vi snakker om bureaukrati og administration, men at de ting sådan set udlignes med hinanden, fordi man slækker det ene sted for det andet sted at indføre et bedre budgetopfølgningværktøj i kommunerne?

Jeg synes i øvrigt, det er rigtig, rigtig trist, at Socialdemokratiet som Danmarks næststørste parti ikke er interesseret i at medvirke til, at kommunerne får nogle bedre budgetopfølgningværktøjer.

Kl. 10:27

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 10:27

Rasmus Prehn (S):

Problemet i det danske samfund her og nu er jo ikke størrelsen på vores offentlige sektor. Problemet er, at der er alt, alt for lidt vækst i det private. Det er jo derfor, regeringen skulle tage at sætte meget mere fokus på at skabe vækst i det private, få sat gang i hjulene, sådan at vi får en sundere balance mellem, hvad der sker i det private, og hvad der sker i det offentlige.

Fra socialdemokratisk side er vi overbevist om, at det at have en stærk offentlig sektor kan være medvirkende til at trække den private sektor i gang, at det ikke kun kan være et godt sikkerhedsnet, men også et godt lokomotiv, der kan være med til at trække den private sektor i gang. Så vi er ikke ligesom regeringen optaget af at skulle udhule og mistænkeliggøre den offentlige sektor. Vi synes, det er utrolig godt og kan være en hjælp for den private sektor at have en stærk offentlig sektor.

Med hensyn til det med styringsredskaberne stod jeg jo netop i min ordførertale og sagde, at det kunne være fornuftigt med halvårsregnskaber, at det kan være et udmærket værktøj. Men det er jo ikke det samme, som at vi skal sidde på Slotsholmen og diktere ned i mindste detalje, hvordan de her ting skal gøres.

Så nævnte jeg faktisk også, at der var en aftale, og den opfordrede jeg regeringen til at tage så alvorligt, at man også lytter til Kommunernes Landsforenings høringssvar.

Kl. 10:29

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Hr. Rasmus Jarlov for en kort bemærkning.

Kl. 10:29

Rasmus Jarlov (KF):

Jeg kunne høre, at den socialdemokratiske ordfører var knap så optaget af at svare på spørgsmålet, som kom fra Venstres ordfører, om, hvor mange penge der bliver brugt ude i kommunerne i dag, i forhold til hvor mange penge der blev brugt, dengang vi havde en socialdemokratisk regering, og hvordan forbruget er steget i forhold til de planer, den socialdemokratiske regering lagde dengang. Det vil jeg også gerne bede den socialdemokratiske ordfører om at svare på.

Kl. 10:29

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Rasmus Prehn (S):

Jamen jeg synes, at jeg har svaret på de her ting. Det er jo helt klart at se, at der var flere ressourcer til rådighed, hvis man kigger på, hvordan den offentlige økonomi var, hvordan kommunernes økonomi var, da vi havde en socialdemokratisk regering. Vi kan jo bare tage nogle konkrete eksempler. Jeg nævnte selv i min ordførertale, hvis det var, den konservative ordfører ellers lyttede efter og ikke var optaget af konservativ konspiration om ny formandspost osv., at det faktisk var sådan, hvis vi tager folkeskolen, at man under Nyrup Rasmussen havde flere undervisningstimer, end eleverne har i folkeskolen i dag. Det er faktisk sådan, at man kan måle sig frem til, at det mindre antal undervisningstimer, vores folkeskoleelever har, svarer til et helt år mindre, end da vi havde Nyrupregeringen. Det er jo et meget godt måleredskab.

Vi kan også tage rengøringshjælp til de ældre. Tidligere var det sådan, at det var normalt, at man kunne få rengøringshjælp hver anden uge. I dag er det i mange kommuner sådan, at man kun kan få det hver tredje uge, hvis man overhovedet kan få det, og nogle steder er det hver fjerde uge. Vi kan tage daginstitutionerne, hvor normeringen også er gået ned. Vi kan tage eksempel efter eksempel. Velfærden var langt bedre, da vi havde en socialdemokratisk regering, end den er nu. Så kan man komme med alle mulige tal og sammenligninger. Det, det handler om, er virkeligheden, altså hvordan velfærden er for danskerne, og dér er det gået ned ad bakke med Konservative og Venstre i regering.

Kl. 10:30

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Hr. Rasmus Jarlov.

Kl. 10:30

Rasmus Jarlov (KF):

Det er jo klassisk socialdemokratisk argumentation, at man forsøger sådan med nogle eksempler at påstå, at der er kommet færre penge ude i kommunerne; man mener, at der er et eller andet eksempel fra folkeskolen, der viser, at tingene er værre i dag, end de var for 10 år siden. Men det kan jo ikke bortforklare det meget simple faktum, at der er kommet flere penge ude i kommunerne. Det er ikke et spørgsmål om fornemmelser eller følelser eller eksempler ude fra virkeligheden. Det er simple fakta, som man kan slå op i finansloven, hvor man kan se, hvor mange penge kommunerne har i dag, i forhold til hvor mange penge kommunerne havde for 10 år siden.

Vil hr. Rasmus Prehn venligst bekræfte, at kommunerne har langt flere penge i dag i forhold til for 10 år siden, både når vi snakker om faktiske beløb, og når vi måler i procent af vores bruttonationalprodukt?

Kl. 10:31

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 10:31

Rasmus Prehn (S):

Jeg synes jo, det er interessant, at Det Konservative Folkeparti vælger netop dagen i dag, hvor der er nyt kursskifte i De Konservative, til at knæsatte princippet her i Folketingssalen om at være virkelighedsfjern. Det værste, man ved, fra Det Konservative Folkepartis side er eksempler fra virkeligheden. Eksempler fra virkeligheden er noget mistænkeliggørende, det er noget forkert, det er noget, man ikke kan bruge. Der er vi altså anderledes ydmyge fra socialdemokratisk side. Vi synes faktisk, det er vigtigt at stikke en finger i jorden og mærke efter, hvordan virkeligheden er derude. Og hvis vi kan se, at vi skal konkurrere med udlandet på uddannelse, så kan vi godt

indse, at det er usædvanlig uhensigtsmæssigt, at man får mindre undervisning, når målet faktisk er, at man skulle have mere undervisning. Derfor er eksempler fra virkeligheden meget nyttige at bruge, og jeg synes, det er synd og skam, hvis den nye konservative kurs er, at man ikke vil bruge virkeligheden, at man ikke vil tage eksempler fra virkeligheden. Det var dog mærkværdigt.

Så kan man lave forskellige beregningseksempler og sige, hvor meget der er i økonomiske ressourcer osv. Sagen er jo den, at kommunerne også er blevet tilført en lang række nye opgaver, og derfor er det det samme som at sammenligne pærer og bananer, hvis man begynder at sige, om der er mere eller mindre osv. Der er jo en løbende vækst, fordi der også er en udvikling i økonomien. Der er flere opgaver osv. Ja, men det bortforklarer bare ikke den virkelighed, der er derude, hvor der bliver mindre undervisning i folkeskolen, hvor der bliver ringere normering i børnehaven, og hvor de ældres rengøringshjælp bliver indskrænket. Det, der er vigtigt her, er, at vi er garanteret for velfærden. Det burde Det Konservative Folkeparti også være.

Kl. 10:33

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Tak til den socialdemokratiske ordfører. Så er det hr. Hans Kristian Skibby som ordfører for Dansk Folkeparti.

Kl. 10:33

(Ordfører)

Hans Kristian Skibby (DF):

Man fristes jo til at sige, at man er havnet midt i en finanspolitisk redegørelse frem for i forhandlingen af et lovforslag her i Folketinget om en relativt ukompliceret ændring af lov om kommunernes styrelse. Det er jo sådan, at det her er et lovforslag, som er blevet bragt til veje dels på baggrund af udmøntningen af den aftale om den økonomiske politik i Danmark, genopretningsplanen, som er indgået af Dansk Folkeparti og regeringen, dels er det selvfølgelig også en udmøntning af en aftale fra 2010 mellem regeringen og Kommunernes Landsforening om kommunernes økonomi i 2011.

Jeg synes jo, det er soleklart, at det her er et rigtig godt instrument til kommunerne. Jeg ved godt, at man kunne have gjort det frivilligt, og at nogle kommuner også har gjort det frivilligt for at sikre deres egen økonomistyring, men jeg synes altså, at vi med det her forslag får tilvejebragt en styrket økonomiopfølgning i kommunerne, og vi får sikret en større, fornuftsmæssig balance mellem de budgetter, som kommunerne har lagt forud for et driftsår, og de endelige regnskaber, som man kan se året efter, hvor man så typisk har kunnet se, at kommunerne ikke har kunnet holde sig inden for de driftkalkuler, som kommunerne oprindelig satte sig som målsætning. Det er det, der er det helt grundlæggende i det her lovforslag, og det støtter Dansk Folkeparti naturligvis.

Vi vil ikke klandre nogen noget, med hensyn til at man synes, at der har været en skævvridning i det her. Jeg synes, det er et fornuftigt lovforslag, og jeg er også sikker på, at kommunerne faktisk tager imod det her som en ganske almindelig ændring, en ny praksis, som ganske hurtigt vil blive almindelig dagligdag i kommunerne. Og jeg tror også på, at det – netop fordi KL har været inde som aktiv aftalepartner – er noget, som er i den fornuftige genre, og derfor synes jeg selvfølgelig også, at Folketinget skulle vedtage det her relativt ukomplicerede lovforslag enstemmigt. Det kan jeg så beklage at vi ikke kan komme til, som jeg hører det i dag, men det er i hvert fald Dansk Folkepartis holdning, så vi kan støtte lovforslaget.

Kl. 10:35

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Hr. Rasmus Prehn for en kort bemærkning.

Kl. 10:35

Rasmus Prehn (S):

Det er i den fornuftige genre, sagde Dansk Folkepartis ordfører. Det medgiver vi jo også fra socialdemokratisk side. Der kan være noget fornuftigt i at gøre det her. Spørgsmålet er, om man skal sidde og lave lovgivning om det.

Men nu, når der er indgået en aftale, vil jeg spørge: Er Dansk Folkeparti indstillet på at lytte til og inddrage de forslag, der er fra Kommunernes Landsforening?

Kl. 10:36

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ordføreren.

Kl. 10:36

Hans Kristian Skibby (DF):

Jamen jeg synes jo egentlig, jeg var inde på det i min ordførertale. Den var måske ikke så lang, som de andre ordføreres, men jeg sagde faktisk, at det her også er på baggrund af en aftale, hvor KL er aftalepartner. Det er ikke kun en del af genopretningsplanen, det er også en del af aftalen mellem KL og regeringen fra 2010 om driftsåret 2011.

Det er altså sådan, at når man indgår de aftaler, er man selvfølgelig to parter om det, og det betyder selvfølgelig også, at jeg har fuld forståelse for, at man skal lytte til de ting, der kommer som input fra forhandlingsdelegationens – fra KL's, fra kommunernes – side, lige så vel som man selvfølgelig også skal lytte til det, der kommer fra ministeriets side. Så det har jeg sådan set ikke nogen problemer med, vil jeg sige til hr. Rasmus Prehn.

Kl. 10:36

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Hr. Rasmus Prehn.

Kl. 10:36

Rasmus Prehn (S):

Jeg vil bare glæde mig over, at Dansk Folkeparti har givet håndslag på at ville lytte til de ting, der er kommet fra Kommunernes Landsforening. Det lyder rigtig fornuftigt, tak for det.

Kl. 10:36

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ordføreren.

Kl. 10:36

Hans Kristian Skibby (DF):

Det er sjældent, at vi kan være så milde over for hinanden, hr. Rasmus Prehn og jeg, så jeg vil kun kvittere for de nye toner her efter nytår.

Kl. 10:37

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Fru Meta Fuglsang for en kort bemærkning.

Kl. 10:37

Meta Fuglsang (SF):

Jeg vil egentlig stille et kort spørgsmål til ordføreren, der modsvarer den korte ordførertale. Det går ud på, om ordføreren mener, at manglende økonomisk styring i kommunerne er det, der er den afgørende årsag til, at vi faktisk får mindre velfærd for pengene ude i kommunerne.

Kl. 10:37

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ordføreren.

Kl. 10:37

Kl. 10:40

Hans Kristian Skibby (DF):

Jeg synes jo netop, at det sidste, som fru Meta Fuglsang siger, er svært at veje og måle: mindre velfærd eller mere velfærd? Nu har vi også hørt ordførere før mig, som har sagt: Jamen kommunerne skærer ned og skærer ned, der lukkes skoler, der bliver en lavere normering osv. Men samtidig kan vi se, at de kommunale driftsrammer stiger.

Nuvel, vi aftaler en nulvækst, men aftalen er altså baseret på en nulvækst, som tilskrives fuld pris- og lønfremskrivning. Derfor synes jeg sådan set ikke, vi kan diskutere, om der er tale om en decideret velfærdsforringelse. Der er måske tale om, at man laver nogle korrektioner i den måde, man prioriterer midlerne i kommunerne og regionerne på, men der er ikke tale om velfærdsforringelser. Det er der altså ikke, når der bliver flere og flere penge til rådighed. Ikke i min terminologi.

Kl. 10:38

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Fru Meta Fuglsang.

Kl. 10:38

Meta Fuglsang (SF):

Forstår jeg det så rigtigt, når jeg hører ordføreren sige, at det, at der er en pædagog til 20 børn nu, at eleverne går mindre i skole, at der er flere timer, hvor der ikke er lærere til stede, at der bliver gjort mindre rent, og at det er sværere at få rengøring, ikke er et udtryk for velfærdsforringelser, men at det simpelt hen er sådan et eller andet optisk bedrag, fordi der kun ville være velfærdsforringelser, hvis man skar mere i økonomien, end man gør nu? Er det rigtigt forstået, at man måler det på den måde?

Kl. 10:38

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ordføreren.

Kl. 10:38

Hans Kristian Skibby (DF):

Jeg gav udtryk for, at den samlede ramme aldrig har været større, også med pris- og lønfremskrivning oveni. Så er det sådan, at man prioriterer i kommunerne. Vi har faktisk kommunalt selvstyre her i landet, og det betyder også, at de enkelte byråd rundtomkring har frie rammer til selv at prioritere i deres drift.

Nu kender jeg en af de kommuner, hvor vi har et socialdemokratisk styre – et nyt socialdemokratisk styre – og det er i Odder Kommune, hvor vi tidligere havde en anden lokalregering. Der støtter SF – fru Meta Fuglsangs eget parti er jo med i flertallet, der bestemmer i Odder Kommune – at man lukker en hel række skoler og institutioner og laver drastiske nedskæringer. Det er noget, man vedtager lokalt. Man har altså aldrig haft flere penge til rådighed, men man vælger at prioritere pengene ud fra, hvad man synes der er det mest fornuftige.

Sådan er det altså med det kommunale selvstyre, og det synes jeg faktisk ikke at jeg som ordfører skal stå og plædere for her og blande mig alt for meget i. Der har aldrig været flere penge til rådighed; der har aldrig været større rammer, end der er nu i kommunerne, til at varetage de her opgaver i den borgernære service. Og det synes jeg bare man skal holde fast i. Nogle steder rundt omkring prioriterer man pengene anderledes, end man har gjort tidligere, og det synes sådan set skal være op til de lokalt valgte politikere selv at gøre.

Kl. 10:40

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Fru Line Barfod for en kort bemærkning.

Line Barfod (EL):

Det kan jo være lidt svært at foretage prioriteringerne, hvis man ikke har midlerne til det. Men jeg vil bare gerne høre, hvordan Dansk Folkeparti opfatter tingene, hvis det nu viser sig, at kommunerne igen overskrider budgettet, selv om de er gået over til at aflægge halvårsregnskaber. De bliver ved med at sende børn ud i anbringelser, fordi de altså synes, det er helt forfærdeligt for de her børn, der bliver udsat for sexovergreb i hjemmet, det kan de simpelt hen ikke se på sker, og derfor sender de altså børnene ud i en anbringelse, selv om det betyder, at budgettet overskrives, eller hvis nogle borgere i kommunen kommer ud for et trafikuheld, bevilger kommunen altså hjælp til dem, også selv om det betyder, at budgettet overskrides. Vil Dansk Folkeparti så have, at vi næste gang skal indføre, at kommunerne skal udarbejde kvartalsregnskaber? Eller hvordan forestiller man sig det? Det, at der indføres oftere regnskabsaflæggelse, vil det føre til, at de ude i kommunerne holder op med at give folk de ydelser, de egentlig har krav på?

Kl. 10:41

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ordføreren.

Kl. 10:41

Hans Kristian Skibby (DF):

Jeg synes, at fru Line Barfod som sædvanlig stiller nogle spørgsmål, som er lidt højtflývende. Det er jo ikke noget, jeg kan svare på her. Hvordan en kommune i en konkret situation vil varetage opgaven med en kriseram familie, der har været udsat for sexovergreb eller alle mulige andre ting, er noget, som selvfølgelig ligger ude hos de sociale myndigheder; det er noget, der ligger hos politiet; det er noget, der ligger hos offentlige myndigheder lokalt; det er noget, der ligger hos sagsbehandlere og socialrådgivere osv. Det ikke noget, jeg skal stå og kloge mig på her fra Folketingets talerstol. Jeg skal bare sørge for, at der er nogle rammer til rådighed, for at kommunerne kan gennemføre en sund drift over for kommunens borgere. Og så sker der selvfølgelig altid nogle lokale prioriteringer i de enkelte kommuner, for i nogle kommuner har de brug for flere penge på nogle områder frem for på andre.

I min egen hjemkommune, Hedensted Kommune, kan vi se, at børnetallet er faldende, og vi er nødt til at lukke daginstitutioner, fordi der er færre børn, der skal passes, til gengæld har kommunen flere ældre. Ja, det betyder altså, at vi er nødt til at omprioritere, hvordan vi bruger vores ressourcer, vores penge, i kommunen. Sådan er det. Og sådan er det også med de sociale spørgsmål, når der er nogen, der har behov for hjælp. Men ordføreren får i hvert fald ikke mig til at sige, at det her vil få nogen konsekvenser set i forhold til de lokale prioriteringer i en kommune, f.eks. over for folk, som er blevet udsat for sexovergreb og alt muligt andet.

Jeg synes, vi er kommet lidt langt ud af tangenten i forhold til det her ret ukomplicerede lovforslag, som vi faktisk forsøger at behandle her i dag, og det handler sådan set bare om, at kommunerne skal til at lave halvårsregnskab. Så simpelt er det.

Kl. 10:42

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Fru Line Barfod.

Kl. 10:42

Line Barfod (EL):

Jo, men Dansk Folkeparti siger jo, at grunden til, at vi nu skal lægge bureaukrati over til kommunerne, at de nu skal bruge flere ressourcer på bureaukrati og på halvårsregnskaber, er, at de overskrider budgetterne. Så er det, jeg bare spørger: Hvis det nu viser sig, at de

så også overskrider budgetterne hvert halve år, hvad bliver så konsekvensen? Bliver konsekvensen så, at Dansk Folkeparti siger, at de så skal lave kvartalsregnskaber, eller vil man faktisk acceptere, at kommer der en familie, hvori der har været sexovergreb, så må man godt anbringe børnene? Eller vil man have, at børn nu skal hjemtages hvert halve år i stedet for hvert år, som vi ser i øjeblikket, hvor man, når man kommer hen på efteråret og kan se, at budgetterne er ved at skride, så hjemtager børn fra anbringelser, fordi man på den måde kan få udgifterne bragt ned? Vi ser handicappede få fratrækt den hjælp, de ellers har fået, osv. Er det det, Dansk Folkeparti nu ønsker skal ske hvert halve år, og hvis det heller ikke virker, så skal vi ned på hvert kvartal, eller hvad det egentlig, man forestiller sig der helt konkret skal ske ude i kommunerne?

Kl. 10:43

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 10:43

Hans Kristian Skibby (DF):

Det, vi egentlig har som målsætning, er selvfølgelig at sikre, at kommunerne ikke tvinges til at lave unødige drastiske ændringer, besparelser, omrokeringer af deres økonomiske ressourcer, og det er jo faktisk, fordi vi kan se, at kommunerne år efter år har haft væsentlig højere driftsregnskaber, end deres budgetter har lagt op til. Væsentlige overskridelser – i 2009 5 mia. kr.

Vi vil gerne sikre nu i disse kriseår, hvor vi kan se, at vi ikke har de store muligheder for at sætte øget likviditet af til de her opgaver, at man ikke har de kæmpestore milliardoverskridelser i kommunerne, som vi så bagefter er nødt til at holde tilbage i bloktilskuddene osv. året efter. Netop ved at sikre en bedre budgetlægning og en budgetopfølgning i kommunerne tror jeg på – og så kan ordføreren kalde mig naiv eller lade være – at kommunerne bedre vil kunne redde de her økonomiske prioriteringer, så de ikke ender med så massive og store overskridelser og dermed restriktioner og ændrede bloktilskud året efter, som så skal modregnes i det underskud, de har haft året før. Det er det, vi prøver på med det her lovforslag. Jeg synes faktisk, at det er sund fornuft.

Kl. 10:44

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Tak til ordføreren. Fru Meta Fuglsang som ordfører for SF.

Kl. 10:44

(Ordfører)

Meta Fuglsang (SF):

Lovforslaget, der ligger her, er jo som tidligere nævnt en del af genopretningspakken, og det er en del af aftalen mellem KL og regeringen om kommunernes økonomi.

Forslaget er tilsyneladende blevet til ud fra en betragtning om, at hvis kommunernes økonomi skal holdes i kort snor, skal der aflægges flere regnskaber. Det lyder enkelt. Men det kommer muligvis bag på regeringspartierne, at regnskaber ikke gør det alene.

Kommunerne er blevet holdt i meget kort snor i meget lang tid, samtidig med at de forventninger, som regeringen har til, hvad de skal kunne udrette, bare vokser. Der er ikke den nødvendige sammenhæng mellem den økonomi, kommunerne får, de rammer, de får for arbejdet, og de forventninger, der stilles til kommunerne. Der foregår et meget stort og seriøst arbejde i kommunerne med at få enderne til at nå sammen. Der spares, effektiviseres og struktureres som aldrig før. Der sker budgetopfølgninger og beregninger for at få pengene til at række.

Den umiddelbare reaktion på det forslag, der ligger her, er, at det vigtige er, at man bruger kræfterne på det væsentlige. Der er ikke brug for flere regnskaber. Der er brug for en mere ansvarlig politik

over for kommunerne og nogle kvalitetsmæssigt betydelig bedre aftaler med kommunerne for at få en fornuftig sammenhæng. Regeringen kan ikke blive ved med at skubbe ansvaret fra sig og lægge det ud til et spørgsmål om, hvorvidt kommunerne aflægger tilpas mange regnskaber tilpas hyppigt og med tilpas mange detaljer.

SF støtter ikke forslaget, som det ligger her. SF vil gerne støtte, at vi kigger på strukturen og økonomien i den kommunale sektor. Vi støtter gerne, at man arbejder på, hvordan vi får mest mulig kvalitet for pengene, men det skal være på nogle andre vilkår end dem her.

Jeg vil gerne knytte nogle kommentarer til den debat, der har været i forbindelse med de tidligere ordførelser, og tale lidt om penge. Det, der er vigtigt, er selvfølgelig, hvor mange penge der er til at løse de opgaver, der er, men det, der er endnu vigtigere, er, om vi bruger de penge, der er, rigtigt, og om de kræfter, der bliver lagt i det, bliver brugt på den rigtige måde.

Spørgsmålet om at få pengene til at række til den kommunale økonomi er et forholdsvis kompliceret spørgsmål. Der er mange steder, hvor man kan gå ind og regulere på det, men det, vi ser her, er et meget forenklet eller ukompliceret lovforslag, som tilkendegiver, at det skulle løse nogle temmelig komplicerede problemer, og så nemt går det ikke.

Når vi skal spørge os selv, om vi bruger pengene rigtigt, skal vi også spørge os selv, om der er andre måder at regulere økonomien på, om vi kan lette kommunerne for noget af den administration, de har, og om vi kan gå ind og lette kommunernes vilkår, på en måde så pengene rækker længere i stedet for bare at gøre det til et spørgsmål om regnskaber. Den debat deltager SF gerne i. Vi vil gerne bidrage. Vi vil gerne kigge på f.eks. en effektiv afbureaukratisering af kommunerne, og vi vil også gerne kigge på, hvad virkeligheden er bag den opfølgning, der sker i kommunerne.

Det, man lige skal tænke over en ekstra gang i forbindelse med det her, er, at regeringen med hensyn til den budgetoverskridelse, der snakkes om for 2009, jo efterfølgende har erkendt eller heldigvis kvitteret for, at kommunerne har rettet meget op på økonomien. Der er sket store besparelser, og der er sket store effektiviseringer. Derfor er det lidt sjovt, at der kommer dette forslag om halvårsregnskaber, på et tidspunkt hvor det faktisk ser ud, som om det er vendt i kommunerne, at der er mere styr på at overholde regnskaberne. I stedet for at kvittere for det og arbejde videre med kommunernes situation, kommer der så her et forslag om halvårsregnskaber, et forslag, som ser ud, som om det kommer lidt forsinket.

Jeg forstår ikke, hvorfor det her forslag kommer nu, men hvis vi kunne snakke sammen om nogle bedre muligheder for kommunerne, og hvad der sker i kommunerne, deltager vi gerne i den debat.

Kl. 10:48

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Tak til ordføreren. Hr. Rasmus Jarlov som konservativ ordfører.

Kl. 10:48

(Ordfører)

Rasmus Jarlov (KF):

De Konservative støtter lovforslaget, som jo går ud på, at vi kræver af kommunerne, at de skal aflægge regnskab to gange om året.

Jeg vil gerne give en kompliment særlig til den socialdemokratiske ordfører for en brændende tale. Jeg ser for mig armod, ulykke, fattigdom og smalhals ude i vores kommuner, når jeg hører hr. Rasmus Prehn tale. Så vågner jeg op og finder ud af, at vi ikke befinder os i et land, hvor der er skåret ned i kommunerne. Vi befinder os i et land, hvor vi har store problemer med, at kommunerne faktisk bruger for mange penge, og det er det, der er vores udfordring, ikke at der er for få penge ude i kommunerne.

Som det jo er højre side af salen bekendt, er vi nødt til at tage et ansvar for Danmarks økonomi, og Danmarks to største økonomiske udfordringer er: 1) at vores arbejdsstyrke ikke kommer til at være

stor nok i fremtiden, og 2) at vi bruger for mange penge i det offentlige. Det merforbrug, der er i det offentlige, i forhold til hvad der er hensigtsmæssigt, kan jo så deles op i to ting.

Den ene er, at vi politisk har besluttet, hvordan rammerne er for, hvor mange penge der skal bruges ude i kommunerne og i det offentlige i det hele taget, og der har vi besluttet at bruge for mange penge. Den anden er så, at vi ud over allerede at have taget nogle politiske beslutninger om, at der skal bruges meget store beløb i den offentlige sektor, heller ikke har styr nok på økonomien, at der simpelt hen ved et uheld og ved dårlig styring kommer til at blive brugt ekstra mange penge ude i kommunerne.

Jeg synes, at vi alle sammen burde være enige om, at den sidste del af det meget store offentlige forbrug er uacceptabel. Det er uacceptabelt, at der bliver brugt flere penge, end der politisk bliver besluttet. Derfor er det vigtigt, at vi får styr på kommunernes økonomi. Det burde man tilslutte sig, uanset hvilken politisk overbevisning man har. Derfor er det her lovforslag faktisk ikke højpolitisk på nogen måde. Det er simpelt hen bare et spørgsmål om, at der skal styr på tingene, og det skal være sådan, at der selvfølgelig er styr på økonomien.

Det er god praksis at aflægge et regnskab minimum to gange om året. Det gør de fleste veldrevne organisationer i forvejen inklusive mange kommuner. Det giver mere fokus på at overholde budgetterne og dermed også en større chance for, at man ender med at komme i mål med det forbrug, som man havde planlagt.

Derfor mener vi også, at det giver mening at lovfæste det. Man kan selvfølgelig sige, at det foregår frivilligt nogle steder, og hvorfor skal vi så have en lov om det, men jeg har den overbevisning, at lige præcis når det handler om regnskabsregler, er der nødt til at være nogle faste regler for, hvordan man gør tingene. Det kan ikke være overladt til, hvad man selv synes er fornuftigt, fordi vi risikerer, at de steder, hvor der ikke er styr på økonomien, lige netop bliver de steder, hvor man ikke vælger af sig selv at indføre den praksis, som er god og fornuftig i forhold til at holde styr på sine budgetter.

KL 10:51

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Hr. Rasmus Prehn for en kort bemærkning.

KL 10:52

Rasmus Prehn (S):

Jeg vil gerne indledningsvis takke for den compliment, jeg fik fra den konservative ordfører. Jeg er ikke sikker på, det var helt så positivt ment. Den konservative ordfører mener ikke, der er problemer i landets kommuner, der er masser af penge, og der er masser af velfærd.

I den sammenhæng kunne jeg alligevel godt tænke mig at foreholde den konservative ordfører den virkelighed, som kom til udtryk på KL's kommunaløkonomiske konference her i sidste uge, hvor ordførerens konservative partifælle, Hørsholms borgmester Morten Slotved, sagde følgende:

Ja, vi er nødt til at trimme den kommunale økonomi. Jeg vil gerne sige, at jeg kommer direkte som direktør for IBM, og hvis vi havde haft en afdeling i IBM, der hed udsatte børn og unge, så havde vi selvfølgelig nedlagt den, fordi den ikke var rentabel.

Det var den tankegang. Det Konservative Folkeparti ved borgmester Morten Slotved gav udtryk for, og er det også den tankegang. Det Konservative Folkeparti her på Christiansborg har, altså at man bare kan nedlægge afdelinger, fordi de ikke giver overskud?

Det næste, borgmesteren gav udtryk for, var, at det slet ikke er noget problem at holde sommerlukket i institutionerne. Vi burde rent faktisk bare nedlægge alle institutioner over hele sommeren, så kunne vi passende samle børnene på en sportsplads, og så kunne idrætsklubberne passe dem.

Er det det, den konservative ordfører her mener? Det er ikke kommuner, der er presset på økonomien, der siger sådan. Det er måske ligefrem konservativ ideologi, at det er meget bedre med så skrabet velfærd, at man skal nedlægge afdelingen for udsatte børn og unge, og at det er meget bedre for børnepasningen, at man bare samler børnene på sportspladser hele sommeren. Er det det, den konservative ordfører ser som udtryk for et velfærdssamfund og for en kommuneøkonomi, der ikke har nogen problemer?

KL 10:53

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ordføreren.

KL 10:53

Rasmus Jarlov (KF):

Det er ikke konservativ politik, at man skal nedlægge afdelinger for udsatte børn, og det er heller ikke – i hvert fald ikke i den kommune, hvor jeg selv sidder i kommunalbestyrelsen, nemlig København – konservativ politik, at man skal holde sommerlukket i daginstitutionerne. Det har vi stemt imod i min kommunalbestyrelse, men man kan muligvis have en anden prioritering andre steder, også blandt konservative kommunalpolitikere. Det kan jeg ikke sådan gøre mig til dommer over, og det vil jeg heller ikke, for jeg ser ikke nogen højideologisk konservatisme i, om man gør det ene eller det andet. Det er en lokal prioritering.

Jeg mener jo, at fakta taler for sig selv. Vi har jo kommuner, som har et verdenshistorisk højt økonomisk forbrug, og på den baggrund kan jeg ikke genkende de billeder, som Socialdemokraterne forsøger at male af, at kommunerne er blevet udsultede, og at der ikke er råd til velfærd. Der vil aldrig være velfærd nok. Hvis man bare skal følge behovet, vil der selvfølgelig altid være et ønske om at få endnu mere velfærd.

Jeg må sige ud fra min egen erfaring i Københavns Borgerrepræsentation, at der bestemt er muligheder for, at man kan prioritere anderledes. Man kunne eksempelvis lade være med at lave et nyt ungdomshus til 148 mio. kr., man kunne lade være med at lave mærkelige trafikprojekter på Nørrebrogade, man kunne gøre noget ved sygefraværet i administrationen osv. Der er muligheder for at få mere for pengene, i hvert fald i den kommune, hvor jeg selv sidder i kommunalbestyrelsen.

KL 10:55

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Hr. Rasmus Prehn.

KL 10:55

Rasmus Prehn (S):

Nu ved jeg jo godt, at den konservative ordfører har benyttet dagen i dag til at knæsatte princippet om, at det med eksempler ude fra virkeligheden gider man ikke. Det er meget nemmere at sidde herinde på Slotsholmen med nogle tabeller og kigge på dem.

Men hvis vi alligevel skal tage udgangspunkt i et par eksempler fra virkeligheden: Mener den konservative ordfører så ikke, det er udtryk for, at man virkelig presser alt, hvad man kan, for at få enderne til at nå sammen, når man reducerer rengøring hos ældre fra hver anden uge til kun hver fjerde uge? Og mener den konservative ordfører ikke også, det er udtryk for, at man ude i kommunerne virkelig presser alt, hvad man kan, for at spare, når det er sådan, at man reducerer timetallet? Der er hele fag som svømning og musik, der er fjernet fra skemaet osv. Er man ikke allerede i kommunerne i fuld gang med at spare voldsomt, og er spareøvelserne i virkeligheden ikke ved at tage over i landets kommuner? Er vi ikke ved at ofre noget velfærd, som vi egentlig er glade for?

Kl. 10:56

Kl. 10:59

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 10:56

Rasmus Jarlov (KF):

Nej, jeg mener ikke, man på nogen måde kan konkludere, at fordi der er nogle enkelte områder, hvor man sparer uhensigtsmæssigt i nogle kommuner, er det et tegn på, at kommunernes budgetter er for små. Det ville man kunne konkludere, hvis man havde fuldt overblik over samtlige aktiviteter i de pågældende kommuner, og man kunne se, at ressourcerne blev udnyttet fuldt ud og mest hensigtsmæssigt alle steder.

Jeg har ikke kendskab til, at det skulle være således. Det er muligt, at der er nogle kommuner, hvor man kører sin organisation fuldstændig perfekt, således at det overhovedet ikke på nogen måde kan lade sig gøre at få mere for pengene. Jeg må indrømme, at jeg tvivler på det, for min erfaring fra organisationer er, at man meget sjældent når til perfektion, og derfor burde man koncentrere sig mere om at forbedre tingene, for det er der altid mulighed for i enhver organisation inklusive kommuner, i stedet for altid at gøre det til et spørgsmål om, at hvis man skal gøre noget bedre, så skal man have flere penge.

Jeg synes faktisk, at Socialdemokraterne stiller sig på den forkerte side i denne debat. De stiller sig på systemets side ved at gå ind på tankegangen om, at de skal have flere ressourcer, hvis de skal levere noget mere, i stedet for at stille sig på borgernes side, som har interesse i, at de skal have mere for deres penge.

Kl. 10:57

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Fru Meta Fuglsang for en kort bemærkning.

Kl. 10:57

Meta Fuglsang (SF):

Så kan jeg passende fortsætte debatten, hvor ordføreren lige slap.

Jeg tror, der er rigtig mange kommuner, jeg tror, der er rigtig mange landkommuner, der vil føle sig noget pikeret over at høre ordføreren gennemgå, at der måske er nogle kommuner rundtomkring, der har en lille smule svært ved at prioritere og har været nødt til at nedskære lidt på nogle områder. Virkeligheden ude blandt de kommuner, der har mindst, er, at man skærer helt ind til benet, når det handler om børnepasning, ældrepleje og folkeskole. Nogle af de kommuner, som kæmper for af sig selv at få vendt den udvikling og faktisk lægge noget dynamik ind i kommunen, så de på sigt får en bedre kommunaløkonomi, en bedre uddannet ungdom, et bedre erhvervsliv, har problemer med det, fordi de kæmper for at hænge fast med det yderste af neglene. Så jeg tror, mange vil føle sig pikeret over den her beskrivelse af det.

Når vi så snakker om, hvordan man skal bruge pengene i kommunerne, er det jo rigtigt, at man ikke bare kan blive ved med at poste penge i kommuner. Men vi kan jo godt diskutere, om det, vi gør, er det smarteste, man kan gøre for at få meget for de penge, man har. Det, der undrer, er, at ordføreren mener, at det, at man skal lave halvårsregnskaber, gør, at man af sig selv udvikler kvalitativt på kommunens fagområder. Den kobling forstår jeg simpelt hen ikke. Hvorfor ikke lave et mere kvalitativt samarbejde med kommunerne, lave nogle bedre aftaler om, hvordan vi skal udvikle og prioritere i stedet for? Tror ordføreren på, at halvårsregnskaber gør, at man kan arbejde kvalitativt med at udvikle kommuner?

Kl. 10:59

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Rasmus Jarlov (KF):

Ja, det gør jeg. Jeg tror på, at en vis budgetkontrol og en vis regnskabsopfølgning er en nødvendig del af at styre sin økonomi ordentligt og dermed også en forudsætning for, at man får mest kvalitet for pengene ude i kommunerne.

Så vil jeg sige til den første del af spørgerens bemærkninger, at jeg godt er klar over, at man gør alt, hvad man kan ude i kommunerne, for at få mest for pengene, men der skal også være krav om, at man hele tiden forbedrer sig som kommune. Ligesom der er på alle andre organisationer i den her verden, skal der også være et pres på kommunerne for at få mest muligt ud af deres skattekroner. Det er jo altså i borgernes interesse, at man sørger for, at ressourcerne bliver udnyttet bedst muligt. Vi har ikke uanede ressourcer i det her samfund, og derfor er det afgørende for vores velstand, at vi får mest muligt ud af vores ressourcer. Den eneste forskel på vores samfund i dag og det samfund, vi havde i stenalderen, er, at vi har været i stand til at få mere ud af vores ressourcer. Hvis venstrefløjens ønsker at stoppe den proces, hvor man hele tiden forsøger at få mere ud af pengene, så stopper man også velstandsudviklingen i vores samfund, og det synes jeg ikke man burde gøre.

Kl. 11:00

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Fru Meta Fuglsang.

Kl. 11:00

Meta Fuglsang (SF):

Så kan jeg starte med at dementere, at venstrefløjens skulle ønske at stoppe udviklingen. Tværtimod ønsker venstrefløjens jo netop at udvikle og arbejde med at forbedre kvaliteten af det, kommunerne leverer. Det ønsker vi at gøre sammen med kommunerne, sådan at man faktisk får en udvikling i kvalitet og ikke kun en udvikling i kontrol og bureaukrati, for det er jo sådan set det, der sker her. Det er en udvikling i bureaukrati, i kontrol, i mistillid, i aftaler, som ensidigt fokuserer på at overholde en bestemt økonomisk ramme, og ikke noget som helst andet. Det er jo det problem, der er, når vi snakker om at arbejde.

De borgerlige partier, ordførerens eget parti, Det Konservative Folkeparti, snakker, som om det offentlige er noget, der skal bekæmpes, noget, der skal begrænses, i stedet for at det er noget, der er en dynamisk faktor i samfundet. Det er det, som er ærgerligt, når det handler om netop at udvikle. Hvis tidshorisonten er, at enten er det stenalderen, eller også er det nu, kan jeg godt forstå, at det er svært at finde nogle kvalitative svar på det, men vi kunne måske finde en eller anden debat omkring den offentlige sektor, som også rummer andre synspunkter, end at det enten er stenalderen, eller også er det det, som regeringen præsenterer lige nu.

Kl. 11:01

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 11:01

Rasmus Jarlov (KF):

Vi ønsker ikke at bekæmpe den offentlige sektor. Vi stiller nogle kærlige krav til den offentlige sektor. Vi anerkender, at den offentlige sektor er til for borgernes skyld, og hvis vi skal have mest muligt ud af den, skal vi stille nogle kærlige krav bl.a. om, at der er styr på økonomien, og at man aflægger regnskab. Der er ikke nogen modsætning mellem at fremsætte et lovforslag om, at kommunerne skal aflægge regnskab, og så at foretage nogle andre ting ude i kommunerne. Så det er ikke et spørgsmål om, at vi skal have det her lovforslag eller lave nogle andre kvalitative tiltag og noget samarbejde

med kommunerne. Det, vi skal tage stilling til her, er, hvorvidt kommunerne skal aflægge regnskab to gange om året. Det ønsker vi de skal, for vi mener, det er rigtigt, at der skal være styr på økonomien, og at vi skal undgå et utilsigtet overforbrug ude i kommunerne. Jeg mener, alle burde kunne tilslutte sig det synspunkt og dermed lovfor-slaget.

Kl. 11:02

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Fru Line Barfod for en kort bemærkning.

Kl. 11:03

Line Barfod (EL):

Vi kan have forskellige holdninger til, hvorvidt det er mere regnskab og bureaukrati, der skal til, eller om det er nogle andre ting.

Jeg vil bare godt høre, når hr. Rasmus Jarlov siger, at vi hele tiden skal få mere ud af pengene, hvordan hr. Rasmus Jarlov synes vi skal gøre det. Hvis vi f.eks. taler om vuggestuer og børnehaver, hvordan er det så helt konkret, at vi skal få mere ud af pengene? Er det gennem den udvikling, der har været under denne regering, hvor der kommer flere og flere børn ind pr. voksen, altså at den enkelte voksne skal tage sig af flere og flere børn, så der ikke er tid til at sidde og snakke med børnene, ikke er tid til at læse en bog for dem og ikke er tid til at lære dem at binde snøreband og andre ting? Man bliver også nogle gange nødt til at vente med at skifte ble på dem, fordi man ikke kan gå fra de andre børn, for så er der ikke nogen voksne til at være sammen med dem, og derfor er der børn, der må gå rundt uden at få skiftet ble. Er det den udvikling, De Konservative ønsker, når de vil have mere ud af pengene, eller hvordan er det helt konkret, at man forestiller sig det skal ske på børneområdet?

Kl. 11:04

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ordføreren.

Kl. 11:04

Rasmus Jarlov (KF):

Jeg vil gerne komme med et par eksempler på, hvad man kan gøre på børneområdet for at få mere ud af ressourcerne.

Man kan eksempelvis sørge for, at man har en god prognose, så man i god tid kan forudse, hvor mange børn der er i kommunen og dermed få opbygget tilstrækkelig med kapacitet, så man ikke ender i den situation, som vi eksempelvis har i Københavns Kommune i øjeblikket, hvor der faktisk slet ikke er bygninger nok, til at man kan tage sig af de børn, der bor i kommunen og har behov for pasning. Man kan arbejde med strukturerne, således at man får den mest effektive udnyttelse af både lokaler, personale og ledelse. Man kan arbejde med uddannelse af personalet. Man kan arbejde med effektivisering af administrationen, så man ikke har ledere, der bruger en stor del af deres tid på administration. Man kan arbejde med privatisering og sørge for, at private dagplejere og børneinstitutioner får bedre vilkår, således at de kan gå ind og supplere på de områder, hvor kommunerne ikke er i stand til at opfylde et pasningsbehov på ordentlig vis.

Så der er selvfølgelig også på børnepasningsområdet mulighed for at gøre tingene bedre. Jeg tror, at vi alle sammen har et ønske om, at der skal være den bedst mulige pasning, og et ønske om, at der ikke skal være for mange børn pr. pædagog.

Kl. 11:05

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Fru Line Barfod.

Kl. 11:05

Line Barfod (EL):

Jeg tror, vi er fuldstændig enige om, at der skal bruges mindre tid på administration, men det er jo den regering, som hr. Rasmus Jarlovs parti er med i, som pålægger mere og mere administration, der gør, at der bl.a. ude i vuggestuer og børnehaver skal bruges mere og mere tid på administration. Hvordan er det så lige, det hænger sammen med, at man siger, at det skal der bruges mindre tid på, når man samtidig stiller flere og flere lovkrav, der betyder, at der skal bruges mere tid på administration?

Når man så har planlagt, hvor mange institutioner man skal have, og det har de altså i de fleste kommuner – de har styr på, hvor mange institutioner der skal være, og de har institutionerne – hvad er det så, man skal gøre? Hvad er det så, man skal blive ved med, for hr. Rasmus Jarlov siger jo, at det er en udvikling, man skal blive ved med? Hvordan er det, at man skal blive ved med at udvikle, når vi nu hører, at der er nogle børnehaver, hvor de er oppe på, at der er 20 børn til en voksen? Hvad er så det næste udviklingstrin efter hr. Rasmus Jarlovs opfattelse? Er det, at der skal være 22 børn pr. voksen, eller hvad?

Kl. 11:06

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ordføreren.

Kl. 11:06

Rasmus Jarlov (KF):

Jeg har lige redegjort for mange af de ting, man kan gøre. Jeg har givet fru Line Barfod nogle gode eksempler på, hvad man kan gøre for at gøre børnepasningen bedre og mere effektiv, uden at det handler om, der skal være flere børn pr. voksen. Så jeg synes, at det er som at hælde vand på en gås, når der overhovedet ikke bliver reflekteret over de ting, jeg gav som svar for et kort øjeblik siden.

Så vil jeg sige, at det ikke er min opfattelse, at det primært er regeringen, der belemrer børneinstitutionerne med administration. Med mit kendskab til Københavns Kommune er det min opfattelse, at det primært er fra den kommunale styring, instruktioner, regulativer osv., som lederne ude i daginstitutionerne bruger rigtig meget af deres tid på.

Vi er altid villige til at kigge på konkrete forslag til at reducere administrationen, og hvis Enhedslisten har nogle forslag til det, er vi altid utrolig villige til at kigge på det. Der er ingen af os, der ønsker, at der skal være mere administration end allerhøjest nødvendigt.

Kl. 11:07

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Tak til ordføreren. Hr. Johs. Poulsen som radikal ordfører.

Kl. 11:07

(Ordfører)

Johs. Poulsen (RV):

Jeg vil egentlig gerne i forlængelse af det, den konservative ordfører, hr. Rasmus Jarlov, sagde, starte med at sige, at det er min og vores opfattelse, at det vel i virkeligheden forholder sig sådan, at alle partier herinde har den opfattelse, at man altid skal forsøge at få mest muligt ud af de skattekrone, som vi bliver betroet i forskellige politiske fora, og dermed også forvalte dem så effektivt og så klogt som overhovedet muligt. Jeg tror faktisk de fleste har som målsætning, at man gør det så klogt og så dygtigt og så rigtigt som muligt. I al fald er det en målsætning for Det Radikale Venstre, at vi til enhver tid overvejer, hvordan den måde, vi bruger pengene på i den offentlige sektor, kan effektiviseres og gøres så klogt som muligt, således at man får mest muligt ud af midlerne.

Når det er sagt, er det dermed også sagt, at det måske kunne betyde, når der er sådan et lovforslag her, at vi frem for at slå hinanden alt for meget i hovederne i stedet for slog på, om et sådan lovforslag her så ville fremme det formål at bruge pengene så klogt som overhovedet muligt. Der vil jeg da sige, at jeg ikke synes, man sådan hundrede procent entydigt kan være sikker på, at det her forslag vil indebære det. Tværtimod kan man godt have en oplevelse af, som også et par ordførere tidligere har været inde på, at der er tale om et nyt formaliakrav, som man så ganske vist ved at reducere på andre krav til andre typer af regnskabsaktivitet formodentlig ender med at kunne sige svarer nogenlunde til den aktivitet, man har i dag på området. Det er selvfølgelig ædelt i sig selv.

Men det, diskussionen burde gå på, er egentlig det, som også fru Meta Fuglsang har været inde på flere gange, nemlig om det her er medvirkende til, at vi rent faktisk får en mere effektiv brug af de penge, vi har i den offentlige sektor til forskellige typer af opgaver. Det er jeg ikke sikker på det er. Når jeg alligevel udtrykker det på den måde, at jeg ikke er sikker på det, er det, fordi jeg gerne vil have lejlighed til også i udvalgsarbejdet at børe en lille smule længere ned i det forhold og forsøge at få et svar på, om der rent faktisk bare er tale om et formaliakrav yderligere, eller om man måske i virkeligheden kunne sige, at det fremmer det formål, som regeringen siger det fremmer. Det er jeg som sagt ikke sikker på, for alt tyder på, at vi her blot får endnu et krav, som så skal opfyldes, og måske kunne man i virkeligheden nå derhen, hvor man overhovedet ikke behøvede at have det krav, hvis virkeligheden er, at de aller fleste kommunalbestyrelser i forvejen arbejder på den her måde. Så er der jo tale om formaliakrav, som ikke nødvendigvis fremmer en effektivitet.

Men det, der er sigtet, altså at man får mest muligt ud af pengene, og at der også er en budgetstyring i kommunerne, som er både rigtig og effektiv og langsigtet, er ikke en målsætning, vi på nogen måde er uenig i, tværtimod, så må man nødvendigvis forholde sig til den hele tiden.

Så jeg vil blot gentage, at vi ikke er sikre på, at det formaliakrav, der her lægges op til, i sig selv fremmer det formål, det gerne vil, og derfor kunne vi egentlig også godt tænke os, at diskussionen i realiteten blev bredt lidt mere ud, som fru Meta Fuglsang var inde på, til at se på, hvordan vi kan indrette styringsmekanismerne i den offentlige sektor på en sådan måde, at man får den højst mulige udnyttelse af de midler, som flyder imellem de forskellige kasser.

I Det Radikale Venstre er vi optaget af at se på, om man kunne finde et styringssystem mellem stat og kommuner, for den sags skyld også mellem stat og regioner, som i højere grad fremmer en frihed til at disponere i de enkelte kommunalbestyrelser, i de enkelte regionsråd, og gerne også en frihed til at disponere over de enkelte år, samtidig med at man når en så høj og maksimal sikkerhed som overhovedet muligt for, at det også opfylder de samfundsøkonomiske målsætninger, som enhver regering til enhver tid må have.

Kl. 11:11

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Tak til ordføreren. Fru Line Barfod som ordfører for Enhedslisten.

Kl. 11:11

(Ordfører)

Line Barfod (EL):

Jeg er fuldstændig enig med den radikale ordfører; jeg tror, alle partier har den klare målsætning, at vi skal have mest muligt ud af pengene. Vi skal prøve at finde en måde i forhold til styring af den offentlige sektor, hvor vi får så meget som muligt for pengene af den velfærd, vi ønsker borgerne skal have. Spørgsmålet er så: Hvordan gør vi bedst det?

I over 20 år har man forsøgt med mere og mere markedsstyring, med new public management osv., med detailregulering ud fra en devise om, at hvis bare man laver detailregulering og masser af sty-

ringsinstrumenter centralt fra og styrer det, som om det var en pølsefabrik, så bliver det så billigt og effektivt som muligt. Og det virker bare ikke. Det kan man jo se, og Finansministeriets regnedrenge, dem, der var med til at indføre det, har for et par år siden i en kronik sagt: Vi kan se, at det ikke virker, vi gik for langt med de her styringsinstrumenter. Og derfor er der altså behov for, at man stopper op og ser på, at det ikke var den måde, man skulle gøre det på, i stedet for at fortsætte ad den vej, som man gør med det her forslag.

Vi synes, man skulle gå den anden vej og se på, at hvis man lader medarbejderne og borgerne i stort omfang selv styre, så gør de det meget billigere; hvis de får lov til at gøre det med et længere perspektiv, så bliver det også billigere. I en daginstitution får man f.eks. at vide: Her er de økonomiske rammer, I har for de næste 4 år. Så kan man lave en langtidspanlægning; så kan man bruge tiden på at finde ud af, hvordan man tager sig bedst muligt af børnene, hvordan man f.eks. laver nogle muligheder for at se på, hvilke børn der har brug for ekstra støtte, og sætte ind der. Det får man mulighed for, men når man nu ikke bare hvert år, men hvert halve år skal sørge for at have brugt alle sine penge, for ellers risikerer man, at de bliver taget fra en, så bliver det altså meget dyrere. Når alting skal detailreguleres og måles og vejes, med henblik på at det kan konkurrenceudsættes, så bruger man ufattelig meget bureaukrati på at gøre det i stedet for kunne bruge de ressourcer på at tage sig af børn eller syge eller ældre, eller hvad ens opgave nu er.

Hvis man tilrettelægger ældreplejen sådan, at der er nogle få SOSU'er, der tager sig af nogle få ældre og selv tilrettelægger, hvornår de er hjemme hos dem, og sørger for at give den hjælp, som der er behov for, så bliver det meget billigere, end når man skal lave nogle store centralt fastsatte vagtplaner og det hele skal måles og vejes og deles op i minutter. Hvis man sørger for, at kommunerne har nogle budgetter, de kan regne med over flere år, er det også billigere for dem at lave en langsigtet planlægning, end når de hele tiden får nye beslutninger herindefra helt ned i detaljen om ting, de skal gøre.

Derfor synes vi ikke, det er en god idé med det her forslag. Vi er imod den her holdning om, at man skal brænde benzin af hele tiden, for ellers risikerer man, at pengene bliver taget fra en, og at man får mindre det følgende år. Vi synes i stedet, man skal give nogle gode muligheder for, at det bliver en demokratisk styring, at borgerne og de ansatte sammen kan tilrettelægge, hvordan arbejdet skal gøres, og kan finde ud af, hvad det er, der er vigtigt.

Hvis vi nu tager et andet område, politiet, er det sådan, at vi her i efteråret har hørt om, hvor galt det går, når man laver sådan nogle detaljerede mål, de skal leve op til, for så skal de ud og dele en masse bøder ud og rejse en masse sigtelser, i stedet for at de kan fastsætte nogle mål selv, som handler om det, de kan se er vigtigt, og som faktisk har en betydning for deres arbejde. For man risikerer også, at man undergraver det, som egentlig er det vigtige. Det er jo det, vi ser sker på børneområdet: Når man fastsætter nogle detaljerede mål om, hvad de skal nå af test osv., og man samtidig skræner ned på, hvad de har af normaltimer, så bliver der flere og flere børn, der ikke kan passe ind, og det bliver meget dyrere.

Hvis man gerne vil have, at der skal bruges færre penge på specialområdet – og det skal så være det sidste, jeg siger – bliver man nødt til at lave en langsigtet investering i normalområdet. Hvis vi bruger mange flere penge i nogle år på at sikre, at vi får flere voksne i vuggestuer og børnehaver til at tage sig af vores børn, hvis vi sikrer, at man har normaltimetallet på alle skoler, så vil der være færre børn, der får brug for specialundervisning og specialforanstaltninger, og så kan vi på sigt spare flere penge. Hvis man ser på udgifterne til folkeskolen, kan man se, at man bruger færre penge pr. elev i dag, end man gjorde tidligere, hvis vi ser på normalområdet. Og derfor er det altså vigtigt, at man er i stand til at tænke langsigtet, og at man er i stand til at forholde sig til flere kasser, frem for at man ser på hver kasse for sig, og så gør den op hvert halve år og så tager penge fra

folk, hvis det er gået galt. Det duer ikke, det koster alt for meget, og hvis vi virkelig ønsker at spare penge og gøre tingene bedre og få en bedre velfærd, så kræver det altså, at vi får en demokratisk styring i stedet for den styring, man har i dag.

Kl. 11:16

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Tak til ordføreren. Så er det indenrigs- og sundhedsministeren.

Kl. 11:16

Indenrigs- og sundhedsministeren (Bertel Haarder):

Når et forslag om halvårsregnskaber i kommunerne kan føre til en generaldebat om hele den kommunale økonomi, så tyder det på, at vi får mange generaldebatter. Men det stiller vi gerne op til i regeringen. Jeg forstår på hr. Rasmus Prehn, at han er for halvårsregnskaber, men imod dette forslag, og så forstår jeg også, at han ikke mener, at staten overholder sine budgetter. Det synes jeg nu er en mærkelig påstand i betragtning af alle de besparelser, vi gennemfører, og som hr. Rasmus Prehn protesterer mod hver eneste gang. Mon ikke det hænger sammen med, at staten faktisk tager sin egen medicin og holder styr på sine egne udgifter?

Jeg synes også, der kan være grund til at spørge hr. Rasmus Prehn, når nu problemet i Danmark ikke er den offentlige sektors størrelse, men at der er for lidt privat vækst, hvad det så er ved den socialdemokratiske skattestigningspolitik, som vil gavne den private vækst. Det synes jeg ikke vi helt fik beskrevet. Mon hr. Rasmus Prehn medregner specialundervisningen, hele specialområdet, når han siger, at der skulle være færre skoletimer nu end under Nyrup? Jeg tror, der er grund til lige at regne efter.

Men nok om det. Jeg er glad for, at også hr. Rasmus Prehn i princippet kan se fornuften i at have halvårsregnskaber. Det er altså også noget, som regeringen har aftalt med Kommunernes Landsforening. Det er jo ikke kun regeringen, der har interesse i, at kommunerne for fremtiden overholder deres budgetter. Det er også en kommunal interesse, at de aftaler, man indgår med staten, kan forventes overholdt.

Man kan så sige, at der ligger et element af bureaukratisering i, at man nu skal udarbejde et halvårsregnskab, men jeg vil godt understrege, at det halvårsregnskab jo altså vil være til hjælp, når man laver helårsregnskabet. Jeg vil også understrege, at vi jo altså ikke stiller krav om revision af halvårsregnskabet, og at der samtidig gennemføres en forenkling af reglerne vedrørende omkostningsregnskaber. Det vil ske administrativt ved en ændring af det, der hedder budget- og regnskabssystem for kommuner, som er et bilag til bekendtgørelsen om kommunernes budget- og regnskabsvæsen.

Så alt i alt er forslaget et skridt i retning af rettidig omhu, af at faresignalerne opdages i tide, at der er gule lamper, der tændes på et tidspunkt, hvor man kan nå at gøre noget ved det, og især på et tidspunkt, hvor man kan nå at tage bestik af eventuelle overskridelser, så man kan indhente dem, og så man kan tage højde for problemet i det kommende regnskab. Fru Sophie Løhde og hr. Rasmus Prehn og hr. Skibby har jo klart beskrevet, hvordan de kommunale udgifter er større end nogen sinde, men det er jo rigtig nok, at når man har kæmpe overskridelser i 2009 og 2010, så er det selvfølgelig noget, der opleves som en besparelse, når man skal bringe sig ned på det, som man havde tænkt sig at bruge i 2010, for det er jo det, der er aftalen, nemlig at man i 2011 skal bruge lige så meget, som man havde tænkt sig at bruge i 2010.

Så hvis man nogen sinde haft brug for at indføre halvårsregnskaber, er det nu, og jeg forstår på debatten her, at det er der også i realiteten bred forståelse for. Jeg har en stærk fornemmelse af, at dette forslag vil blive vedtaget, sådan som det også er aftalt med Kommunernes Landsforening.

Kl. 11:21

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Hr. Rasmus Prehn for en kort bemærkning.

Kl. 11:21

Rasmus Prehn (S):

Jeg forstår, at det er lykkedes mig at give ministeren lidt at tænke over. Der er også lyst til debat. Det bliver der nok ikke rigtig mulighed for i den her sammenhæng, hvor det jo kun handler om spørgsmål og svar om et konkret lovforslag. Så jeg vil prøve at holde mig til lovforslaget omkring det her med halvårsregnskaber.

Ministeren er selv inde på, at der er tale om en aftale med Kommunernes Landsforening. Ikke desto mindre har Kommunernes Landsforening jo begået et hørings svar, hvori de gør opmærksom på nogle ting, som de synes godt kunne være anderledes. Og det er derfor, jeg kunne tænke mig at høre ministeren, om man er villig til at imødekomme nogle af de forslag, der er kommet fra Kommunernes Landsforening. Jeg og Socialdemokratiet mener, det kunne være gavnligt at imødekomme dem.

Kl. 11:21

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ministeren.

Kl. 11:22

Indenrigs- og sundhedsministeren (Bertel Haarder):

Det er jo meget naturligt, at Kommunernes Landsforening, når de skriver høringssvar, så gør opmærksom på det eventuelle merarbejde, som halvårsregnskaber fører til. Det synes jeg er helt i orden, også fordi vi jo skrev i aftalen med KL, at vi skulle søge at begrænse det administrative merarbejde.

Jeg nævnte, at der ikke er tale om, at halvårsregnskabet skal revideres, og at der gennemføres en forenkling af reglerne vedrørende omkostningsregnskaber. Når regeringen ikke har gjort det endnu mere enkelt, som Kommunernes Landsforening måske kunne have ønsket, så skyldes det selvfølgelig, at overskridelserne har været gigantiske, at det virkelig er sidste ud kald, hvis der skal være tiltro til, at man i aftaler mellem stat og kommune kan sikre sig mod en voldsom vækst i kommunerne. Det er selvfølgelig det, der er baggrunden for, at vi ikke har kunnet lytte til alle ønsker.

Kl. 11:23

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Hr. Rasmus Prehn.

Kl. 11:23

Rasmus Prehn (S):

Det er jo rigtigt, at Kommunernes Landsforening også kvitterer for, at der er visse strækninger, hvor man har imødekommet ønskerne fra dem. Men de har jo nogle helt konkrete ting, som de efterlyser, nemlig om det er nødvendigt med periodiseringen af samtlige udgifter, da der ligger et meget stort arbejde i det. Endelig påpeger Kommunernes Landsforening også forholdet til selvejende institutioner, hvor de mener, der kan være en problematik. Sluttelig vil jeg nævne det med anlægsudgifterne, som jo ofte er flerårige.

Jeg kunne godt tænke mig at høre ministeren kommentere lidt på de tre ting.

Kl. 11:24

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ministeren.

Kl. 11:24

Indenrigs- og sundhedsministeren (Bertel Haarder):

Man kan jo altid diskutere, om anlægsudgifter skal behandles på den ene eller den anden måde. Jeg vil gerne i et svar til udvalget give en god beskrivelse af, hvordan og hvorledes vi har tænkt os, at anlægsudgifter skal indgå. Når det gælder periodisering, har jeg svært ved at få ind i mit hoved, hvordan man kan lave halvårsregnskaber uden at periodisere, men hvis der er noget, jeg har overset, må jeg jo blive klogere. Jeg vil også på det punkt meget gerne give en beskrivelse til udvalget, og det samme gælder det med de selvejende institutioner.

Kl. 11:24

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Tak til ministeren.

Da der ikke er flere, der har bedt om ordet, er forhandlingen slut.

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Kommunaludvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg dette som vedtaget.

Det er vedtaget.

Det næste punkt på dagsordenen er:

2) 1. behandling af lovforslag nr. L 82:**Forslag til lov om ændring af lov om regionernes finansiering. (Justering af opgørelse af det socioøkonomiske udgiftsbehov på sundhedsområdet).**

Af Johs. Poulsen (RV) m.fl.

(Fremsættelse 19.11.2010).

Kl. 11:25

Forhandling**Første næstformand (Mogens Lykketoft):**

Forhandlingen er åbnet. Indenrigs- og sundhedsministeren.

Kl. 11:25

Indenrigs- og sundhedsministeren (Bertel Haarder):

Forslagsstillerne har fremsat forslag om justering af opgørelsen af det socioøkonomiske udgiftsbehov, som indgår i grundlaget for fordelingen af regionernes bloktilskud på sundhedsområdet. Formålet er at gennemføre en tilpasning af tilskudssystemet for regionerne på sundhedsområdet. Der foreslås en justering af opgørelsesmetoden for tabte leveår, så kriterieværdien ændres til at blive opgjort i forhold til den gennemsnitlige middellevetid i hele landet tillagt 1 år i stedet for i forhold til den region, hvor man lever længst.

Jeg har selvfølgelig lyst til at rose dette velgennearbejdede lovforslag. Forklaringen er jo den enkle, at det er regeringen, der har udarbejdet det; det var sat på lovprogrammet i januar sidste år, men dele af forslaget skulle dog opdateres, hvis forslaget skulle gennemføres.

Lovforslaget har den historie, at det er udarbejdet med baggrund i analyse af de kriterier, som indgår i opgørelsen af regionernes udgiftsbehov på sundhedsområdet. Den analyse blev gennemført i Indenrigs- og Sundhedsministeriets Finansieringsudvalg og blev igangsat på baggrund af økonomiaftalen mellem regeringen og Danske Regioner for 2009. Finansieringsudvalget pegede på forskellige principielle justeringsmuligheder, men uden at tage stilling til, om de enkelte muligheder skulle gennemføres, og uden at vurdere de fordelingsmæssige virkninger.

I forlængelse af Finansieringsudvalgets analyse blev der så udarbejdet et lovforslag, som blev sendt i høring hos Danske Regioner i november 2009, altså for over et år siden. Danske Regioner valgte ikke selv at fremsende et høringssvar; man valgte at videresende forslaget til de fem regioner, som så indsendte hver deres bemærkninger til lovforslaget. Fire ud af fem regioner fremsendte bemærkninger om, at der burde foretages yderligere ændringer i udgiftsbehovsberegningen. To regioner mente, at de byrdefordelingsmæssige virkninger var for store; det gjaldt naturligvis de to regioner, som med forslaget stod til at få ganske betydelige tab, nemlig Region Hovedstaden og Region Sjælland. Men også to af de øvrige regioner bemærkede, at den løsning, der var lagt frem, var utilstrækkelig. Derfor var det jo vanskeligt at konkludere, at der var opbakning til den løsning, som forslaget lagde op til. Og det medvirkede til, at forslaget ikke blev fremsat for Folketinget.

Men det er også relevant at tage i betragtning, at der er sket andre udviklinger siden januar 2010. Det må tages med i betragtning, at regeringen – dels i regeringsgrundlaget fra februar 2010, dels i finanslovaftalen for 2011 – har meldt ud, at den kommunale medfinansiering af sundhedsvæsenet skal ændres, sådan at kommunernes aktivitetsbestemte medfinansiering øges, mens det indbyggertalsbestemte grundbidrag fra kommunerne til sundhedsvæsenet afskaffes.

Der har været nedsat en arbejdsgruppe med KL, Danske Regioner, Finansministeriet og Indenrigs- og Sundhedsministeriet, som har set på mulighederne. I forlængelse heraf har regeringen sat et forslag om ændret kommunal medfinansiering af sundhedsvæsenet på lovprogrammet til fremsættelse i slutningen af februar, altså i dette forår. Regeringen finder det ikke hensigtsmæssigt så tæt på en ændring af kommunernes medfinansiering af sundhedsområdet at foretage en ændring af bloktilskudsmodellen, uden at denne ændring af medfinansieringen bliver taget med i betragtning.

På baggrund af disse to forhold – altså høringssvarene fra regionerne, der mildt sagt ikke var positive i fire ud af fem tilfælde, og den bebudede ændring af medfinansieringen af sundhedssektoren – kan regeringen ikke tilslutte sig det forslag, som her er til behandling, uanset at det i sin tid for langt over et år siden blev udarbejdet af regeringen selv. Der er løbet vand i åen siden, og det er derfor, vi gerne vil holde hesten endnu en stund.

Kl. 11:30

Formanden:

Tak. Der er ønske om en kort bemærkning. Hr. Morten Østergaard.

Kl. 11:30

Morten Østergaard (RV):

Tak for den varme modtagelse af vores forslag her.

Jeg vil lige starte med for debattens skyld at rette en misforståelse. Jeg ved ikke lige helt, hvordan vi griber det an i udvalgsarbejdet, men i selve lovforslagets tekst står loven til at skulle træde i kraft 1. januar 2011 med virkning fra tilskudsåret 2011. Det giver i sagens natur ingen mening, da vi nu har passeret 1. januar 2011 og er godt inde i tilskudsåret 2011. Det, som har været vores ønske, fremgår af det, der hedder bilag 1, hvor man sammenholder lovforslaget med den gældende formulering, og her står det, som er forslagsstillerens ambition, nemlig at loven træder i kraft 1. juni 2011 og har virkning fra tilskudsåret 2012. Bare så det er klart for alle. Der er sket en fejl i processen. Men det er sådan set også det eneste, vi så har ændret, nemlig at vi har måttet skubbe ikrafttrædelsen.

Så vil jeg med formandens tilladelse vende tilbage og stille et spørgsmål, og det, som er interessant at få afklaret, er: Er det stadig regeringens opfattelse på linje med Finansieringsudvalget, at der er en uensigtsmæssighed? Og står man ved det, ministerens forgænger sagde allerede den 21. oktober 2008 i Århus Stiftstidende, nemlig at konsekvensen bl.a. er, at Region Midtjylland mister 200 mio. kr. –

har man regnet ud og er nået frem til – fordi der er den uhensigtsmæssighed? Er det stadig regeringens opfattelse?

Kl. 11:31

Formanden:

Ministeren.

Kl. 11:31

Indenrigs- og sundhedsministeren (Bertel Haarder):

Når man sender et forslag til høring, er der jo ikke noget galt i, at man lytter til det, der bliver svaret, og fire ud af fem regioner svarede negativt og mente, at man skulle vælge en anden model. Derefter har regeringen altså ikke haft helt den samme opfattelse, som vi havde, før vi sendte det til høring. Sådan må det jo være, når man sender ting til høring. Det er vel det vigtigste, jeg kan sige.

Så sker der jo altså også altid det, at når tiden går, kommer der nye momenter ind, herunder spørgsmålet om den ændrede kommunale medfinansiering af sundhedssektoren. Det er yderligere et moment, som gør, at regeringen, som jo udarbejdede dette forslag for langt over et år siden, i dag må tage afstand fra forslaget, fordi vi lytter til høringssvarene, og fordi vi nu gerne vil se det problem, der er – og som fortsat er der – i en bredere sammenhæng, sådan som regionerne også har ønsket.

Kl. 11:32

Formanden:

Hr. Morten Østergaard.

Kl. 11:33

Morten Østergaard (RV):

Jeg synes jo lidt, at indenrigs- og sundhedsministeren gambler med sin troværdighed. I går var det et løfte på omkring 30 mia. kr. til nyt sygehusbyggeri, man forlod i forhold til det, man sagde i valgkampen i 2007, og nu kan jeg så forstå, at det, som et finansieringsudvalg bestående af repræsentanter for bl.a. Danske Regioner, KL, Ministeriet for Sundhed og Forebyggelse, Finansministeriet, Økonomi- og Erhvervsministeriet, Skatteministeriet og Indenrigs- og Sundhedsministeriet fandt ud af i første halvdel af 2009 om, at der er en uhensigtsmæssighed vedrørende proportionaliteten i forhold til det her med middellevetiden, mener man ikke længere, heller ikke selv om man jo så på regeringens vegne i forhold til konsekvensbetragtningerne siden hen har været ude at fortælle regionerne, hvad man vil gøre for dem på det økonomiske område.

Er det virkelig sådan, at det saglige arbejde med repræsentanter for alle de berørte, som er foregået der, kaster man nu vrag på, fordi regionerne til regeringens store overraskelse ikke kunne blive enige om et fælles høringssvar om, hvordan man skulle skubbe penge rundt mellem hinanden?

Kl. 11:34

Formanden:

Ministeren.

Kl. 11:34

Indenrigs- og sundhedsministeren (Bertel Haarder):

Der er isoleret set naturligvis fortsat den uhensigtsmæssighed, som førte til udarbejdelse af lovforslaget, men regeringen har altså lyttet til høringssvarene, lyttet til de regioner, som føler sig hårdt ramt i forvejen; det er den sjællandske region, der føler sig særligt hårdt ramt, og det er hovedstadsregionen, der peger på de store besparelser, de i forvejen har måttet gennemføre – det er ganske vist regionens egen fejl, men ikke desto mindre er de altså ikke glade for at slippe flere penge. Og så er der det med den nye sammenhæng, som jeg også synes spørgeren bør tage i betragtning.

Så alt i alt er vi altså ikke klar til at stemme for forslaget, som det lå, da vi sendte det til høring i november 2009, altså for 13 måneder siden.

Kl. 11:34

Formanden:

Så er der en kort bemærkning fra hr. Johs. Poulsen.

Kl. 11:34

Johs. Poulsen (RV):

Tak for det.

Jeg er glad for, at indenrigs- og sundhedsministeren i sit svar til hr. Morten Østergaard sagde, at den skævhed sådan set fortsat består. Derfor kunne vi jo tage diskussionen ud fra det og spørge, hvordan vi så får fjernet den skævhed på en eller anden måde. Vi har fremsat forslaget her, fordi regeringen jo i hvert fald på et tidspunkt har ment, at det var det rigtige at gøre.

Ifølge ministeren lyttede man så til høringssvarene, og det er jo en ordentlig sag, som alle skal gøre. Men samtidig ved vi jo godt, at i de her sager er det ligesom på det primærkommunale område, hvor Kommunernes Landsforening sjældent kan svare på, hvad man bør gøre i udlignings spørgsmål mellem kommunerne. Sådan var det jo også i den gamle amtsrådsforening, og også i dag har man i det, der hedder Danske Regioner, ganske svært ved det, fordi nogle taber og nogle vinder i de her sager.

Spørgsmålet er jo så, hvad vi her i denne sal mener er rigtigt, og derfor synes jeg egentlig, jeg positivt hører ministeren sige, at der er en skævhed her, og under en eller anden form må vi forholde os til det. Derfor vil jeg gerne spørge: Hvordan forholder vi os så til det, hvis vi ikke gør det på den her måde?

Kl. 11:36

Formanden:

Ministeren.

Kl. 11:36

Indenrigs- og sundhedsministeren (Bertel Haarder):

Det problem, som forslaget tilsigter at løse, består fortsat. Men det, som jeg savner i vores diskussion, er jo nogle røster fra andre regioner. Det er jo meget godt, jeg står her og diskuterer med to radikale folketingsmedlemmer, som begge er valgt i den region, der ville nyde godt af det pågældende forslag, men jeg ville gerne have været en flue på væggen, da man drøftede denne sag i den radikale folketingsgruppe, for mig bekendt har man da også nogle, der er valgt på Sjælland og i hovedstaden, og jeg har hørt om en meget kendt radikal i hovedstaden, som i hvert fald ikke er tilhænger af det her, så mon ikke vi også alle sammen lige skal tjekke vores egne baglande i andre regioner? Det er nemlig ikke så let, som det bliver gjort til her. Der er al mulig grund til også at lytte til de andre regioner, og der er al mulig grund til at se sagen i den nye sammenhæng, der kommer fra slutningen af februar, når regeringen har spillet ud med sit forslag om medfinansiering af sundhedssektoren.

Kl. 11:37

Formanden:

Hr. Johs. Poulsen.

Kl. 11:37

Johs. Poulsen (RV):

Jeg er naturligvis meget glad for omsorgen for det radikale bagland. Jeg kan sige, at de to, der er til stede i dag i salen i dag for at drøfte denne sag, har haft møder med baglandet i både den ene og den anden retning, og det er også sådan, at den radikale folketingsgruppe står hundrede procent bag det her forslag. Det er jo, fordi vi ligesom regeringen, da den i sin tid udarbejdede forslaget, vurderer, at her er

der rent faktisk tale om noget, der er så tæt på en objektiv skævhed, som bør rettes, at man nødvendigvis må tage det frem i lyset.

Jeg forstår faktisk, at det også var regeringens opfattelse, da man udarbejdede lovforslaget og sendte det i høring. Nu er vi jo alle sammen enige om, at når man foretager høringer mellem kommuner, der skal udlignes, eller mellem regioner, der skal udlignes, vil svarene nok naturnødvendigt blive forskellige.

Derfor er spørgsmålet igen, som jeg afsluttede med før: Hvordan får vi så rettet op på den skævhed? Det, jeg hører indenrigs- og sundhedsministeren sige nu, er, at i forbindelse med den ændring, regeringen arbejder med i den del, der handler om den primære kommunale medfinansiering af sundhedssektoren, bør det ses i det lys.

Jeg synes da, det allerede er et fremskridt, hvis man hermed fra ministeren og dermed fra regeringen siger, at det er noget, vi skal have løst i den sammenhæng, for så er vi sådan set lidt mere trygge, også i det arbejde der skal være her efterfølgende. Hvis vi ikke får det her lovforslag vedtaget, ja, så er der en mulighed for, at vi i hvert fald får det ind i debatten, når regeringens forslag fremlægges til februar. Skal det forstås sådan?

Kl. 11:38

Formanden:
Ministeren.

Kl. 11:38

Indenrigs- og sundhedsministeren (Bertel Haarder):

Hvis jeg kort må referere fra høringssvarene, så går de ud på, at Region Midtjylland mener, der skal gennemføres langt større ændringer end dem, der lægges op til; at Region Sjælland ikke finder det rimeligt, at øvrige forhold ikke bliver inddraget, og at Region Hovedstaden bemærker, at den ikke mener, den bliver kompenseret tilstrækkeligt på psykiatriområdet osv. De har altså alle sammen noget, som de synes også skal med i betragtning, før der skal flyttes rundt på pengene mellem regionerne.

Mon der derfor ikke er god grund til, når nu regeringen kommer med sit forslag om ændret kommunal medfinansiering af sundhedssektoren i slutningen af februar, at få set sagen i en større sammenhæng? I øvrigt er der en regeringsforhandling med regionerne frem til maj måned, hvor vi forhåbentlig i enighed kan lægge budgetterne for de kommende år.

Kl. 11:39

Formanden:

Tak til ministeren. Der er ikke flere ønsker om korte bemærkninger. Så går vi til ordførerrækken, og den første ordfører er fru Sophie Løhde som ordfører for Venstre.

Kl. 11:40

(Ordfører)

Sophie Løhde (V):

Da den konservative ordfører desværre ikke har mulighed for at være til stede, vil jeg hermed begrunde de overvejelser, som vi har gjort os i Venstre og De Konservative i forhold til L 82.

Der er nok mange, der vil mene, at vi her i Folketinget ikke er specielt gode til at rose hinanden, så lad mig for det første starte med at rose forslagsstillerne, selv om jeg kan se, at forslagsstilleren i øjeblikket er i gang med en intens diskussion nede i Folketingssalen, men derfor vil jeg da godt rose ham alligevel, fordi han tilsyneladende har været så begejstret for regeringens udkast til et lovforslag, at han også nu synes, at det fortjente at komme en tur i Folketingssalen. Også tak til ministeren for hans gennemgang af lovforslagets historiske baggrund.

Jeg skal undlade at foretage den helt store gentagelse og vil i stedet forsøge at forholde mig til indholdet af det udkast til forslag, som

var udarbejdet af regeringen, men altså i dag er fremsat af Det Radikale Venstre.

Det er umuligt at se på lovforslaget uden samtidig også at skulle forholde sig til en vurdering af de fordelingsmæssige virkninger, som forslaget i sig selv indebærer. Når man diskuterer en ændring af de kriterier, der indgår i fordelingen af bloktilskuddet til regionernes sundhedsopgaver, er det med udgangspunkt i et nulsumsspil, som indebærer, at hvis nogle skal have mere, skal andre have mindre, altså, hvor der er vindere, er der altid tabere. Derfor skal man naturligvis altid tænke sig grundigt om i forhold til, hvilke konsekvenser det har at røre ved nogle af de parametre, som ligger til grund, ikke mindst fordi sådanne ændringer selvfølgelig i sig selv vil betyde voldsomme ændringer i bloktilskudsnøglen for regionerne og dermed for, hvordan pengene fordeles internt mellem landets fem regioner.

At gennemføre lovforslaget som det foreligger på nuværende tidspunkt og uden hensyntagen til de kommende ændringer i den kommunale medfinansiering vil unægtelig have nogle meget store fordelingsmæssige virkninger, ikke kun for dem, som i lovforslaget kommer ud som vinder i et nulsumsspil, men også for dem, som med forslaget står til at få et tab.

En teoretisk beregning for 2011 med afsæt i det lovforslag, som Det Radikale Venstre altså i dag har fremsat, ville betyde, hvis det blev gennemført og vedtaget her i Folketinget, at Region Hovedstaden og Region Sjælland hver skulle hoste op med 136 mio. kr. til de øvrige regioner. Vi mener ikke, at det er uden problemer at foretage så voldsomme ændringer, hvis man ikke også samtidig lytter til de høringssvar, som er kommet, og hvor fire ud af fem regioner har haft indsigelser i forhold til, at de gerne havde set, at man foretog nogle yderligere justeringer, og hvis man ikke også samtidig forholder sig til en ændring af den kommunale medfinansiering på sundhedsområdet, som regeringen ifølge lovprogrammet har varslet i løbet af februar måned.

En ændring af den kommunale medfinansiering på sundhedsområdet vil være af en sådan størrelsesorden for alle landets regioner, at det naturligvis kun giver mening at se de to ting i en sammenhæng. At tage med den ene hånd for at give med den anden og omvendt er simpelt hen ikke en rimelig måde at arbejde på for nogen parter, heller ikke for landets regioner.

Derudover er det heller ikke helt uvæsentligt, som ministeren også berørte i sin tale og i de efterfølgende spørgsmål, at da lovforslaget her blev sendt i høring, og hvor altså de fire ud af fem regioner fremsatte bemærkninger, var der mildest talt ikke opbakning til den løsning, som lovforslaget indebar, hverken fra dem, som med lovforslaget stod til at få et tab – de mente, at det var utilstrækkeligt – eller for de to øvrige regioner, som mente, at forslaget til løsning var utilstrækkeligt.

Men helt overordnet mener vi altså i Venstre, at det ikke giver mening at gennemføre en ændring af bloktilskudsmodellen med de store fordelingsmæssige virkninger, som det indebærer, når vi samtidig om et kort øjeblik står over for at skulle foretage og vurdere ændringer af kommunernes medfinansiering på sundhedsområdet.

På den baggrund kan jeg meddele, at vi i Venstre ikke kan støtte det fremsatte forslag.

Kl. 11:44

Formanden:

Tak. Der er ønske om korte bemærkninger, og det er fra Morten Østergaard.

Kl. 11:44

Morten Østergaard (RV):

Det er jo sjældent, at Venstre ikke kan støtte regeringens forslag, men det er så i det her tilfælde, fordi vi har overtaget regeringens forslag og fremsat det, at man får lov til at eksperimentere med den øvelse at stemme imod regeringens eget forslag. Jeg er nødt til at

spørge fru Sophie Løhde, om Venstre er uenig i Finansieringsudvalgets konklusion, når det kommer til det, som lovforslaget handler om, nemlig kriteriet for middelelevetid, altså om, at der er en uhenigtsmæssighed i, at det ikke kommer til at afspejle de ændringer, der er i middelelevetiden, når man har indrettet kriteriet på den måde, man har i dag.

Er Venstre enig eller uenig med Finansieringsudvalget i, at der er den uhenigtsmæssighed, som altså også førte til, at regeringen udarbejdede lovforslaget og sendte det i høring?

Kl. 11:45

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 11:45

Sophie Løhde (V):

I Venstre støtter vi altid regeringens forslag. I dag behandler vi et lovforslag, der er fremsat af Det Radikale Venstre, så alene af den grund er der jo ikke nogen vanskeligheder med at skulle vælge imellem knapperne på tastaturet, når der skal stemmes på et senere tidspunkt. Vi har i Venstre den holdning, uanset om vi taler om kommunerne eller regionerne, at det altid er vigtigt, at man grundigt vurderer de kriterier, som ligger til grund for den bloktilskudsnøgle, som er med til at afgøre, hvordan pengene skal fordeles, i det her tilfælde mellem landets fem regioner. Det er det, man også har forsøgt at gøre i Finansieringsudvalget. Finansieringsudvalget kommer mig bekendt ikke med nogen klar stillingtagen eller anbefaling til, hvad der så præcis skal gøres, men udvalget påpeger nogle ting og siger, at der er nogle områder, hvor det måske er nødvendigt, at man særlig kigger på, hvordan nogle kriterier er skruet sammen, i forhold til hvordan de virker og udmønter sig i praksis.

Men samtidig må vi jo også notere os, at der fra alle fem regioner er fremkommet bemærkninger om, enten at man var imod den løsning, eller at den var helt utilstrækkelig. Derfor er det jo også nødvendigt, som ministeren også gjorde rede for i sin tale, at lytte til høringssvarene til det her lovforslag.

Kl. 11:46

Formanden:
Hr. Morten Østergaard.

Kl. 11:46

Morten Østergaard (RV):

Jeg forstod ikke fru Sophie Løhdes svar, for det, jeg spurgte om, var, om Venstre er af samme opfattelse som Finansieringsudvalget, som jo altså bestod af repræsentanter for regionerne og kommunerne og for en række ministerier. De kom frem til, at middelelevetidskriteriet er indrettet uhenigtsmæssigt, fordi det ikke afspejler udviklingen i middelelevetid. Er Venstre enig eller uenig i den vurdering?

For det er jo et spørgsmål om, om man så ønsker at rette op på uhenigtsmæssigheden. Det må man have synspunkt om. Det forstår jeg, at man ikke er parat til at have nu, men man må jo i hvert fald kunne sige, om man er enig i, at der her er nogle, der ud fra det objektive kriterium, det er besluttet at inddrage, bliver ringere stillet end andre, fordi der er den uhenigtsmæssighed. Er der efter Venstres opfattelse en uhenigtsmæssighed, eller er der ikke?

Kl. 11:47

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 11:47

Sophie Løhde (V):

I Venstre støtter vi de principielle overvejelser, som ligger til grund for Finansieringsudvalgets overvejelser, og de overvejelser var jo

også hele formålet med at igangsætte det her arbejde i Finansieringsudvalget. Vi må også bare konstatere, at fire ud af fem regioner mente, at den her løsning var utilstrækkelig. Derfor er det, at vi i al tilfærdighed påpeger, at det så måske giver god mening, når fire ud af fem regioner – også nogle af dem, der vil stå til at få mere – siger det.

Så jeg synes sådan set, at vi nødvendigvis må se det her i en sammenhæng. Når der også er varslet ændringer af den kommunale medfinansiering, synes jeg ikke, det er en rimelig måde at arbejde på, at man tager med den ene hånd og giver med den anden og så igen flytter om med den første hånd. Altså, vi er nødt til at foretage en seriøs gennemgang i forhold til at se på det samlede, overordnede billede med de ting, som berører regionerne, i stedet for at træffe beslutninger isoleret set og lukke øjnene for de ting, som så kommer efterfølgende. Det synes jeg er den bedste og den mest fair måde at arbejde på over for alle landets fem regioner.

Kl. 11:48

Formanden:

Tak til fru Sophie Løhde. Så er det hr. Rasmus Prehn som ordfører for Socialdemokratiet.

Kl. 11:48

(Ordfører)

Rasmus Prehn (S):

Landets regioner er presset helt i bund økonomisk. Det går ud over landets sygehuse. Regionerne foretager i disse dage betydelige besparelser på flere hundrede millioner kroner. Sparerunderne kommer oven i købet efter, at der allerede sidste år blev skåret helt ind til benet. Sundhedspersonalet har mange steder udsigt til en fyreseddel, hvis de altså ikke allerede har fået en og nu går ledige rundt med følelsen af afmagt og frustration frem for at gøre gavn i sundhedssektoren. Besparelserne og fyringsrunderne har et omfang, så bl.a. Dansk Sygeplejeråd har set sig nødsaget til at igangsætte en særlig indsats, hvor medlemmerne tilbydes psykologbehandling på grund af stress og depression.

Det er imidlertid ikke behovet for sygehusbehandling, der er blevet mindre. Tværtimod tyder alt på, at behovet for behandling inden for sundhedsvæsenet vokser. Der skæres altså ned på sundhedsområdet, og dygtige medarbejdere sendes hjem i en situation, hvor danske medborgere har brug for omsorg og behandling. Situationen virker grotesk, navnlig når man tænker på, at regeringen brugte hele sidste valgkamp på at love danskerne, at der var råd til både skattelettelser og velfærd. Nu har de rigeste i Danmark høstet skattelettelserne, og så skal landets syge svigtes, mens dygtige medarbejdere sendes ud i ledighed midt i en krisetid. En sådan situation er naturligvis helt uacceptabel.

Det er i det lys, at Socialdemokratiet sammen med SF har fremlagt en konstruktiv og fremadrettet plan, der skal sikre en mere realistisk økonomi i regionerne og dermed på sundhedsområdet. Samlet set lægger udspillet »En Fair Løsning« op til, at der skal bruges 15,6 mia. kr. mere på sundhedsområdet og de øvrige regionsopgaver over de næste 4 år. Der er altså nok at tage fat på.

Lovforslaget her lægger imidlertid op til at flytte rundt på de eksisterende midler imellem landets regioner og så at sige flytte rundt på fattigdommen. Nogle regioner skal have mere, andre skal have mindre, men den samlede kage fastholdes på samme niveau. Konkret foreslås det, at der kigges på et enkelt af de parametre, der er styrende for tilskudssystemet fra staten til regionerne, nemlig kriteriet for tabte leveår. Forslagsstillerne finder det mere rimeligt, at kriteriet tager udgangspunkt i et gennemsnit for hele landet frem for at tage udgangspunkt i regionen med den højeste middelevealder.

Der kan argumenteres for og imod sammensætningen og opbygningen af tilskudskriterierne, og jeg kan forstå på regionerne, at de faktisk er splittet i spørgsmålet og også har forskellige variationer i

forhold til, hvor mange kriterier der skal inddrages. Fra socialdemokratisk side synes vi, at den allervigtigste opgave er at sikre en langt mere realistisk økonomisk ramme for alle regionerne og for hele sundhedsvæsenet. Det er den opgave, vi vil koncentrere os om, og det er den opgave, vi går til valg på at indfri.

Derfor støtter vi ikke det her forslag, der tager et enkelt tilskudskriterium ud af en række kriterier. Efter vores opfattelse er det alle regioner og hele det danske sundhedsvæsen, der skal løftes.

Kl. 11:52

Formanden:

Tak. Der er ønske om korte bemærkninger. Først fra fru Birgitte Josefsen.

Kl. 11:52

Birgitte Josefsen (V):

Tak for det. Jeg vil opfordre hr. Rasmus Prehn til at sætte sig ned og læse finansloven og også den økonomiaftale, der er indgået med Danske Regioner, altså de fem regioner, for jeg kan høre, at Socialdemokratiet vil lægge flere penge ud til sundhedsbehandling i regionerne. Jeg er så nødt til at gøre hr. Rasmus Prehn opmærksom på, at han kommer haltende bagefter, for regeringen har jo netop bevilget 5 mia. kr. mere til sundhedsområdet, ikke over 4 år, men over 3 år. Det er sådan set mere end det, Socialdemokratiet har sat af i deres udspil. Så jeg vil ønske hr. Rasmus Prehn velkommen til sundhedsdebatten, men hvis han skal være med i den debat, skal han prøve lige at kigge på fakta.

Grunden til, at der er lagt op til en stor besparelsesrunde i Region Midtjylland, er jo, at Bent Hansen har underbudgetteret de sidste 3 år. Det står sådan set skrevet sort på hvidt, og man behøver ikke have en juridisk embedseksamen eller en revisoreksamen for at kunne læse de budgetter og de regnskaber. Det er åbenlyst for enhver, at der bevidst er lavet budgetter, hvor man har underfinansieret driften år efter år.

Kl. 11:53

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:53

Rasmus Prehn (S):

Det er jo altid en fornøjelse at opleve fru Birgitte Josefsens sådan ydmyge og underspillede facon, hvor man ikke skruer sig op og gør sig til bedreviddende. Det er altid en fornøjelse.

Sagen er den, at kigger man f.eks. på dette ritzautelegram fra den 11. januar under overskriften »Fakta om besparelser på sygehuse«, kan man ved selvsyn konstatere, at det jo ikke kun er i Region Midtjylland, men at det stort set er hele vejen rundt, at man er nødt til at skære ned – og det, selv om man også skar ned sidste år. Der er altså en situation, hvor man sender dygtige medarbejdere – sygeplejersker som fru Birgitte Josefsen selv, som rigtig gerne vil hjælpe til, og som gerne vil gøre en forskel ved at behandle syge mennesker – hjem med en fyreseddel.

Det er jo det, der situationen her; det er det, der er virkeligheden; det er det, folk oplever. Folk oplever, at regeringen ved sidste valg lovede, at der var råd til både skattelettelser og til velfærd. Nu er der altså folk, der venter på ventelister, der er folk, der ikke bliver behandlet, mens man ude i regionerne er nødt til at skære ned og fyre medarbejdere.

Det er set i det lys, at vi sammen med Socialistisk Folkeparti har fremsat »En Fair Løsning«, hvor vi kommer med konstruktive forslag til at investere. Det er vejen frem.

Formanden:

Fru Birgitte Josefsen.

Kl. 11:54

Kl. 11:54

Birgitte Josefsen (V):

Fakta er altså, at de fem regioner får 5 mia. kr. mere – de har fået de 2 mia. kr. her til budget 2011. Fakta er også, at regionerne op til regionvalget i 2009 ansatte og ansatte medarbejdere, så jeg synes, at hr. Rasmus Prehn skulle dykke ned i tallene. Han kan jo sådan set bare bevæge sig ind i tallene for den region, hvor vi begge to er bosiddende, og konstatere, at budgettet er udvidet år efter år.

Det er rigtigt, at der sker nogle omlægninger, men det gør der jo netop, fordi der sker en fantastisk udvikling i sundhedssektoren. Vi går fra færre indlæggelser til mere ambulant behandling; vi går fra en kvalitet, der ikke alle steder var i orden, til virkelig at satse på kvalitet i behandlingen hele vejen rundt. Det betyder, at der er nogle medarbejdere, der skal flyttes rundt; det betyder også, at der er nogle medarbejdere, som måske ikke skal være i regionen, men netop skal ud at løse opgaven ude i den kommunale hjemmepleje, fordi patienterne nu også skal behandles i det kommunale regi.

Kl. 11:56

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:56

Rasmus Prehn (S):

Jeg har jo netop benyttet forberedelsen af det her lovforslag til at prøve at dykke ned i nogle af tallene, men jeg medgiver da gerne, at jeg ikke har beskæftiget mig med sundhedspolitik lige så længe som fru Birgitte Josefsen. Fru Birgitte Josefsen har arbejdet med det her område i adskillige år, også i regionsregi og i amtsregi. Men hvis vi bare tager udgangspunkt i den region, vi begge to er valgt i og bor i, nemlig Nordjylland, så fremgår det jo her, at man faktisk har sparet 227 mio. kr. på det her område. Så det går den forkerte vej.

Regeringen lovede jo faktisk, at man skulle satse på sundhed, på velfærd, og at vi skulle have råd til både velfærd og skattelettelser. Nu har de rigeste fået skattelettelserne, men så er det altså patienterne og medarbejderne i sundhedssektoren, der skal holde for. Det er de tal, jeg har fundet frem; det er den virkelighed, danskerne – også nordjyderne – oplever.

Kl. 11:57

Formanden:

Så er det hr. Morten Østergaard for en kort bemærkning.

Kl. 11:57

Morten Østergaard (RV):

Jeg undrer mig over hr. Rasmus Prehns skelnen mellem diskussionen om den samlede bevilling til landets regioner og diskussionen om fordelingsnøglen. Finansieringsudvalget har nemlig blotlagt nogle problemer: Hvis man forestiller sig, at man bare efter den nuværende fordelingsnøgle giver flere penge til regionerne, så vil den uhensigtsmæssighed, den skævhed, der er, blive endnu større, og derfor skal jeg bare høre, om det skal forstås i forhold til det her kriterium om middellevetid, som et finansieringsudvalg med repræsentanter for Danske Regioner, KL og en række ministerier er kommet frem til er uhensigtsmæssigt, fordi det ikke tager højde for udviklingen i middellevetiden og dermed de forskelle, der er mellem regionerne.

Er det hr. Rasmus Prehns opfattelse, at det stadig væk skal være sådan, hvis S og SF får held til at finde penge til at øge regionernes

budgetter, at Østdanmark har en fordel i forhold til Vestdanmark, fordi middellevetidskriteriet er indrettet, som det er?

Kl. 11:58

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:58

Rasmus Prehn (S):

Når man kigger på, hvad Finansieringsudvalget rent faktisk selv fremfører af argumenter, så er det jo ikke sådan knivskarpe vurderinger, der lægges frem. Det er ord som »en vis uhensigtsmæssighed« og »hvis, såfremt, måske« osv. Jeg udelukker ikke på forhånd, at der kan være uhensigtsmæssigheder her. Jeg ved, at der er gode partifæller, folk i mit eget parti, som har nævnt, at der er ting i det her, der kunne gøres bedre. Jeg ved også, at regeringen har haft tanker om det samme, så mon ikke der kan være ting i de her kriterier, som kan gøres endnu mere fair, endnu mere rimeligt? Det tror jeg på. Men at vælge et eneste kriterium ud, når regionerne siger, at der også kunne være andre kriterier i spil, tror jeg man skal være lidt påpasselig med.

I en situation, hvor vi kan se, at det jo ikke kun er Region Midtjylland, som skal spare, men flere regioner, så synes vi, at den vigtigste kamp er at sige til danskerne: Hvis I stemmer på rød blok – på Socialdemokratiet, SF eller måske også på De Radikale – så vil vi bruge flere ressourcer samlet set på regionerne, for det synes vi er den vigtigste kamp. Når det så er sagt, vil vi ikke på forhånd udelukke at kigge på de her kriterier – der kan være noget rigtigt i det.

Kl. 11:59

Formanden:

Hr. Morten Østergaard.

Kl. 11:59

Morten Østergaard (RV):

Tak for sådan et halvt tilsagn. Altså, jeg forstår ikke helt det med, at det skulle være vagt, hvad der er sagt fra Finansieringsudvalgets side. Jeg gentager, at her har regionerne jo været repræsenteret. Det er nok et lidt lønligt håb at forestille sig, at regionerne skulle komme arm i arm og blive enige om, at der skal sendes penge fra Østdanmark til Vestdanmark. Jeg tror, det er svært at forestille sig, at den situation ville opstå, men det, de konstaterer, er altså, at der er en vis uhensigtsmæssighed i forhold til det her middellevetidskriterium.

Det er jo derfor, jeg synes, når man nu har holdt en tale om de besparelser, der er, at det her så også handler om et løfte, regeringen har afgivet, og som de i Region Midtjylland har taget for pålydende. Det er et løfte, der er afgivet den 21. oktober 2008, altså lang tid tilbage, og hvor man sagde, at man ville tage højde for en uhensigtsmæssighed. Man sætter et lovforslag i omløb, som viser, at hvis man indretter det mere hensigtsmæssigt, vil der blive fordelt flere penge til Vestdanmark og færre til Østdanmark.

Det er det, jeg synes Socialdemokratiet – når man ikke vil støtte lovforslaget, som det ligger – skylder et svar på. Er man med på det, eller er man ikke med på det?

Kl. 12:00

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 12:00

Rasmus Prehn (S):

Hvis der er et kriterium, der hedder, at har man en lav middellevetid, skal man have penge for det, have ekstra kompensering, så kan det jo ikke komme bag på nogen, at det rent faktisk er dem, der har den laveste middellevetid, der får flest penge; altså, det giver en vis for-

nuft. At man så kan skrue det sammen på en måde, hvor man tager udgangspunkt i et gennemsnit i stedet for den region med det højeste tal, udgør en mulighed, men man kan diskutere både for og imod det. Jeg synes i hvert fald, det er ganske svært at se noget helt principielt, noget helt logisk i, at det er sådan, det skal være. Ellers kommer man jo i en situation, hvor man kommer til at sige til regioner, der ikke har den samme udfordring: I skal så have penge på grund af det.

Men altså, lad os gå ind i det fordomsfrit, lad os kigge på det, men jeg vil ikke uden videre bare sige ja til en fordelingsnøgle, hvor vi kan se, at regionerne er splittet, hvor der er andre kriterier, der også kunne være blevet belyst; det vil jeg ikke gå ind i på nuværende tidspunkt. Jeg synes, det er vigtigere, at vi koncentrerer os om den kamp, det er at sikre flere ressourcer til sundhedsvæsenet og til regionerne i det hele taget.

Kl. 12:01

Formanden:

Så er det hr. Hans Kristian Skibby for en kort bemærkning.

Kl. 12:01

Hans Kristian Skibby (DF):

Tak, hr. formand. Jeg vil egentlig gerne stille hr. Rasmus Prehn et konkret og rent principielt spørgsmål. Vi har jo bl.a. kunnet opleve netop formanden for Region Midtjylland, Bent Hansen – så sent som i søndags var han på TV 2/Østjylland – klandre i øvrigt Dansk Folkeparti for, at vi havde fjernet os i den her debat, og at vi dermed havde fjernet flertallet for det her lovforslag, som er blevet fremsat af Det Radikale Venstre. Det undrer mig jo lidt, når man så oplever, at Socialdemokraternes ordfører her i dag i Folketinget erklærer, at netop Socialdemokraterne heller ikke kan støtte det fremsatte lovforslag. Det vil jo sige, at Bent Hansens eget parti har fjernet flertallet for det, det samme som han i tv så sent som i søndags klandrede andre partier for.

Der vil jeg gerne spørge hr. Rasmus Prehn: Synes hr. Rasmus Prehn, at det er god skik for en politiker, at man går ud og siger noget om andre partier og ens eget parti så bevidst vælger at stemme imod det, som den pågældende regionsrådsformand synes at partiet skulle have gjort?

Kl. 12:02

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 12:02

Rasmus Prehn (S):

Ja, nu er der jo den fuldstændig klokkeklare forskel på Dansk Folkeparti og Socialdemokratiet, at vi fra socialdemokratisk side har udvist villighed til at løfte regionerne samlet set, så alle regioner får et bedre økonomisk udgangspunkt, så hele sundhedsvæsenet får et bedre økonomisk udgangspunkt. Og derfor kan man ikke uden videre sammenligne.

Når det er sagt, er der sådan set ikke noget specielt mærkeligt i, at en formand for Region Midtjylland først og fremmest varetager interesserne for Region Midtjylland. Min opgave som socialdemokratisk ordfører her i Folketinget er at varetage hele landets interesser, og det er det, jeg gør mig umage med at gøre her i dag.

Kl. 12:03

Formanden:

Hr. Hans Kristian Skibby.

Kl. 12:03

Kl. 12:06

Hans Kristian Skibby (DF):

Stadig væk tror jeg nok, at de tv-seere, som så udsendelsen, vil synes, det er underligt, at en regionsrådsformand, som trods alt må kende sit eget parti og sit eget partis politik, går ud og ligesom insinuerer, at der er et flertal for det her lovforslag, som kun kan komme, hvis Socialdemokraterne, hans eget parti, stemmer for, når vi så i dag oplever – få dage senere – at partiet ikke kan stemme for.

Men jeg vil gerne spørge hr. Rasmus Prehn om noget helt andet. Hr. Rasmus Prehn var inde på det her med, at alle regioner skal spare – det har vi så hørt mange gange, kan man sige – og der vil jeg gerne spørge ordføreren: Er det ikke korrekt, at hvis vi kigger på regnskabet i 2009 for Region Midtjylland, kan vi se, at der faktisk var en stigning på 16 pct. i udgifterne og på driften, hvorimod stigningen i deres budget faktisk kun var sat til 13 pct.? 13 pct. er jo så det, der var plads til uden at komme med en budgetoverskridelse.

Så vil jeg gerne spørge ordføreren: Hvordan kan ordføreren tolke 13 pct. i plus som værende en besparelse?

Kl. 12:04

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 12:04

Rasmus Prehn (S):

Nu talte vi jo om budgetsituationen nu og her, og der har jeg jo allerede redegjort for, at regionerne landet over står over for at skulle spare voldsomt. Jeg tror, at der er mange danskere, der ved at se TV-avisen, se TV 2 Nyhederne, læse aviser har noteret sig, at det er galt fat i landets regioner. Midt i en krisetid med høj arbejdsløshed er vi nødt til at sige til dygtigt sundhedspersonale, som gerne vil hjælpe de syge i Danmark: I får en fyreseddel. Det var den virkelighed, jeg talte om. Hvad der har været af fortilfælde tilbage i 2009, skal jeg ikke stå og kloge mig på her.

Kl. 12:05

Formanden:

Så er det fru Sophie Løhde for en kort bemærkning.

Kl. 12:05

Sophie Løhde (V):

I forhold til ordførerens ordførertale kan vi jo starte med at takke for gennemgangen af Socialdemokraternes såkaldte løsning til, hvordan vi kan bringe Danmark ind i en ny krise.

Jeg noterer mig, at den socialdemokratiske ordfører her i dag meddeler, at man er imod at ændre modellen for bloktilskuddet, som foreslået af Det Radikale Venstre. Betyder det så også, at den holdning er afstemt med den socialdemokratiske regionsrådsformand for Region Midtjylland, Bent Hansen, som helt rigtigt, som ordføreren for Dansk Folkeparti kom ind på, har haft nogle meget klare holdninger til det her og dermed også givet udtryk for, hvad Socialdemokraterne mente om den her sag? Eller er sandheden, at socialdemokraterne på Christiansborg er lodret imod det, som den socialdemokratiske regionsrådsformand i Region Midtjylland sidder og lover borgerne?

Kan vi ikke få en afklaring af det? Jeg tror, at det også for borgerne i Region Midtjylland vil være meget rart, så de kan få en idé om, hvad Socialdemokratiet egentlig mener. Det er jo trods alt ved et folketingsvalg, at man skal stemme på et parti.

Kl. 12:06

Formanden:
Ordføreren.**Rasmus Prehn (S):**

Jeg tror ikke, at det er nogen hemmelighed, og jeg tror ikke, at det kommer bag på nogen, at formanden for Region Midtjylland plus i øvrigt også folketingsmedlemmer valgt i Region Midtjylland har slået både på stortromme og pauke og andet for at få det her forslag igennem. Det ville jo være mærkeligt andet. Her er der simpelt hen tale om, at der kan laves en øvelse, der gør, at Region Midtjylland får flere penge. Det vil man selvfølgelig være interesserede i at advokere voldsomt for.

Det, vi har sagt til vores venner i det midtjyske, er, at vi har forståelse for deres synspunkt, og at vi godt kan forstå, at de er frustrede, og at vi gerne vil kigge på, hvad der er af muligheder i forhold til de kriterier. Men nøjagtig som Venstres egen ordfører sagde, og nøjagtig som ministeren sagde, kan der altså også være andre kriterier, der kommer i spil. Derfor vil vi stille og roligt, fornuftigt og velovervejede kigge på det og lægge noget frem.

Men her og nu og frem til folketingsvalget skal danskerne vide, at der er et meget klart valg. Man kan fortsætte med at bruge penge til at give skattelettelser til de rigeste, eller man kan investere i fællesskabet og sørge for, at vi har et godt sundhedsvæsen, og sørge for, at man ikke gør arbejdsløsheden endnu større ved at fyre folk.

Kl. 12:07

Formanden:

Fru Sophie Løhde.

Kl. 12:07

Sophie Løhde (V):

Jeg må forstå svaret sådan, at hvis den socialdemokratiske regionsrådsformand i Region Midtjylland, Bent Hansen, efter et valg slår på stortromme, og hvis vel at mærke Socialdemokratiet og Socialistisk Folkeparti får magt, som de har agt, er svaret et rungende nej. Det er da klar tale til borgerne i Region Midtjylland, og dermed er det fuldstændig uden dækning, når Bent Hansen i øvrigt sidder og har travlt med til højre og venstre at kritisere den måde, som bloktilskuddet skal se ud på.

Jeg synes, det ville være mere ærligt, at Socialdemokraterne forholdt sig til indholdet i de høringssvar, der er kommet, og så det i lyset af de ændringer, der i øvrigt skal komme, af, hvordan hele finansieringen skal skrues sammen. Men nej, det var ikke det, man valgte at gøre i dag.

Vi skulle i stedet for have en lang tale og paroler om, at man skal forholde sig til budgetsituationen her og nu. Der vil jeg da gerne bede den socialdemokratiske ordfører om at bekræfte, at Region Midtjylland suverænt er den region i landet, der har haft den allerallerstørste vækst i budgetterne i perioden 2007-2010, nemlig i alt 2,1 mia. kr. svarende til en realvækst på mere end 13 pct. – det er i øvrigt procentvis en væsentlig større vækst end i de øvrige regioner. De fik i 2010 1 mia. kr. ekstra, men valgte i stedet for at bruge 1,5 mia. kr. Er det så en besparelse, eller er det i virkeligheden udtryk for, at de har haft et overforbrug i Region Midtjylland, som de naturligvis nu er nødt til at rette op på?

Kl. 12:09

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 12:09

Rasmus Prehn (S):

Først til det om, hvorvidt vi lytter til eller afviser henvendelsen fra regionsrådsformand Bent Hansen: Jeg står jo her på talerstolen og siger, at vi er lydhøre over for, at der her kan være en problemstilling. Det var også mit svar til hr. Morten Østergaard fra Det Radikale

Venstre. Vi er opmærksomme på, at der er en problemstilling her. Men nøjagtig som ministeren siger, nøjagtig som Venstres ordfører selv siger, kan der være andre kriterier, der skal i spil. Så vi har altså ikke givet et klart og rungende nej til deres henvendelse. Vi har bare sagt, at det skal ses i en helhed, og det er dog fornuftigt.

Så kan man regne forfra og bagfra osv., osv., men det, man bare må konstatere, er, at situationen ude i landets regioner i øjeblikket er den, at man siger til folk, der har knoklet i sundhedssektoren, som har taget en uddannelse for at hjælpe syge mennesker: I får en fyreseddel; I bliver sendt hjem. Selv om de siger, at de gerne vil hjælpe de syge, får de en fyreseddel, for der er ikke råd til det, fordi den økonomiske kurs i øjeblikket er, at regeringen hellere vil bruge pengene på at give skattelettelser til de rigeste end at sørge for, at vi har et ordentligt velfærdssamfund.

Kl. 12:10

Formanden:

Tak til hr. Rasmus Prehn. Der er ikke flere korte bemærkninger. Og så er det hr. Hans Kristian Skibby som ordfører for Dansk Folkeparti.

Kl. 12:10

(Ordfører)

Hans Kristian Skibby (DF):

I fortsættelse af den socialdemokratiske ordførers indlæg vil jeg sige, at jeg da synes, at det principielt kunne være af stor interesse for politikere her i Folketinget at få en status over, hvordan det egentlig er gået med antallet af ansatte sygeplejersker og antallet af ansatte læger inden for det danske sundhedsvæsen. Jeg tror ikke på, at der har været de store fyringsrunder, som hr. Rasmus Prehn påstår der har været. Der har været et ekstremt stort antal nyansatte og en ekstremt stor opgradering af normeringen for ansatte i regionerne, og det er så en del af den ekstra bemanning, som nu på grund af budgetoverskridelser i regionerne er nødt til at blive tilpasset.

Jeg vil tage udgangspunkt i det her lovforslag, som er fremsat af Det Radikale Venstre. Det er jo ikke så tit, vi oplever, at Det Radikale Venstre ligefrem fremsætter et lovforslag, det plejer at være beslutningsforslag, men vi tager det som et udtryk for, at man er begyndt allerede nu at tage sine nye vaner til sig; man synes, det kunne være spændende med lovforslag, og derfor har man valgt simpelt hen at plagiere, kopiere et, som regeringen har haft fremsat til høring, men som regeringen ikke har fremsat i sit lovprogram for indeværende periode.

Det er jo ikke nogen hemmelighed, at jeg som ordfører for Dansk Folkeparti har sagt, at vi sådan set er ganske enige i de betragtninger, som kom fra den forhenværende sundhedsminister, hr. Jakob Axel Nielsen, da han i 2008 sagde, at der ud fra de beregninger, der var kommet fra Finansieringsudvalget, og de beregninger, som man havde fået genberegnet, i forhold til det her alderskriterium var en underfinansiering, som gjorde, at Region Midtjylland blev underkompenseret for små 200 mio. kr. om året. Det, der er vanskeligt at finde frem til, er jo så, hvordan man får de her penge tilvejebragt, hvordan man får den her ændring tilvejebragt. Forslaget er jo, at så kan man bare stemme for det radikale lovforslag. Nej, så nemt er det ikke, og det tror jeg også at de radikale politikere udmærket er klar over. Det er sådan, at i forbindelse med økonomiaftaler, både når det er regeringen over for Danske Regioner og over for KL osv., har Dansk Folkeparti altid haft tradition for at støtte op om de økonomiaftaler, der bliver indgået. Og det gør vi selvfølgelig også med hensyn til den økonomiaftale, der er med Danske Regioner.

En af de tidligere aftaler, som stadig væk er gældende, drejer sig om at lave en analyse af, om der var nogle steder, hvor man skulle justere i beregningsformen af regionernes finansiering, og det var jo så der, hvor Finansieringsudvalget fandt frem til den her omtalte præcisering, den her genberegning netop i forbindelse med alderskri-

teriet, som der ligger i det her fremsatte lovforslag. Det, der så taler imod det, er jo, at man i den samme erklæring sagde, at hvis der kom nogle ændringer, måtte disse ændringer ikke have større byrdemæssige konsekvenser for den enkelte region. Sagt på en anden måde: De ændringer, der ville komme, og som ville flytte om på fordelingen af bloktilskudsmidler til regionerne, måtte ikke kunne findes på en sådan måde, at enkelte regioner fik en meget, meget stor økonomisk ændring i forhold til deres oprindelige bloktilskud. Det er det, der ligger i »større byrdemæssige konsekvenser«.

Dansk Folkeparti er principielt enig i, at vi har en udfordring med hensyn til at få de her små delelementer analyseret og også at få lavet en aftale om, hvordan vi på den lange bane får det her gjort mere rimeligt. Men måden, man skal gøre det på, er jo – synes jeg i hvert fald – at man må sikre, at der bliver et bedre samarbejde mellem regionernes bestyrelser. Det er i øvrigt sådan, at Region Midtjyllands egen formand, socialdemokraten Bent Hansen, er formand begge steder, og det betyder selvfølgelig også, at han har en ekstra opgave med at indgå i en positiv dialog med indenrigs- og sundhedsministeren for at finde frem til en fælles løsning.

Dansk Folkeparti har foreslået, at man kunne gå ud med en neutral opmand, som kunne prøve at genberegne og gennemanalysere de her økonomiberegninger og komme med et mæglingsforslag, som så Danske Regioners bestyrelse kunne forholde sig til efterfølgende. Og det synes jeg kunne være ret interessant, for vi kan jo se, hvis man kigger på de høringssvar, vi har fået i forbindelse med det her lovforslag, at der ikke er noget høringssvar fra Danske Regioner. Der er simpelt hen ikke noget høringssvar fra Danske Regioner. Danske Regioner har ikke nogen fælles holdning til det lovforslag, som vi behandler her i Folketinget i dag. Der er kommet høringssvar fra de individuelle regioner, og man kan sige, at det, vi så oplever, jo egentlig er lidt principielt – nu skærer jeg det lidt ud i pap – nemlig at regionerne slås om nogle penge, og det gør de så på kryds og tværs af regionernes grænser.

Der har aldrig været så mange penge til rådighed i sygehusbehandlingen og sundhedsbehandlingen i Danmark, som der er nu; der har aldrig været så vide driftsmæssige rammer i forbindelse med at behandle syge osv. Alligevel skal vi opleve regionerne slås på kryds og tværs af regionsgrænserne. Det er altså noget, der taler for, at de regioner skal nedlægges. Det synes jeg. Jeg synes, det er soleklart, at man skal gøre det her til en statslig opgave. Sygehusvæsenet i Danmark er ikke større, hverken geografisk eller indbyggermæssigt, end at vi er på størrelse med Hamborg. Vi burde kunne tilrettelægge et statsligt sygehusvæsen, så vi slap for den her krig imellem forskellige regioner.

På den baggrund vil jeg afvise lovforslaget, men anbefale, at man tager nogle nye forhandlinger, bl.a. til maj måned, hvor Danske Regioner skal forhandle med regeringen.

Kl. 12:16

Formanden:

Der er ønske om en kort bemærkning, og den er fra hr. Morten Østergaard.

Kl. 12:16

Morten Østergaard (RV):

Man må sige, at hr. Hans Kristian Skibby er på gyngende grund, for den 9. november var talen jo helt anderledes klar. Da var det hr. Hans Kristian Skibbys opfattelse, at det var urimeligt, at borgerne i Region Midtjylland skulle have en ringere service, og det var også underligt, at de her tal, som jo er godkendt af regeringen, al den stund at det var et forslag, der var fremsat af regeringen, med hr. Hans Kristian Skibbys ord, var blevet glemt i 2010. Derfor må jeg bare bede hr. Hans Kristian Skibby om at bekræfte, at det her ikke bryder ind i nogen former for eksisterende aftaler. Det her skal træde i kraft fra næste budgetår. Der er endnu ikke indgået en økonomiaft-

tale med regionerne for 2012, så det kan ikke være i konflikt med nogen indgået aftale her. Det koster ikke staten en krone, og det kan derfor heller ikke være i konflikt med finansloven.

Derfor står der jo kun hr. Hans Kristian Skibbys og Dansk Folkepartis opfattelse tilbage, og derfor er jeg nødt til at spørge: Står det til troende, at man mener, at det er urimeligt, at borgerne i Vestdanmark skal have en ringere service, end de har i Østdanmark, på grund af den måde, som det er indrettet på med middellevetidskriteriet, og står det til troende, at man mener, at regeringen har svigtet et løfte, når den havde lavet et lovforslag, havde meddelt, at den ville komme med det, og alle derfor havde en forventning om det, og den så nu med hr. Hans Kristian Skibbys ord har glemt det igen?

Kl. 12:17

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 12:17

Hans Kristian Skibby (DF):

Nu synes jeg for det første, det er værd at påpege, når De Radikale, bl.a. i Østjylland, har påpeget, at der var flertal for det her, at vi jo i dag har tal for, at der aldrig nogen sinde har været flertal for det her forslag i Folketinget. Der synes jeg måske nok at De Radikale har ført borgerne og vælgerne i Region Midtjylland lidt bag lyset, i og med at man, hvis man i hvert fald følger den lokale tv-dækning, kan se, at meldingen jo har været – jeg var da selv så sent som i søndags med i debatten på TV 2/Østjylland med et radikalt regionsrådsmedlem – og at det har heddet sig, at der var flertal for det her lovforslag, og at Dansk Folkeparti nu havde sørget for, at der ikke var flertal. I dag har vi oplevet, at det parti her i Folketinget, som hr. Morten Østergaard selv ønsker skal besidde statsministerposten, nemlig det kongelige Socialdemokrati, er rendt ud ad døren; de ønsker slet ikke at støtte det her lovforslag. Så jeg synes jo, at det, vi hører fra hr. Morten Østergaard, er lidt hult.

Så vil jeg for det andet gerne sige, at jeg stadig væk står bag hvert ord, jeg har sagt til TV 2/Østjylland, om, at det er urimeligt, at man bliver underkompenseret. Det synes jeg faktisk også jeg sagde ganske klart og præcist i min ordførertale, og jeg sagde også, at det så måtte komme an på en forhandling med Danske Regioner, og at man så måtte prøve at tage det med ind i det samarbejde og den forhandling, der skal være i maj måned. Det synes jeg måske De Radikale skulle prøve at lytte til.

Kl. 12:19

Formanden:
Hr. Morten Østergaard.

Kl. 12:19

Morten Østergaard (RV):

Jamen jeg er da ked af, at hr. Hans Kristian Skibbys – efter min opfattelse rigtige – overbevisning ikke er slået igennem i Dansk Folkeparti. Jeg er også ked af, at hr. Hans Kristian Skibby nåede at fare ud lokalt i Midtjylland på Dansk Folkepartis vegne og efterfølgende så har måttet svømme rygsvømning. Og jeg er så også ked af det, hvis der er andre partier, der har bragt sig i den situation; det er da uheldigt.

Vi har ikke sagt, at der var noget flertal. Det er skabt af, at repræsentanter – repræsentanter som hr. Hans Kristian Skibby selv – har meddelt deres opbakning for så efterfølgende, da det skulle stå sin prøve i Folketingssalen, ikke at kunne levere varen. Det er jo det, der er situationen. Men jeg spørger bare hr. Hans Kristian Skibby: Hvor lang er tålmodigheden? For et par måneder siden mente man, at regeringen havde glemt sagen, og at det var urimeligt, men hvor lang er tålmodigheden? Det var den 21. oktober 2008, den daværende sundhedsminister lovede at løse problemet.

Er det sådan, og skal man forstå hr. Hans Kristian Skibby sådan, at vi nu skal have et konklave af vatikanske dimensioner i Danske Regioner, og at der skal sendes hvid røg op med hensyn til fordelingen af bloktilskuddet, før den urimelighed, som hr. Hans Kristian Skibby selv har påpeget, kan løses? Er det sådan, det skal forstås?

Kl. 12:20

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 12:20

Hans Kristian Skibby (DF):

Jeg må konkludere, at der var en masse ord, og dem kan jeg ikke nå at svare på, i hvert fald ikke med den taletid, jeg har til rådighed. Men jeg vil gerne sige, at jeg ikke kan svømme rygsvømning; så meget kan jeg betro hr. Morten Østergaard.

Så vil jeg gerne sige noget i forbindelse med, da jeg udtalte mig til TV 2/Østjylland. Det var mig bekendt den 8. eller den 9. november, jeg udtalte mig her, og det her lovforslag er fremsat den 19. november. Godt nok er jeg dygtig, og godt nok er jeg hurtig, men jeg har meget svært ved at gå ud med meldinger om et lovforslag, som overhovedet ikke har været fremsat i Folketinget den dag, jeg er i fjernsynet. Så hurtige er vi ikke i Dansk Folkeparti. Det kan godt være, at De Radikale er gevaldigt hurtige på aftrækkeren, men det er vi altså ikke i Dansk Folkeparti.

Vi går faktisk ind og analyserer og gør det ud fra et fornuftigt grundlag, og det synes jeg måske De Radikale skulle begynde at lære af, hvis de ønsker at komme i regering – det har de jo et mål om at de så gerne vil – jamen så synes jeg måske også, man skulle prøve at agere lidt mere ansvarligt.

Det her lovforslag har desværre ikke mulighed for at komme igennem og blive vedtaget i Folketinget, og det har De Radikale vidst hele tiden. Det, vi prøver på, er at gå ind ved forhandlingsbordet og ved dialog prøve at få det her ind på ministerens bord i samarbejde med formanden for Danske Regioner. Sådan skal det skæres.

Kl. 12:21

Formanden:

Tak til hr. Hans Kristian Skibby. Der er ikke flere korte bemærkninger. Så er det fru Meta Fuglsang som ordfører for Socialistisk Folkeparti.

Kl. 12:21

(Ordfører)

Meta Fuglsang (SF):

Da SF's ordfører, hr. Karl Bornhøft, desværre ikke kan være her i dag, har jeg lovet at læse hans tale op.

Der er store socioøkonomiske forskelle på borgerne i regionerne. I nogle regioner er borgerne mere syge end i andre, og derfor er det da også kun rimeligt, at størrelsen af bloktilskuddet til regionerne opgøres i forhold til befolkningens sociale, helbredsmaessige og økonomiske forhold. Som det ser ud i dag, er opgørelsesmetoden dog langtfra fair. Der er flere problemer, bl.a. det problem, som De Radikale peger på, nemlig at opgørelsesmetoden fra kriteriet om tabte leveår opgøres i forhold til regionen med den højeste levetid.

SF er helt enig i, at kriterieværdien i stedet burde ændres til at blive opgjort i forhold til den gennemsnitlige middellevetid i hele landet tillagt 1 år. Det vil nemlig være mere hensigtsmæssigt og retfærdigt, at kriteriet opgøres i forhold til et samlet mål for levetiden i hele landet og ikke kun i forhold til den region med den højeste levetid.

De Radikales forslag matcher samtidig fint SF's ambitiøse intentioner om, at vi med mere forebyggelse kan hæve middellevetiden til det, som er gældende hos vores nordiske naboer. På 10 år ønsker vi, at middellevetiden skal stige med 5 år.

SF er derfor yderst positive over for De Radikales forslag. Der er i høj grad brug for at ændre den nuværende opgørelsesmetode af det socioøkonomiske udgiftsbehov, så regionerne får en fair og ligeværdig behandling, hvor de har ensartede økonomiske vilkår til at løse deres opgaver.

SF kan imidlertid ikke stemme for forslaget i dag, selv om vi gerne ser, at der sker en ændring af opgørelsesmetoden. Årsagen er, at en lovændring med tilbagevirkende kraft, som her foreslås, vil gribe ind over for de igangværende budgetter, og det vil betyde, at Region Hovedstaden er nødt til at spare yderligere 140,7 mio. kr. og Region Sjælland 148,6 mio. kr. Det mener vi ikke er rimeligt lige nu, hvor regionerne i forvejen er økonomisk klemte, og det vil være ekstremt demotiverende for de mange dygtige medarbejdere i sygehusvæsenet i forbindelse med borgernes behandling i nogle regioner.

SF vil derfor hellere løse problemet fremadrettet i 2012, for ved en ny S-SF-regering vil der i det nye år blive frigivet nye midler til det offentlige sundhedsvæsen med vores økonomiske plan »En Fair Løsning«, helt nøjagtigt 15,6 mia. kr. over de næste 4 år. I den forbindelse ville det være oplagt med en reform af det samlede tilskuds- og udligningssystem, der ikke kun vil gælde regionerne, men også kommunerne.

Det er derfor meget positivt, at De Radikale her i dag helt åbenlyst tilkendegiver deres gode vilje til at ændre på den nuværende opgørelsesmetode. SF vil være helt indstillet på et godt samarbejde herom, ja, De Radikales lovforslag her indikerer nærmest, at det burde blive nemt, men det skal være på et lidt senere tidspunkt, så der ikke er nogen regioner, der kommer til at lide under flere besparelser. Vores hensigt er nemlig at skabe ny optimisme blandt sundhedspersonalet og landets patienter.

Kl. 12:24

Formanden:

Tak. Der er ønske om korte bemærkninger, og den første er fra fru Sophie Løhde.

Kl. 12:24

Sophie Løhde (V):

Jeg vil også gerne takke ordføreren fra Socialistisk Folkeparti for ligesom Socialdemokraterne at sørge for en gennemgang af partiprogrammet om, hvordan man lover en hel masse uden at finde pengene til det. Talen var jo meget sådan lidt på den ene side og lidt på den anden side og andet, men jeg erindrer, at jeg jo bl.a. har set SF's sundhedsordfører, hr. Jonas Dahl, på TV 2/Øst, hvor han udtalte meget klart, at hvis ikke et andet parti vil fremsætte det her lovforslag i Folketinget, så ville hr. Jonas Dahl og Socialistisk Folkeparti gøre alt for selv at fremsætte det. Hr. Jonas Dahl tilkendegav jo dermed, at man i Socialistisk Folkeparti støtter det her, og nu meddeler man så i dag, at man stemmer imod.

Jeg fornemmer lidt, at man i Socialistisk Folkeparti, ligesom vi tidligere så den socialdemokratiske ordfører gøre, igen forsøger at love noget et sted i landet og så love noget andet, når man står i Folketingssalen. Og så håber man, at der ikke er nogen folketingsmedlemmer, som har ulejligt sig med at sidde og se TV 2/Øst. Kunne vi ikke få en melding om, hvorvidt der er blevet skåret igennem over for hr. Jonas Dahl, som derfor har måttet trække et eller andet løfte tilbage, som han har givet til borgerne i Region Midtjylland, eller hvad er det, der er sket i sagen?

Kl. 12:25

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 12:25

Meta Fuglsang (SF):

Som det blev indikeret af min indledning til den her tale, så er jeg jo ikke ordføreren på området, og derfor vil det selvfølgelig også påvirke kvaliteten og præcisionen af de svar, jeg vil kunne give. Men jeg kan sige, at det, som vi siger med den her tale, jo er, at vi ser, at der er et problem, og det, der er tilkendegivet flere gange, er, at det er et problem, vi vil gøre noget ved.

Det med, at vi lover og ikke har penge til det, er jo ikke sandheden. Det, det handler om, er, at det bud, som S og SF har lagt frem, er et bud, som vi har penge til. Vi fortæller, hvordan vi vil give de penge, og de prioriteringer og de midler er nogle andre end dem, som regeringen lægger frem. Det er så den forskel, der er, og det er den forskel, vælgerne skal tage stilling til, når de på et eller andet tidspunkt får lejlighed til det.

Det, der er virkeligheden her, er jo, at det lovforslag, der ligger, peger på noget, som er et problem omkring, hvordan man tildeler midler til regionerne med de kriterier, der er, og det problem løser vi. Det her er så vores bud på, hvordan vi kan løse det på en måde, som er ansvarlig, også over for de regioner, der er nu.

Kl. 12:26

Formanden:

Fru Sophie Løhde.

Kl. 12:26

Sophie Løhde (V):

Jeg har selvfølgelig stor forståelse for, at ordføreren, fru Meta Fuglsang, ikke er selve ordføreren på forslaget og dermed er begrænset af, at SF's ordfører ikke er til stede.

Så vil jeg da gerne starte med at sige, at jeg er fuldstændig enig med ordføreren fra Socialistisk Folkeparti i, at Socialdemokraterne og Socialistisk Folkeparti sørger for at fortælle, hvordan de vil give pengene, men de glemmer bare at fortælle, hvordan de vil finde pengene, men det er så en hel diskussion for sig. Det har vi endnu ikke kunnet få noget svar på. Men jeg synes alligevel, at jeg her i dag er glad for, at vi nu har fået en klar tilkendegivelse af, at ordføreren fra Socialistisk Folkeparti simpelt hen har taget munden for fuld, da han stod på TV 2/Østjylland og lovede borgerne, at hvis ikke der var et andet parti, der fremsatte det her lovforslag, så ville Socialistisk Folkeparti sørge for at gøre det, men meldingen i dag er altså klar: Man kan ikke støtte lovforslaget, som det ligger, og dermed stemmer man imod, og dermed må vi jo så også samtidig tage ad notam, at Socialistisk Folkeparti har taget munden for fuld og har lovet borgerne noget i Region Midtjylland, som man ikke kunne stå på mål for i Folketingssalen.

Kl. 12:27

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 12:27

Meta Fuglsang (SF):

Jeg er bange for, at det, der er sket i den her situation, er, at Venstres ordfører, som det så tit sker for Venstres og Konservatives ordførere, har udøvet det, der hedder selektiv hørrelse, og har en selektiv fortolkning af, hvad det er, der blev sagt. Jeg har ikke sagt, at nogle bliver sat på plads, eller at der er blevet lovet for meget eller for lidt. Det, jeg siger, er, at SF anerkender, at det her er et problem, som skal løses, og vi har fremlagt en måde, som det her kan blive løst på. Hvad der er foregået mellem navngivne personer, som jeg ikke er involveret med i den her sammenhæng, er jeg ikke stand til at svare på. Det, jeg kan svare på, er, hvad det er, vi gerne vil gøre, og det har jeg gjort.

Det med, at vi gerne vil sige, hvordan vi vil bruge pengene, men ikke, hvor de kommer fra, er jo heller ikke sandheden. Det, vi har lavet, er jo et økonomisk oplæg til, hvordan pengene skal hentes ind til det, og SF har et kontinuerligt arbejde med at skabe grundlag for vækst i den private sektor, at fordele de midler, der er til den offentlige sektor, sådan at de bliver brugt bedst muligt. Så det må være tale mod bedre vidende, når fru Sophie Løhde siger, at der ikke kommer nogle bud på, hvordan pengene skal skaffes, når det handler om SF's politik.

Kl. 12:28

Formanden:

Så er det hr. Morten Østergaard for en kort bemærkning.

Kl. 12:29

Morten Østergaard (RV):

Ja, det ikke fordi jeg som sådan vil afkræve fru Meta Fuglsang et svar. Jeg skal bare gøre opmærksom på, som jeg gjorde ved debattens begyndelse, at som forslaget er fremsat, afspejles det bedre i bilaget til lovforslaget end i selve lovforslagets tekst af en grund, jeg endnu ikke er blevet klar over. Men det, vi foreslår, er, at lovforslaget træder i kraft den 1. juni 2011 med virkning fra tilskudsåret 2012, af samme grund som fru Meta Fuglsang fremhævede, nemlig at vi jo ikke ønsker, at nogen nu skal genåbne deres budgetter, selv om regeringen i sit oprindelige lovforslag havde lagt op til, at det skulle gælde for tilskudsåret 2011.

Så blot for at slå fast en gang for alle, så ingen er i tvivl: Vi ønsker, at det her skal gælde fra tilskudsåret 2012, og med det, fru Meta Fuglsang sagde i sin tale, går jeg også ud fra, at vi her er enige.

Kl. 12:29

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 12:29

Meta Fuglsang (SF):

Jeg har noteret den korrektion, som forslagsstillerne kom med, da lovforslaget blev præsenteret, og den vil jo komme ind i det videre arbejde, der skal foregå med forslaget, og så må vi jo tage hånd om det der på en eller anden måde. Men jeg kan ikke her og nu svare på, hvilke konsekvenser det vil have, andet end at det jo kommer ind, når det videre arbejde kommer til at foregå.

Kl. 12:30

Formanden:

En kort bemærkning fra fru Birgitte Josefsen.

Kl. 12:30

Birgitte Josefsen (V):

Jeg vil gerne spørge SF's ordfører, om det er korrekt, at hr. Jonas Dahl har udtalt til TV 2/Øst, at SF vil fremsætte det lovforslag, som vi behandler her i dag.

Kl. 12:30

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 12:30

Meta Fuglsang (SF):

Jeg er ikke bekendt med, hvad der foregår på den tv-kanal, hvor det her er sagt. Jeg ved ikke, om det er det, der er sagt, og jeg kan ikke svare for det. Jeg kan forklare, hvad det er, vores ordfører på området har sagt i den her tale, og jeg kan bidrage, så godt jeg kan, med den viden, jeg har. Men jeg ikke i stand til at svare angående nogle tv-udsendelser, som jeg ikke selv har set.

Kl. 12:30

Formanden:

Fru Birgitte Josefsen.

Kl. 12:30

Birgitte Josefsen (V):

Jeg konstaterer, at SF's hovedordførere på de forskellige områder har det sådan, at de kan rende rundt og sige, hvad det passer dem, men at det ikke er partiets politik. Det må vi jo så tage ad notam, og borgerne i Region Midtjylland må jo så tage ad notam, at man overhovedet ikke kan regne med det, der bliver sagt af SF's folketingsmedlemmer, når de er ude at tale i det ganske land. Så hvad der er SF's politik er uvist.

Kl. 12:31

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 12:31

Meta Fuglsang (SF):

Jeg forstår ikke, hvordan man kan komme fra, at der er en tv-udsendelse, jeg ikke har set, og til, at SF's folketingsmedlemmer kan sige hvad som helst helt forskelligt uden rygdækning. Det er fuldstændig ubegribeligt, hvordan man kan lave den kobling, og jeg synes, det er en urimelig måde at foretage en politisk debat på.

Det, der er tale om her, er, at jeg har redegjort loyalt og så godt, jeg kan, når jeg ikke er ordfører, for, hvad der er foregået. Jeg har sagt, at jeg ikke har set den tv-udsendelse, og hvis det bliver til, at SF's folketingspolitikere uvederhæftigt kan sige hvad som helst, synes jeg, det siger mere om den retorik, som andre ordførere på det her område vælger, end om den retorik, SF fører.

Kl. 12:31

Formanden:

Der er ikke flere ønsker om korte bemærkninger, så tak til fru Meta Fuglsang.

Så er det fru Line Barfod som ordfører for Enhedslisten.

Kl. 12:32

(Ordfører)

Line Barfod (EL):

I Enhedslisten kan vi godt forstå intentionen med forslaget om at skaffe nogle flere penge til Region Midtjylland, og det er vi sådan set enige i. Men vi mener, det er helt forkert, at de penge så skal tages fra borgere i hovedstaden og i Region Sjælland, for hvis man tager pengene derfra, vil konsekvensen jo være, at så skal der skæres ned der. Det vil så oven i købet gå ud over psykiatrien og ud over ældre borgere, altså de steder hvor regeringen ikke har skaffet privatsygehuse til at konkurrere, fordi det er her, man har muligheden for at skære ned. Skærer man ned på de andre områder, jamen så bliver man tvunget til at udlevere pengene til privatsygehuse i stedet, og så er man jo lige vidt i forhold til, hvor mange penge der skal bruges, og vi synes altså ikke, det er, fordi der bliver brugt for mange penge på psykiatri og på ældre patienter. Tværtimod kan vi se, at der er et stort behov for at gøre noget mere på de områder.

Vi er altså enige i, at man skal se på, hvordan pengene skal fordeles. Men det helt store problem er jo hele den konstruktion, som regeringen og Dansk Folkeparti har lavet omkring sygehusene, hvor man har været mere optaget af at skaffe penge til privatsygehuse og at lave markedsstyring end af at sikre, at vi har et godt og velfungerende sygehusvæsen, og af at sikre, at vi kan få en god behandling og også en langsigtet behandling, der kan forebygge, at vi får så store udgifter, som vi ser i dag.

Vi synes, det er fornuftigt nok at se på, hvordan man kan skaffe flere penge. Men vi mener altså ikke, man skal tage pengene ved at flytte dem fra en gruppe patienter i en del af landet over til en anden gruppe patienter i en anden del af landet. Som det ser ud lige nu, mener vi, man er nødt til at se på, at der generelt skal laves en ændring af hele finansieringen og hele styringen af sygehusvæsenet, og at man skal finde en anden måde at gøre det på og tilføre flere midler, frem for at man bare skal tage fra den ene og give til den anden.

Kl. 12:34

Formanden:

Tak. Der er ønske om en kort bemærkning, og det er fra hr. Morten Østergaard.

Kl. 12:34

Morten Østergaard (RV):

Jeg skal bare høre, om Enhedslisten generelt er imod, at der er socioøkonomiske kriterier, der afgør, hvordan man fordeler bloktilskuddet. For ellers er det da en underlig tale. Uanset hvor mange penge man mener der skal bevilges til sundhedsområdet, skal de vel fordeles mellem regionerne, og det, vi diskuterer her, er, om fordelingsnøglen er rigtig. Som jeg hørte det, fru Line Barfod sagde, sagde hun, at det er den nok egentlig ikke, men at det ikke skal betales af borgerne de steder, hvor man så i dag får lidt mere, end man burde have, men i stedet skal man så blive ved med at betale de steder, hvor man får lidt mindre. Man er bare nødt til at tage matematikken til hjælp, hvis man vil ændre på fordelingen, for uanset hvor stor kagen er, er man jo nødt til at flytte rundt på balancerne mellem regionerne. Derfor er jeg nødt til at bede om et mere konkret svar: Er man enig i, at der er en uhensigtsmæssighed, som gør, at det lige nu er borgerne i Vestdanmark, der får en ringere service, end de egentlig burde jævnfør Finansieringsudvalgets konklusion?

Kl. 12:35

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 12:35

Line Barfod (EL):

Jeg er enig i de høringssvar, der også er kommet fra mange af regionerne, der gennemgår, at der er nogle problemer i de fordelingskriterier, der er i dag. Selvfølgelig er man nødt til at bruge nogle fordelingskriterier for at finde ud af, hvordan man får pengene derhen, hvor der er behov for dem. Vi mener, der er behov for at se på langt flere socioøkonomiske kriterier end det ene, som man har taget fat på med det her lovforslag.

Men spørgsmålet om fordelingen af pengene ændrer ikke på, at konsekvensen, hvis man bare fordeler pengene anderledes i det absurde system, som regeringen og Dansk Folkeparti har skabt i dag, så vil være, at der bliver skåret på psykiatrien og på de ældre patienter i hovedstaden og i Region Sjælland, og det vil vi ikke være med til. Derfor mener vi, at man er nødt til at lave hele den måde, det styres på, om. Vi mener, det er fuldstændig tåbeligt, at man har lavet en markedsstyring af sundhedsvæsenet. Vi mener, vi går en helt forkert vej, og vi ender med ligesom USA at bruge flere og flere penge på et sygehusvæsen, som resulterer i dårligere og dårligere sundhed for borgerne, og vi synes altså, det er en helt anden måde, man skal styre på, og i den forbindelse vil vi gerne se på og ændre på fordelingskriterierne mellem regionerne.

Kl. 12:36

Formanden:

Hr. Morten Østergaard.

Kl. 12:36

Morten Østergaard (RV):

Så skal jeg bare bede fru Line Barfod om at bekræfte, at det, når man så ændrer på fordelingskriterierne, vil betyde, at nogle får mere og nogle andre får mindre. Så uanset hvordan man vender og drejer det, kan det godt være, man kan blive enige om at bevilge flere penge, det vil sikkert være udmærket, men hvis man ændrer på fordelingskriterierne, er der altså nogle, der får flere penge, og nogle, der får færre, uanset hvordan og hvorledes man griber det an.

Kl. 12:36

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 12:36

Line Barfod (EL):

Der er jo stadig væk en verden til forskel på, om man fordeler nogle penge i et system, hvor det sikres, at der faktisk er mulighed for at have et ordentligt niveau for psykiatrien, at der er mulighed for at have et ordentligt niveau for de ældre patienter, så de ikke skal ligge på gangene eller ikke har nogen til at holde dem i hånden, når de ligger de allersidste dage, hvor man sikrer, at der er penge til fødsler, så vi kan komme væk fra den situation, vi har i dag, hvor man ikke kan være sikker på, at man har en jordemoder til stede, når man skal føde sit barn. Når det niveau er nået, hvor det sikres, kan man godt begynde at se på, at det, hvis man laver nogle fordelinger, betyder, at nogle får noget mindre. Men indtil vi har fundet en anden måde at styre på, indtil vi har en demokratisk styring i stedet for at være optaget af at skubbe penge over til de private sygehuse, vil vi ikke være med til, at man bare tager fra nogle.

Kl. 12:37

Formanden:

Tak til fru Line Barfod. Og så er det hr. Morten Østergaard, nu som ordfører for forslagsstillerne.

Kl. 12:37

(Ordfører for forslagsstillerne)

Morten Østergaard (RV):

Som ministeren var inde på i sin indledende besvarelse, er det jo en lidt atypisk situation, idet der jo burde have stået en minister her og konkluderet på debatten. For det er jo regeringens eget lovforslag, som vi i dag har fremsat, fordi regeringen uvist af hvilke grunde undervejs har mistet modet.

Hvis ikke det var, fordi det havde så alvorlige konsekvenser, kunne man jo sige: Nå ja, der er sikkert mange lovforslag, der har været oppe af skuffen og er røget ned i den igen. Men det, der er kernen i det her, er, at man har svigtet et løfte, der var afgivet til de vestdanske regioner om, at man ville løse en uhensigtsmæssighed.

Hvad er det så for en uhensigtsmæssighed, vi taler om? Jo, det er jo et af de kriterier, der afgør, hvordan midlerne fordeles mellem regionerne, det såkaldte midllevetidskriterium. Og selv om den slags ting er meget tekniske, er det egentlig i virkeligheden ikke så indviklet at forstå problemstillingen, for det, man har gjort og som gælder i dag, er, at man fordeler midlerne mellem regionerne i forhold til deres midllevetid, på en sådan måde at den region, som har den højeste midllevetid, ikke får fordelt midler i forhold til sin midllevetid – alle andre indregnes i forhold til den.

Det betyder, at når de andre regioner, som tilfældet er, stille og roligt er ved at indhente Region Midtjylland, som har den højeste midllevetid, så bliver forskellene mellem regionerne mindre, men det har ikke betydning for fordelingen af midler, fordi man hele tiden regner ud fra den region, der har den højeste midllevetid.

Derfor indgik dette i det arbejde, som blev gjort i Finansieringsudvalget, som altså bestod af repræsentanter for Danske Regioner, sygehusejerne, Kommunernes Landsforening, Ministeriet for Sundhed og Forebyggelse, Finansministeriet, Økonomi- og Erhvervsministeriet, Skatteministeriet og, i sagens natur, Indenrigs- og Socialministeriet. Tilbage i den første halvdel af 2009 analyserede de disse ting og kom frem til, at det er rigtigt, at det giver en uhensigtsmæssighed, som nærmest er en matematisk sandhed.

For hvis man i stedet for tager udgangspunkt i et middellevetidskriterium på gennemsnittet af middellevetiden, så betyder det, at hvis regionerne nærmer sig hinanden, afspejler det sig også i de bevillinger, de får. Derfor kom regeringen også frem til, at hvis man laver et forslag som det, vi nu diskuterer i dag, vil kriteriet være robust over for ændringer i middellevetiden, som vil ske i de kommende år.

Derfor handler det her sådan set ikke om en kamp mellem øst og vest eller om den ene region eller den anden region. Det handler om, hvorvidt et kriterium, som er født med en uhensigtsmæssighed, som er blevet større på grund af udviklingen i middellevetiden, skal rettes, eller om det ikke skal rettes.

Det, der har været det fascinerende ved debatten i dag, er, at der måske med undtagelse af fru Line Barfod vel ikke er nogen, som for alvor ikke har ment, at der er en uhensigtsmæssighed, og det følger altså også næsten af matematikken, at det vil der være. Med mindre man har en fuldstændig uændret middellevetid regionerne imellem, så er den måde at udmåle kriteriet på, som bruges i dag, ikke robust over for ændringer og forskydninger i middellevetiden.

Hvad betyder det så, og hvorfor er det så, at det giver så mange dønninger? Det er, fordi det altså ikke er helt ligegyldigt. Lige nu står Region Midtjylland jo og skal spare en halv milliard. Hvis det her middellevetidskriterium var indrettet, som regeringen selv foreslog i 2009, havde det sparekrav været 200 mio. kr. mindre, og det var måske også, fordi det er ret mange penge, at den daværende sundhedsminister, Jakob Axel Nielsen, den 21. oktober 2008 havde travlt med i Århus Stiftstidende – Aarhus ligger som bekendt i Region Midtjylland – at sige, at man ønskede at rette kriteriet, fordi regeringen godt kunne se, at der var et problem, som var af den her størrelsesorden.

Så er det klart, at det, præcis som det gør sig gældende, når man diskuterer den udligning, der er mellem kommuner, selvfølgelig er sådan, at udligning og bloktilskudsfordeling som sådan er et nulsumsspil, altså det er et spørgsmål om, at hvis nogle skal have lidt mere, så er der nogle andre, der får lidt mindre. Derfor er det jo helt urimeligt, som det er fremgået af debatten i dag, at forvente, at man på noget tidspunkt i danmarkshistorien vil komme i en situation, hvor regionerne kommer arm i arm med hinanden og siger: Kunne I ikke tænke jer at tage nogle penge fra de to østdanske regioner og give til de tre vstdanske regioner? Sådan vil det aldrig blive, sådan har det aldrig været.

Da vi lavede udligningsreformen for primærkommunerne, var det jo under stor ramasjang. Masser af kommuner var utilfredse – både dem, der fik, fordi de fik for lidt, og dem, der skulle give, fordi de skulle give for meget. Og sådan vil det være, uanset hvor mange kriterier vi lægger ind i diskussionen. Om vi så tager alle kriterierne og laver om på dem, så giver det jo en bundlinje, hvor man – og det må også fru Line Barfod erkende – flytter rundt mellem kommunerne. Og det er klart, at dem, der skal betale, selvfølgelig vil være kede af det og synes, at det er helt urimeligt, og dem, der får, vil måske, som tilfældet var her, synes, at det slet ikke er nok. Det er jo derfor, at det er Folketinget og ikke regionerne selv, der aftaler, hvordan bloktilskuddet fordeles, for det kan man ikke med nogen rimelighed forvente at de skulle kunne blive enige om.

Kl. 12:43

Jeg tillader mig så at tolke ministerens indledende indlæg sådan, at selv om han godt nok sagde, at regeringen ikke har helt den samme opfattelse i dag, så mener man isoleret set stadig, at der er en uhensigtsmæssighed. Det er så det, der er det fascinerende, for forslaget skal jo ses isoleret. Forslaget foreslår kun at rette på denne ene uhensigtsmæssighed. At der så er masser af andre uhensigtsmæssigheder, burde føre til en perlerække af andre spændende forslag. Men det her er jo et forslag, hvori man isoleret set kigger på den uhensigtsmæssighed, som ministeren erkender findes.

Så forstår jeg, at man nu i slutningen af februar vil komme med et nyt bud. Jeg glæder mig. Jeg vil selvfølgelig sidde spændt og vente, og jeg går ud fra, at det her kommer til at indgå, for det er jo et løfte, regeringen har afgivet, præcis ligesom det løfte, vi diskuterer i går i Finansudvalget. Her har regeringen lovet sygehusbyggeri for et sted mellem 80 og 90 mia. kr., men har barberet det ned til 40 mia. kr. uden at give et svar på, hvordan den vil leve op til det valgløfte, den har givet. Det er jo der, hvor jeg synes man gambler med sin troværdighed, hvis man bare travler i valgkampen eller for den sags skyld uden for valgkampen, som det var tilfældet med ministerens forgænger i den her sag, og skyder om sig med løse løfter, man ikke har nogen ambitioner om at indfri. For selvfølgelig lytter regionerne til, hvad det er, der bliver sagt, og har forventninger om et stort sygehusbyggeri eller har forventninger om at få en anderledes bloktilskudsfordeling – særlig når det kommer så vidt, at man sender lovforslaget i høring.

Jeg har da også noteret mig, at den region, jeg tror regeringen lytter meget til, nemlig Region Syddanmark, som jo har en regionsformand fra Venstre – sådan set er den eneste region, som har sagt, at det her fint kan gennemføres. Andre regioner har sagt: Det er for lidt, vi skal have flere penge. Og så er der nogle, der har sagt: Det er for meget, vi skal afgive for mange penge. Forslaget ligger et sted midt imellem som et udtryk for en eller anden form for forsøg på at få synspunkterne til at mødes.

Jeg ser som sagt frem til, at regeringen fremsætter sit forslag. Medmindre andet bliver sagt i dag, må vi jo antage, at man så dér og i god tid inden tilskudsåret 2012, hvilket er det, vi lægger op til, kan løse problemet i den større sammenhæng, som altså indtil videre har forhindret, at man lever op til sit løfte fra 2008.

Så er det selvfølgelig lidt en skuffelse, at Socialdemokraterne ikke i dag har kunnet tilkendegive deres umiddelbare støtte til forslaget. Jeg var bibragt den opfattelse, at det ville man gøre på baggrund af den debat, der bl.a. har været lokalt. Men jeg noterer mig også, at hr. Rasmus Prehn ikke udelukker, at der er uhensigtsmæssigheder, og det betyder selvfølgelig, at der bliver basis for at kigge på noget, hvis ikke det kommer til at indgå i regeringens planer.

Så kom vi til hr. Hans Kristian Skibby, og det var jo en saga helt for sig selv. Jeg er glad for, at jeg har 3 minutter endnu, så jeg kan vie noget af tiden til hr. Hans Kristian Skibby. Det er utrolig spændende at følge Dansk Folkeparti, som synes, at det her er en grundlæggende urimelighed. Hr. Hans Kristian Skibby hidsede sig på østjysk tv op over, at borgerne i Region Midtjylland skulle lide den tort at få en ringere service, og sagde, at det var helt forfærdeligt, at en regering, som selv havde godkendt de her tal, havde glemt dem igen. Så er det, hr. Hans Kristian Skibby siger, at han jo ikke kunne vide, at vi ville fremsætte et lovforslag, og at han med den viden måske havde udtalt sig anderledes. Det er vel i virkeligheden sagen i en nøddeskal, at hr. Hans Kristian Skibbys mod varede, lige indtil han fandt ud af, at han skulle ned i Folketingssalen og stå på mål for det, han havde sagt. Så var det, at Dansk Folkeparti løb skrigende bort.

Det her har ingen konsekvenser for nogen eksisterende aftaler, hverken for finansloven eller for de økonomiaftaler, der er med regionerne, for det vil i sagens natur først gælde fra 2012, og den økonomiaftale skal jo først indgås til sommer.

Endelig vil jeg takke SF for den positive modtagelse. Da vi fik rettet op på misforståelsen om, hvornår det skulle træde i kraft, antager jeg, at SF's synspunkter må være dækket af forslaget, og at vi så, hvis ikke regeringen fatter mod og finder sine gamle forslag frem i forbindelse med det her i februar, kan finde en løsning på problemet, når vi efter et nyt valg forhåbentlig har en ny regering. Det er i hvert fald fortsat vores ambition, både i offentligheden at sige det, vi agter at gennemføre, når vi får indflydelse til det, og også i Folketingssalen at stå ved det, som vi meddeler udadtil. Jeg synes faktisk, at den her sag illustrerer, at det var en øvelse, som flere godt kunne tage ved lære af.

Kl. 12:47

Formanden:

Der er korte bemærkninger, først fra fru Sophie Løhde.

Kl. 12:47

Sophie Løhde (V):

Det der med at skyde om sig med løse løfter og bagefter også stå på mål for det i Folketingssalen synes jeg vi har fået nogle rigtig gode eksempler på fra de partiers side, som hr. Morten Østergaards eget parti godt kunne tænke sig at være i regering med. Det har ikke været helt kønt at se på, altså hvad der bliver lovet ét sted, og hvad der så bliver sagt i Folketingssalen.

Jeg er fuldstændig enig med hr. Morten Østergaard i, at man ikke nødvendigvis kan have en forventning om, at Danske Regioner skulle kunne komme med en eller anden løsning på, hvordan man så skal gøre det her. Selvfølgelig har hver region sine interesser at tilgodese. Det er jo også det, der gør det så hammervanskeligt at foretage ændringer.

Vi kan af de høringssvar, der er kommet – og man kan sige, at det er forventeligt, at de, der skal aflevere noget, er kritiske – se, at selv de, der står til at skulle vinde noget med forslaget, anfører, at det her forslag til løsning er helt utilstrækkeligt. Mener ordføreren for De Radikale ikke, at det er meget fornuftigt, at man, når selv de påpeger, at det her er helt utilstrækkeligt, så siger o.k. og lige tænker sig om en ekstra gang og kigger på, hvad der er af muligheder for at se på, om der måske skal inddrages nogle andre kriterier, som man også burde overveje? Eller handler det bare om så at lukke øjnene og sige, at niks, det vil vi ikke, for vi vil ikke lytte til høringssvarene?

Kl. 12:48

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 12:48

Morten Østergaard (RV):

Jeg er imponeret over fru Sophie Løhdes mod, altså at hun bevæger sig ud i den der løftediskussion i en situation, hvor regeringen ved daværende sundhedsminister Jakob Axel Nielsen i Århus Stiftstiden den 21. oktober 2008 var ude at sige, at det her problem ville man løse på en måde, så det gav yderligere 200 mio. kr. til Region Midtjylland. Det har man sagt fra regeringens side. Man har sågar sendt et lovforslag i høring. Og så begynder man her at pege på oppositionen og sige, at ja, der er vist nogen, der siger ét i offentligheden, og som så gennemfører noget andet.

Der synes jeg man bør lægge sig på sinde, at det er klart, at et regeringsansvar vejer tungt her, fordi det er regeringen, der trods alt har initiativretten.

Om det andet: Synspunktet føres jo meget vidt fra fru Sophie Løhdes side, for det betyder altså, at regeringen kun vil lave ændringer, hvis det er sådan, at de, der får, synes, at de har fået tilstrækkeligt, og at de, der skal give, synes, at det så er o.k. Jeg vil bare advare imod den tilgang. Jeg tror ikke på den, medmindre man ønsker ikke at ændre noget, og der kan man selvfølgelig have fru Sophie Løhde

mistænkt for, at det nok er bedst, at det ender i sådan en skakmatsituation, hvor der ikke bliver lavet om på det. For det, som det tyder på, er altså, at det er Vestdanmark, der holder for, og at det er Østdanmark, der vinder.

Kl. 12:50

Formanden:

Fru Sophie Løhde.

Kl. 12:50

Sophie Løhde (V):

Jeg kan huske, at jeg, da jeg stod på talerstolen før, blev spurgt af hr. Morten Østergaard, om vi i Venstre stadig var enige om nogle af de ting, som Finansieringsudvalget havde påpeget. Og da sagde jeg helt klart, at vi i Venstre sådan set stadig væk bakker op om de principielle overvejelser, som ligger til grund for det arbejde, som Finansieringsudvalget har lavet. Derfor synes jeg, at det er lidt mærkeligt at sige, at det så er udtryk for det ene og det andet og det tredje og det fjerde, og at det er helt forfærdeligt. Man skal da også samtidig være villig til at se på, om det her måske kan ses i sammenhæng med, at vi i øvrigt skal i gang med nogle andre voldsomme ændringer vedrørende finansieringen. Hvad er det, der er problemet med det? Jeg troede sådan set, at det var en fornuftig tankegang også i forhold til De Radikale. Jeg noterer mig da også, at hr. Morten Østergaard i hvert fald ikke taler på vegne af hele Det Radikale Venstre som parti. Jeg har nemlig kunnet forstå, at der er adskillige i de radikale kredse, som i hvert fald ikke er enige i, at det her lovforslag skulle fremsættes på vegne af Det Radikale Venstre.

Men jeg tror sådan set, at hr. Morten Østergaard gerne vil have, at vi skal tale os væk fra hinanden, frem for at vi skal tale os hen mod hinanden. Jeg vil gerne spørge hr. Morten Østergaard, om det ikke er fornuftigt, at man ser på de forhold, også i relation til, at der nu skal gennemføres en stor ændring i den kommunale medfinansiering af sundhedsområdet.

Kl. 12:51

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 12:51

Morten Østergaard (RV):

Jeg taler altså på vegne af Det Radikale Venstres folketingsgruppe. Det Radikale Venstre indgik også en aftale om den primærkommunale udligning, og jeg skal hilse og sige, at den var der også rigtig mange rundtomkring der ikke syntes var den perfekte aftale. Og der er også i dag byrådsmedlemmer, der synes, at de er blevet efterladt i en dårlig situation. Men det er jo det ansvar, man må tage, vil jeg sige til fru Sophie Løhde, og det er måske det, der for regeringen og for Venstre vejer for tungt i den her sag. Det er jo det ansvar, man må tage. Man må stå ved sine synspunkter. Det er derfor, det er fornuftigt at lytte til Finansieringsudvalget, som har sagt, at der er en uhensigtsmæssighed. Man kan jo tage matematikken til hjælp og konstatere, at det kriterium, der er, objektivt set ikke er robust over for ændringer i middellevetiden. Og der sker ændringer i middellevetiden.

Derfor er det selvfølgelig bedre end ingenting, at man er enig i de principielle overvejelser. Men spørgsmålet trænger sig hurtigt på: Hvad vil man gøre ved det? Regeringen har jo været ude at sige, at man vil gøre noget ved det, har sendt lovforslag i høring, men har valgt ikke at gøre det.

Så sagde jeg også i min endelige besvarelse her, at jeg selvfølgelig krydser fingre for, at man så, når vi kommer til udgangen af februar, endelig vil gøre noget ved det.

Formanden:

Tak til hr. Morten Østergaard.

Der er ikke flere, der har bedt om ordet. Forhandlingen er sluttet.

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Kommunaludvalget, hvis ingen gør indsigelse.

Det gør ingen.

Kl. 12:52

placere et kunstigt element i noget så sensibelt og vitalt som øjet. Her skal den lægefaglige indsigt være sikret. Vi vil selvfølgelig gerne bede ministeren om at uddybe enten her eller i forbindelse med udvalgsarbejdet, at man har sikret sig dette. Det går jeg ud fra at man har. Når det er tilfredsstillende afklaret, er vi socialdemokrater indstillet på at støtte lovforslaget.

Kl. 12:55

Formanden:

Tak til hr. Orla Hav. Så er det fru Liselott Blixt som ordfører.

Kl. 12:55

(Ordfører)

Liselott Blixt (DF):

Lovforslaget her er det, som jeg vil kalde en regelforenkling for dem, der er taget den nye uddannelse som professionsbachelor i optometri. Man vil nu efter det her forslag kun skulle søge autorisation som optometrist og ikke som både optiker og kontaktlinseoptiker.

En optometrist arbejde med udmåling og tilpasning af briller og kontaktlinser, og når den stillingsbetegnelse bliver autoriseret, kan ingen andre bruge betegnelsen. Det vil for den enkelte borger betyde tryghed, når og hvis man får problemer med synet. Jeg er selv en af dem, som inden for den sidste periode lige pludselig ikke har kunnet se både langt og kort, og det har selvfølgelig gjort, at jeg har opsøgt en optiker. Når man som mig aldrig før har været i hænderne på sådan en, gør det mig tryk at vide, at jeg har en garanti for, at vedkommende som eksempelvis her en optometrist har taget en 3-årig sundhedsvidenskabelig professionsbacheloruddannelse, heraf 1 ½ år i praktik. Derved ved jeg, at vedkommende ved, hvad han eller hun har med at gøre. Vedkommende kan samtidig tage sig af en, uanset om man skal have briller eller kontaktlinser.

Derfor hilser vi det velkommen, at vi nu på den her måde regelforenkler, og vi kan tilslutte os forslaget.

Kl. 12:57

Formanden:

Tak for det til fru Liselott Blixt. Så er det hr. Jonas Dahl som ordfører.

Kl. 12:57

(Ordfører)

Jonas Dahl (SF):

Tak for det. Jeg skal ikke trække forhandlingerne alt for meget yderligere i langdrag, men sige, at vi kan tilslutte os de bemærkninger, der kom fra den socialdemokratiske ordfører, hr. Orla Hav.

Der er et par enkelte spørgsmål til sagen, men ellers synes jeg sådan set, at lovforslaget ligger meget lige til hørebenet. Det er en regelforenkling, som vi fra SF's side umiddelbart godt kan tilslutte os. Vi har nogle enkelte spørgsmål, og dem tager vi under udvalgsbehandlingen, men som udgangspunkt kan vi godt tilslutte os forslaget.

Kl. 12:57

Formanden:

Tak. Så er det fru Vivi Kier som ordfører.

Kl. 12:57

(Ordfører)

Vivi Kier (KF):

Fra konservativ side skal vi heller ikke gøre debatten unødvendigt lang. Vi kan helt tilslutte os det her lovforslag, og vi mener, at det ud over at være en regelforenkling også er et lovforslag, som følger med den udvikling, der er sket på området.

Kl. 12:58

Formanden:

Tak. Så er det hr. Manu Sareen som ordfører.

Det næste punkt på dagsordenen er:

3) 1. behandling af lovforslag nr. L 97:**Forslag til lov om ændring af lov om autorisation af sundhedspersoner og om sundhedsfaglig virksomhed. (Autorisation som optometrist m.v.).**

Af indenrigs- og sundhedsministeren (Bertel Haarder).

(Fremsættelse 09.12.2010).

Kl. 12:52

Forhandling**Formanden:**

Forhandlingen er åbnet. Den første, der får ordet som ordfører, er fru Birgitte Josefsen.

Kl. 12:53

(Ordfører)

Birgitte Josefsen (V):

Lovforslaget handler jo om, at optometristuddannelsen er blevet omlagt til en professionsbacheloruddannelse. Det har så bevirket, at man har søgt om at få branchen ind i autorisationsloven.

Jeg vil sige, at vi i Venstre meget hylder en optimering på det uddannelsespolitiske område, og derfor hilser vi det meget velkomment, at vi får gruppen ind i autorisationsloven. Så der er fra vores side opbakning til lovforslaget.

Kl. 12:53

Formanden:

Tak for det. Så er det hr. Orla Hav som ordfører.

Kl. 12:53

(Ordfører)

Orla Hav (S):

Borgerne skal være sikre på at få kvalitet og tryghed, når de henvender sig til en fagperson for at blive kompenseret for eller for at få udbedret en helbredsskavank. Denne sikring af kvalitet og sikkerhed, så borgeren får valuta for de ret mange penge, som man kan komme til at betale, hvis man skal have et par briller eller et sæt kontaktlinser, skal vi som lovgivere og samfund levere ved at kontrollere kvalitet og kunnen hos leverandørerne af briller og kontaktlinser.

Den måde, som lovforslaget her er skruet sammen på, er, at man indfører et autorisationssystem til udøvere af et erhverv, hvor de får ret til at udbyde briller og kontaktlinser. Autorisationer er fornuftige, når det gælder kvalitet på sundhedsområdet. Vi kan grundlæggende støtte indførelsen af autorisation som optometrist til mennesker, der vil udbyde salg af kontaktlinser og tilpasning af disse. Autorisationen gives på baggrund af en professionsbachelorgrad, og det finder vi er o.k.

Vi har som udgangspunkt, at ministeren hermed har sikret, at udøveren har den fornødne sundhedsfaglige indsigt i og kunnen til at kunne fremstille og tilpasse kontaktlinser. Det er et stort indgreb at

(Ordfører)

Manu Sareen (RV):

Det Radikale Venstre flygter også med de andre partier. Det her er en ny uddannelsesordning, der afløser den hidtidige erhvervsuddannelse som optiker. Der har hele tiden været to retninger: optiker og kontaktlinseoptiker.

Det Radikale Venstre mener, at det er positivt, at man nu kan samle det hele til en samlet autorisation til personer, der består professionsbacheloruddannelsen, så de kan udøve virksomhed som både optiker og kontaktlinseoptiker. Så vi støtter fuldt op om det.

Kl. 12:58

Kl. 12:58

Formanden:

Tak. Så er det indenrigs- og sundhedsministeren.

Kl. 12:58

Indenrigs- og sundhedsministeren (Bertel Haarder):

Jeg har ikke hørt nogen, der er imod dette lovforslag, og derfor vil jeg afkorte debatten ved at sige tak for den brede opbakning. Jeg synes, debatten har afdækket, hvad det er, det handler om, så det vil jeg ikke gentage.

Kl. 12:59

Formanden:

Det var en taksigelsesfest, og dermed er forhandlingen sluttet.

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Sundhedsudvalget, hvis ingen gør indsigelse, og det er der ingen, der gør, så jeg siger tak for det.

Det næste punkt på dagsordenen er:

4) 1. behandling af beslutningsforslag nr. B 32:

Forslag til folketingsbeslutning om en national målsætning for antal organdonorer.

Af Liselott Blixt (DF) m.fl.

(Fremsættelse 01.12.2010).

Kl. 12:59

Forhandling

Formanden:

Forhandlingen er åbnet. Den første, der får ordet, er indenrigs- og sundhedsministeren.

Kl. 12:59

Indenrigs- og sundhedsministeren (Bertel Haarder):

Forslagsstillerne ønsker, at vi skal sætte et mål for, hvor mange organer vi skal have pr. million indbyggere. Det skal styrke den nationale indsats, og forslagsstillerne forventer, at målsætningen vil føre til, at man vedtager en realistisk, men samtidig ambitiøs handlingsplan for at løse ventelisteproblematikken, når det gælder organer. Man foreslår som nævnt et mål på 25 donorer pr. million indbyggere, en klarlægning af det eksisterende donorpotentiale i Danmark samt en minimering af tabet af egnede donororganer; og endelig vil man styrke det arbejde, der allerede udføres af Dansk Center for Organdonation.

Regeringen har stor sympati for forslagsstillernes ønske om at øge antallet af organer til rådighed for organdonation. Vi er også med på, at det bør ske gennem en klarlægning af det eksisterende

donorpotentiale, og ved at der sker en minimering af tabet af egnede donororganer. Det er også sådanne mål og ønsker, der lå bag oprettelsen af Dansk Center for Organdonation i 2007. Æren for dette center tilkommer ikke mindst Dansk Folkeparti, som fik det med i finanslovaftalen dengang.

To af centerets opgaver er netop at medvirke til en minimering af tabet af egnede donororganer og at klarlægge det eksisterende donorpotentiale, og begge opgaver er Dansk Center for Organdonation godt i gang med. Det er ikke opgaver, der kan løses fra den ene dag til en anden. Det er en proces, der tager tid, idet den ikke bare omfatter organisationsændringer, men også forudsætter, at personalet ude på sygehusene tager opgaven til sig som noget, man er opmærksom på, og noget, man husker i de givne, somme tider tragiske situationer.

Personalets egen holdning til opgaven er betydningsfuld, og vi kan se et skred i positiv retning set ud fra et donationssynspunkt. En holdningsundersøgelse, foretaget af Dansk Center for Organdonation, viser, at personalet nu har en mere positiv holdning over for donation, end man havde tidligere. Samtidig er man også ved at nå til en forståelse af, at donationsopgaven ikke kun er en opgave, som personalet tager på sig, hvis der er tid, for det er der jo ofte ikke. Donationsopgaven er en opgave på linje med andre akutte opgaver: Man påtager sig opgaven, når den er der.

Danske Regioner har lige før jul sendt mig en status på deres opfølgning på donationsområdet. Opfølgningen er et svar på min henvendelse til regionsrådsformand Bent Hansen, der også er formand for Danske Regioner, i august måned sidste år. Jeg opfordrede dengang regionerne til erfaringsdeling og fortsat indsats i forhold til donationsraten. Vi havde netop da set, at man i Nordjylland havde haft særdeles gode resultater med at sætte fokus på området sammen med Dansk Center for Organdonation.

Danske Regioner har oplyst, at man er positiv over for fremadrettet at fastholde opmærksomheden på området og også meget gerne gør det i et fortsat tæt samarbejde med Dansk Center for Organdonation. Den udmelding er jeg glad for. Regionernes samarbejde er helt afgørende, hvis vi skal sikre, at færre organer går til spilde.

Erfaringerne fra Region Nordjylland kan tyde på, at der fortsat er et uudnyttet potentiale med hensyn til donorer. I Nordjylland har man nemlig været i stand til at øge antallet af donorer ved at få sat fokus på området på sygehusene, sådan at de blev bedre til at spørge til donation. Den erfaring bør udbredes til alle regioner, og det er netop det, som Dansk Center for Organdonation bl.a. arbejder på.

Jeg tror, vi skal være meget opmærksomme på, at det at spørge til donation er noget, som man f.eks. er meget bedre til i Spanien, og der er ingen tvivl om, at vi i Danmark kan blive bedre til at få spurgt til muligheden for organdonation, når spørgsmålet er relevant, uden at vi af den grund kommer til at støde nogen. For vi skal selvfølgelig passe på, at vi ikke i misforstået hensyntagen til de efterladte undlader at spørge til noget, som der måske endda er en forventning om at der bliver spurgt til. Man kan nemlig godt tage svære beslutninger, selv om man med god grund er i en situation, hvor man er ked af det.

Målsætningen er vi selvfølgelig enige om, men jeg er i tvivl om, hvordan målet skal formuleres. 25 donationer pr. million indbyggere er jo ikke et mål, jeg havde nær sagt heldigvis ikke et mål, vi har mulighed for at sikre at vi når. Det afhænger jo af mange forhold, heraf nogle, som vi jo kan være glade for, nemlig når man forbedrer trafiksikkerheden eller forbedrer behandlingen af akutte apopleksi-patienter, formindsker vi jo antallet af mulige donorer, og vi er jo alle sammen enige om, at vi skal glæde os over, at trafiksikkerheden bliver bedre, at der er langt færre, der dør i trafikken, og at behandlingen af apopleksiramte også bliver forbedret. Men målet er klart nok. Vi skal have så mange donationer, som vi kan få, i forhold til de mulige donorer; der skal være så få som muligt af de mulige organer til donation, der går til spilde.

Dansk Center for Organdonation er i gang med at opbygge et monitoreringssystem, så man kan følge antallet af donationer, antal mulige donorer og årsager til, at der ikke doneres. Disse data er vigtige for at få eksakt viden om donorpotentialet, og disse data vil, når de foreligger, i sig selv være en betydelig motivation for de enkelte regioner til at styrke indsatsen på afdelingerne, hvis man har en uforklarlig mindre donationsrate end resten af landet. Tallene vil komme til at tale for sig selv, når Dansk Center for Organdonation opgør dem hvert år. Med disse tal vil vi kunne opgøre donationshyppigheden i forhold til de mulige donorer, og vi vil kunne sætte mål for, hvilken hyppighed vi mindst vil nå op på. Det synes jeg er mere relevant end at sætte et præcist tal pr. million indbyggere, som vi jo ikke ved om vi kan nå.

Kl. 13:06

Hvor højt målet så kan være, hvis vi vil være sikre på at nå det, kan jeg ikke sige i dag, jeg vil gerne se de første opgørelser og overveje, hvad der er realistisk. Men jeg vil erklære mig enig med forslagsstillerne i, at vi skal være ambitiøse på området. Der er for mange organer, der går til spilde.

Regeringen kan på den baggrund støtte beslutningsforslaget, hvis vi inden vedtagelsen kan blive enige om at sætte mål for donationshyppighed i forhold til de mulige donorer frem for i forhold til folketallet. Så er det nemlig mere realistisk.

Kl. 13:07

Anden næstformand (Søren Espersen):

Tak til indenrigs- og sundhedsministeren. Og herefter er det Venstres ordfører, fru Birgitte Josefsen.

Kl. 13:07

(Ordfører)

Birgitte Josefsen (V):

Venstre vil gerne takke Dansk Folkeparti, fordi de rejser debatten om organdonation. Det er et vigtigt emne, som vi ikke kan drøfte for tit. Det er et følsomt emne, som rigtig mange danskere er optaget af, og det er også et emne, som mange har meget svært ved at forholde sig til. Det er bare sådan nu, heldigvis, at flere godt kan se, at man bliver nødt til at forholde sig til problemstillingen, og derfor kan vi jo konstatere, at flere og flere får foretaget en afklaring af, om de ønsker at være organdonor eller ej.

I Venstre er det sådan, at vi både respekterer og accepterer det valg, den enkelte træffer. Det handler for os ikke om, om man vælger at sige ja eller nej. Det, der er afgørende, er, at man får truffet et valg.

I dag handler det så om at få opstillet nogle målsætninger og nogle måltal, og vi synes, det er positivt, at vi kommer til at fokusere på emnet organdonation. For lang tid siden støttede en bred skare her i Folketinget op om et beslutningsforslag, som blev fremsat af fru Pia Christmas-Møller. Det bevirkede, at man også ad den vej fik sat fokus på området.

Det er sådan nu, at donorfolderen kan hentes på en netside, og at man her kan melde sig til eller sige fra i forhold til at være organdonor. Man kan faktisk også sætte kryds ved, om man ikke er afklaret.

Der er sendt donorfoldere ud til alle landets kommuner, som nu udleverer folderen, når de udsteder pas. Der er sendt foldere ud til de praktiserende læger, som er blevet opfordret til at udlevere folderen, når de unge mennesker kommer og skal have deres helbredstest for at få kørekort. Undervisningsministeren har tilkendegivet, at hun vil bede de gymnasiale uddannelser om at sætte organdonation på som et emne, eksempelvis til fællesarrangementer, og har også haft en drøftelse med erhvervsuddannelserne, og der bliver taget initiativ til, at emnet bliver indfaset i grundfaget sundhed.

Med vedtagelsen af finansloven i 2007 blev Dansk Center for Organdonation oprettet, og det var på opfordring fra Dansk Folkeparti. Man kan sige, at det, at centeret er blevet oprettet, i hvert fald har

haft en stor betydning. Centeret skal bl.a. sikre, at sundhedspersonale og nøglepersoner får den fornødne uddannelse og indsigt i emnet. Og jeg kan konstatere, at det nu er sådan, at samtlige fem regioner har lokale nøglepersoner i form af læger og sygeplejersker, som har ansvar for organdonationsområdet.

Jeg kan ligeledes konstatere, at en aktiv og positiv tilgang til emnet sætter sig spor i form af resultater. På Aalborg Sygehus har man arbejdet målrettet med organdonation og har fordoblet antallet af organdonorer. Sygehuset holder med de pårørendes samtykke den døende patient, som er potentielt donor, i live i respirator med henblik på at kunne bruge organerne, når der indtræffer hjernedød. Og det er sådan, at lægerne i perioden jo så bruger tiden til at have den tætte dialog med de pårørende, og det er måske her, den største indsats skal lægges. For det er jo ofte sådan, at de pårørende, der står i situationen, er i chok, er i sorg, pludselig er kastet ud i en meget voldsom situation med de omstændigheder, der er, når de folk, der kommer ind, måske har været udsat for en voldsom trafikulykke eller en meget kraftig hjerneblødning.

Så der er jo ikke noget at sige til, at det er svært for de pårørende at træffe beslutningen, og der er slet ikke noget at sige til, at de pårørende har svært ved at træffe beslutningen, såfremt den, der ligger og er forulykket, ikke har givet klart tilsagn om, hvad denne ønsker.

Så vi vil meget gerne, at man bakker op om den opgave, som Dansk Center for Organdonation har fået, så centeret kan arbejde med en klarlægning af de eksisterende donorpotentialer; at sygehuse kan arbejde med at styrke deres indsats på området, eksempelvis ved at lade sig inspirere af det, der foregår i Aalborg; og at vi gør alt, hvad vi kan, for at nå op på et højere måltal. Om det så skal ligge på 25 eller et andet tal, er jo noget, vi kan drøfte. Men det er i hvert fald vigtigt, at vi har fokus på området, og vi vil gerne sige tak for, at vi fik mulighed for at drøfte emnet her i dag i Folketingssalen.

Kl. 13:12

Anden næstformand (Søren Espersen):

Tak til ordføreren. Så er det Socialdemokraternes ordfører, hr. Orla Hav.

Kl. 13:13

(Ordfører)

Orla Hav (S):

Jeg skal sige, at vores primære ordfører, fru Sophie Hæstorp Andersen, ikke kan være her, så det er mig, der er vikar.

Fra socialdemokratisk side er vi meget positive over for beslutningsforslaget her i dag om en national målsætning for organtransplantation. Socialdemokraterne har nemlig et meget klart ønske om at komme ventelisterne til organtransplantation til livs. Trods en stigning i organtransplantationer i de senere år er der fortsat et stort behov for at gøre noget og gøre noget mere. Vi ved, at der i dag står 553 på venteliste til transplantation i Danmark; vi ved, at patienterne står på ventelisten i knap 4 år; vi ved, at der i 2009 døde 63 personer, mens de ventede på et organ. Det skal vi gøre bedre.

Sidste år var der 14 danske donorer pr. 1 million indbyggere. Beslutningsforslaget lægger op til at hæve den målsætning til 25 organdonorer pr. 1 million indbyggere – en opfyldelse af den målsætning vil være et vigtigt skridt i den rigtige retning.

Målsætningen om flere donorer kan selvfølgelig ikke stå alene. Det er vigtigt at følge op med konkrete initiativer, og det er især vigtigt at se på de ting, der i dag er med til at bremse organdonation. Er der f.eks. tilstrækkeligt med intensivsenge? De ting vil vi gerne arbejde videre med i forbindelse med udvalgsbehandlingen af forslaget.

Vi kan gøre det bedre, end vi gør i dag. Ifølge Sundhedsstyrelsen bliver 130-150 danskere hvert år konstateret hjernedøde og velegnede som organdonorer. I 2009 blev der udtaget organer fra 77 afdøde donorer, hvilket i gennemsnit giver de føromtalte 14 danske donorer

pr. 1 million indbyggere. I Norge er tallet 21 donorer pr. 1 million indbyggere. Derfor er det vigtigt, at vi får set på, hvad det er, der i Danmark bremser organdonationen.

Fra socialdemokratisk side deler vi Hjerteforeningen, Danmarks Lungeforening, Leverforeningen og Nyreforeningens opfattelse af, at en national handlingsplan er på sin plads på området her. Samme organisationer peger også på de positive resultater i Norge, Spanien og Østrig, der alle har indført en målsætning på området.

Som sagt støtter vi forslaget, fordi det kan være med til at sætte fokus på de forhold, som skal til for at opfylde ambitionen. Vi er også åbne over for ministerens ønske om sætte tallet i forhold til andet end befolkningstallet. Det er selvfølgelig oplagt, at det bør indgå i udvalgsarbejdet, og der er vi indstillet på at være med til at skrive en beretning, forhåbentlig sammen med et stort flertal på området.

Kl. 13:16

Anden næstformand (Søren Espersen):

Tak til ordføreren. Så er det SF's ordfører, hr. Jonas Dahl.

Kl. 13:16

(Ordfører)

Jonas Dahl (SF):

Tak for det. Først vil jeg egentlig gerne rose Dansk Folkeparti for overhovedet at fremsætte det her forslag og få taget en debat. Fra SF's side er vi som udgangspunkt altid glade for at tage en debat – også om områder, som ikke altid er lige nemme.

Hvert år dør mange danskere, mens de er på venteliste til organdonation. Syge mennesker, som må vente i årevis på organer, oplever hver dag en kamp mod tiden. De ved, at der ikke er organer nok til alle, der har behov for en transplantation, og samtidig er de afhængige af, at nogle danskere aktivt melder sig ind i Donorregistret, eller at de afdødes pårørende er i stand til at tage en svær beslutning midt i en meget, meget sorgfuld situation.

SF har længe ment, at der er behov for flere donorer, og at vi kan være mere ambitiøse inden for organdonation, end vi er i dag. Derfor støtter SF også det forslag, som vi i dag behandler.

Beslutningsforslagets målsætning om 25 organdonorer pr. 1 million indbyggere – ca. 130 donorer pr. år – synes vi lyder meget fornuftigt. Vi er enige i fastsættelsen af en national målsætning, og vi anerkender fuldt ud behovet for at sende et signal om organdonationens vigtighed. Det er essentielt at identificere egnede donorer og mindske tab af egnede donororganer.

Hvis man skal sætte et lille spørgsmålstegn ved det, må spørgsmålet være, om det også er ambitiøst nok, når vi ser på, at der i 2009 blev foretaget 327 organtransplantationer og der stadig står 553 på venteliste. Vi er også interesseret i at høre om en tidsplan. Lige nu er donorraten på knap 14 organdonorer pr. 1 million indbyggere. Hvad er den tidsmæssige horisont for den planlagte næsten fordobling? Det er noget af det, vi gerne vil have afdækket i den videre udvalgsbehandling, men jeg mener også, at det bør være noget, vi kan finde nogle overkommelige løsninger på, for som sagt er forslaget yderst fornuftigt.

Vi ser de klare fordele ved de enkelte tiltag i beslutningsforslaget – særlig det, at tabet af de egnede organer skal mindskes. Hvert år bliver et par hundrede danskere erklæret hjernedøde, og i 70-75 pct. af tilfældene skal de pårørende tage stilling. I 50 pct. af tilfældene afviser de pårørende organdonationen, og det kan man jo sådan set godt forstå, hvis man selv skulle stå og tage stilling i så svær en situation. Derfor er der også behov for at sikre, at vi hver især tager stilling på forhånd.

Sundhedspersonalet står i en situation, hvor de skal tage hånd om de pårørende og hjælpe til den rigtige beslutning, lige efter de har afsluttet behandlingen. Ofte føler de pårørende efter en transplantation, at deres kære ikke døde forgæves, når vedkommende med sin død har været med til at redde liv. Det er et rationelt valg, men i situatio-

nen, hvor man er overvældet af sorg, er det svært at tænke helt så klart. Det er vores opfattelse, at hvis flere får kyndig vejledning, så kan procenttallet for afvisninger falde.

En anden mulighed kunne være, at formodet samtykke blev indført. En undersøgelse fra 2006 udført af Sundhedsstyrelsen viser, at omkring 80 pct. har en positiv holdning til organdonation. Mange får bare ikke meldt sig aktivt til Donorregistret, måske fordi man ikke vil konfronteres med døden og det faktum, at man skal dø en dag. Det koster i sidste ende liv, andres liv.

Beslutningsforslaget tager afstand fra formodet samtykke, men vi støtter alligevel op om forslaget, fordi det er et skridt på vej mod flere organdonorer, så flere danskers liv dermed vil blive reddet, om end vi mener, at ventelisterne kunne nedbringes i langt højere grad med formodet samtykke. Nu skal man jo ikke nødvendigvis altid have den perfekte løsning til at starte med, men det her er et skridt på vejen, og derfor er vi som udgangspunkt positive. Vi har så nogle spørgsmål, som vi meget gerne vil have besvaret i den videre udvalgsbehandling, men jeg føler mig overbevist om, at disse spørgsmål også kan blive besvaret, så vi også fuldt ud kan bakke op om forslaget.

Kl. 13:20

Anden næstformand (Søren Espersen):

Tak til ordføreren. Så er det den konservative ordfører, fru Vivi Kier.

Kl. 13:20

(Ordfører)

Vivi Kier (KF):

Også jeg vil starte med at sige tak til fru Liselott Blixt for at sætte et vigtigt tema på dagsordenen. Det er heldigvis et tema, vi har debatteret før her i Folketingssalen. Det er et tema, der handler om, hvordan vi får folk til aktivt at tage stilling til at afgive deres organer, hvis det uheldige skulle ske, at de bliver erklæret hjernedøde – og et tema, som vi har gjort noget ved. Der er lavet adskillige kampagner, der er fortsat oplysning, og senest har vi jo besluttet, at når man skal erhverve et kørekort, når man mister sit sygesikringskort eller andet og får tilsendt et nyt, så får man faktisk den her lille seddel med, hvor man kan krydse af og skrive, om man vil være organdonor.

Men langt, langt det vigtigste er jo egentlig, at man har fået snakket med sine pårørende. Jeg får lyst til at fortælle den historie, som jeg har fortalt, hver gang vi har debatteret det her emne. Hvis nu nogle af os, der sidder her i salen nu eller på tilhørerpladserne, går ud herfra og ender med at blive kørt ned på vejen, kommer alvorligt til skade, bliver indlagt på sygehuset og der bliver ringet til vores pårørende og man finder ud af, at vi er kommet så alvorligt til skade, at vi er hjernedøde, og at der sådan set ikke er noget at gøre, så kommer vores pårørende og er selvfølgelig dybt, dybt ulykkelige. Der var jo ingen, der havde forventet, at vi lige ville blive kørt ned ude på gaden.

Men har vi så fået snakket med vores pårørende om, hvad vi gerne vil? Det er nemlig langt lettere at være pårørende i en svær situation, hvis man på forhånd har snakket med hinanden om eksempelvis organdonation og andre ting. Det er en svær snak, for det betyder også, at man skal tage en snak om det at dø, men jeg vil anbefale alle at tage hul på den snak og den debat derhjemme. Den er ikke så farlig, og det har faktisk ret stor betydning for en hel familie at vide, hvad hinanden tænker.

Så derfor har jeg stor sympati for det her forslag, som er fremsat, og som skal sætte fokus på, hvordan vi kan få endnu flere organer, end vi får i dag. Jeg har også hæftet mig ved, at man i Nordjylland faktisk har haft stor succes med at sætte målrettet ind. Jeg synes, at det, ministeren tilkendegav i sin tale, nemlig at vi skal passe på med at sætte et måltal i forhold til befolkningstallet, men at vi skal sætte et måltal i forhold til antal mulige organdonorer, var rigtig, rigtig fint. Derfor kan jeg bakke helt op om ministerens tilkendegivelser,

og jeg synes, at det er rigtig godt beslutningsforslag. Så tak for debatten.

Kl. 13:27

Kl. 13:23

Anden næstformand (Søren Espersen):

Tak til ordføreren. Så er det den radikale ordfører, hr. Manu Sareen.

Kl. 13:23

(Ordfører)

Manu Sareen (RV):

Jeg vil ligesom langt de fleste af de tidligere ordførere rose Dansk Folkeparti for det her rigtig fine forslag, som Det Radikale Venstre kun kan bakke op. Det er vigtigt at have en national målsætning, som kan være et rigtig, rigtig godt navigeringsværktøj, og det, forslaget handler om, er jo at have et navigeringsværktøj og nå et mål. Man sætter sig nogle mål, og samtidig får man selvfølgelig også signaleret og får skabt en diskurs og en bevidsthed om vigtigheden af organdonation, ligesom man selvfølgelig også får udnyttet det fulde potentiale af mulige organer.

Der skal ikke herske nogen tvivl om, at vi mener, at målsætninger er gode. Men som vi også har hørt fra SF, vil et formodet samtykke uden tvivl være at foretrække. Hvis alle danskere ved fødslen automatisk blev registrerede organdonorer eller blev det, når de fyldte 18 år, ville ventetiden uden tvivl falde drastisk. Men det er jo ikke det, det handler om, og jeg ved også, at der ikke er flertal bag formodet samtykke, så derfor bakker vi forslaget op, selv om der selvfølgelig også er andre tiltag i Danmark. Så må jeg da også helt klart indrømme, at de erfaringer, der er fra Norge – der er også nogle fra Spanien, men specielt fra Norge – selvfølgelig gør stort indtryk, også fordi det er sammenligneligt med Danmark.

En kortere ventetid vil naturligvis, ud over at afhjælpe den enorme efterspørgsel der er på organer, også afværge uhyggelige dødsfald og en masse tragedier i danske familier. Et andet håb kunne jo også være, at man kunne få det udbredt til en fælles indsats i hele EU i fremtiden, som selvfølgelig ville have den samme målsætning, som der er i Danmark, men også ville kunne stoppe den organdonorturisme, som er opstået i de fattige lande, specielt i Asien. Det er selvfølgelig beskæmmende og forfærdeligt, det er selvfølgelig på høje tid, vi tænker i alternativer, og en national målsætning er for os netop et alternativ.

Med den lovgivning, der er på området i dag, hvor man aktivt skal vælge at blive organdonor, er det som patient rigtig, rigtig vanskeligt at få et organ. Som vi også har hørt fra andre – og det er jeg selvfølgelig også rigtig glad for – handler det selvfølgelig også om følelser. Der er rigtig mange mennesker, der ikke har lyst til at tænke på døden og på, hvad der skal ske med vores krop og organer efter døden, og det er naturligvis helt forståeligt. Men alle vil vi selvfølgelig gerne have et organ, hvis sygdommen rammer os. Det er selvfølgelig lidt af et dilemma, og derfor er det vigtigt, at vi med en national målsætning netop sætter fokus på, at en øget fokus på problemstillingen om manglende organer kunne være med til at ændre det. Ministeren mener, det er svært at sætte tal på, men jeg synes, erfaringerne fra Norge netop viser, at det godt kan lade sig gøre. Så tror jeg også, man skal tænke, at det ene ikke udelukker det andet.

Afslutningsvis kan jeg fortælle ordføreren, at forslaget allerede har virket. Jeg skyndte mig i hvert fald som noget af det første at tilmelde mig registeret på den hjemmeside, der er.

Kl. 13:26

Anden næstformand (Søren Espersen):

Tak til Radikale ordfører. Så er det ordføreren for forslagsstillerne, fru Liselott Blixt.

(Ordfører for forslagsstillerne)

Liselott Blixt (DF):

Den 18. april 1964 var den dag, da Århus Kommunehospital gennemførte den første nyretransplantation. Det var en operation, som har sat sit præg både etisk og medicinsk her i Danmark. Der har siden løbende været en udvikling, eksempelvis dobbeltdødsriteriet i 1990, hvor det blev muligt at gennemføre hjerte-, lever- og lunge-transplantation. Det har været mange mennesker, unge som gamle, mænd som kvinder. En ting er blot vigtig, for at disse operationer kan gennemføres, og det er, at der er et organ, som kan hjælpe et menneske, og det organ skal komme fra et andet menneske.

Det, at organet skal komme fra et andet menneske, er netop det, der gør, at debatten bliver svær, for vi kommer ind på etik og moral, som kan være meget forskellig fra menneske til menneske. Vi har jævnligt debatten om organdonation herhjemme, og grunden til, at vi så ofte har debatteret det, er netop de ventelister, som vi har herhjemme, hvor flere når at dø, inden de får et tilbud om et nyt organ. Det er en debat, der kommer rundt om den enkeltes følelser, som sætter fokus på vores egen død samt på, hvad der sker, når en af vores pårørende, en af vores kære, ligger for døden. Det er ikke altid nemt at tale om, for hvem ved, hvordan vi reagerer, når vi står i situationen?

Det er også grunden til, at Dansk Folkeparti fik afsat midler på finansloven i 2006 til et nationalt organdonorcenter, der netop skulle hjælpe i de situationer, hvor sundhedspersonalet har svært ved at tale med de pårørende. Centreret er derfor med til at uddanne det personale på de pågældende sygehuse, så de er bedre klædt på.

I 2008 fremsatte fru Pia Christmas-Møller et forslag, og der besluttede vi også sammen, at det skulle være nemmere at kunne tilslutte sig donorregistret, da vi ved, at der er mange, der gerne vil være donorer, men som ikke lige får taget sig sammen til at melde sig. Der mangler stadig væk lidt implementering af forslaget, men det håber jeg også at vi kan få sat fokus på, når vi tager debatten i Sundhedsudvalget.

I 2009 blev der foretaget 327 organtransplantationer. Det er det højeste antal nogen sinde. Men der står stadig væk 553 patienter på venteliste til en transplantation i Danmark. 63 døde i 2009 på denne venteliste.

Vi mener i Dansk Folkeparti, at tiden nu kommet til, at vi får en national målsætning. Effekten af en national målsætning er, at der bliver sendt et tydeligt signal om, at man fra politisk hold giver høj prioritet til donations- og transplantationsområdet. Der skabes således en incitamentsstruktur, hvor det politiske signal omsættes til konkret handling. I Spanien, Norge og Østrig har det konkret betydet, at man har opbygget en organisation i sundhedsvæsenet, der effektivt identificerer mulige organdonorer, og som sikrer, at tabet af egnede organer minimeres, at man uddanner personale, der kan tage hånd om de pårørende i de situationer, hvor der erklæres hjernedød, og hvor spørgsmålet om organdonation er relevant, og som har skabt en bevidsthed i befolkningen om vigtigheden af emnet.

Jeg har talt med de forskellige foreninger, som gerne ser et tiltag på dette område, og specielt Nyreforeningen har ydet en stor hjælp til at fremstille dette forslag. Målsætningen er, at det skal føre til en realistisk, men samtidig tilstrækkelig ambitiøs handlingsplan til at løse ventelisteproblematikken. En målsætning om ca. 25 organdonorer pr. 1 million indbyggere vil opfylde ambitionen. Det forudsættes i forslaget, at en national målsætning om 25 organdonorer pr. 1 million indbyggere kan opfyldes inden for de nuværende lovgivningsmæssige rammer på donations- og transplantationsområdet. Det skal være med til at klarlægge det eksisterende donorpotentiale i Danmark.

Kl. 13:32

Ifølge Sundhedsstyrelsen konstateres 130-150 hjernedøde og medicinsk egnede til organtransplantation hvert år. Variationerne mellem regionerne viser, at der er et uudnyttet donorpotentiale, og erfaringerne fra Aalborg viser, at man kan optimere udnyttelsen af donorpotentialet, hvis man sætter fokus på området. Det skal minimere tabet af egnede donororganer.

Undersøgelser fra Skejby Sygehus viste, at tabet af egnede organer i 50 pct. af tilfældene skyldtes, at pårørende sagde nej til organ donationen. Manglende evne fra personalets side til at tage hånd om de pårørende er en af de væsentligste forklaringer på, hvorfor så mange pårørende siger nej til organ donation. Det bliver derfor endnu mere vigtigt, at personalet formår at hjælpe de pårørende til at tage en beslutning, de har det godt med nu og i fremtiden.

Sidst, men ikke mindst, skal det styrke det arbejde, der allerede udføres af Dansk Center for Organdonation. Dansk Center for Organdonation har allerede leveret gode resultater såsom implementering af national monitorering, uddannelse af organdonationsansvarlige nøglepersoner ved alle landets intensivafdelinger samt igangværende undersøgelser af personalets holdning til organ donation og etablering af organdonationskorps. Jeg er derfor rigtig glad for, at vi kan stå sammen og være enige om, at der skal ske noget på området.

Sundhedsministeren udtalte, at det var godt med en plan, men om det lige skulle være 25 organdonorer pr. million indbyggere, var ministeren i tvivl om. Grunden til, at vi har lagt os på det tal, er, at man i Norge har en målsætning, der hedder 30 pr. million indbyggere, og grunden til, at de siger 30, er at de også tager de levende donorer med. Det er så en anden situation, men jeg synes, at vi i den her anledning eventuelt også kunne sætte lidt fokus på knoglemarvsdonorer, som er levende donorer. Men det, at det ligger sundhedsministeren på sinde og har været en del af de samtaler i regionerne, tyder da også på, at det er noget, man kan arbejde videre på fremover.

Fru Birgitte Josefsen ridsede rigtig godt op nogle af de steder, hvor vi kan se at der er sket noget med det sidste forslag, vi havde, for der har været lidt problemer med at få det implementeret og få det ud, men at der nu er flere steder, hvor man kommer i kontakt med det, og hvorfra man får det sendt hjem, gør netop, at vi måske også har haft den fremgang på organdonationsområdet, som vi ser.

Hr. Orla Hav, der også var positiv, talte om, om man eventuelt skulle se på intensivsenge. Jeg synes, det er en naturlig ting at gå ind at se på, om der er de midler, der skal være, om der er de senge, der skal være, og om der er nogle andre hindringer ude på sygehusafdelinger, der gør, at man ikke kan holde folk i live i den tid, der skal til for at få en organ donation.

Hr. Jonas Dahl talte om, om planen var ambitiøs nok. Jeg vil sige, at jeg har talt med de forskellige foreninger, der har med organ donation at gøre, og de har netop været ude at se på, hvad man gør i andre lande. Derfor mener vi, at 25 organdonorer pr. million indbyggere ligger meget tæt på det, vi kan formå.

Hr. Jonas Dahl omtaler også formodet samtykke, hvilket hr. Manu Sareen taler om at man gerne så. Det er ikke en af de ting, som vi ønsker i Dansk Folkeparti, og jeg vil gerne forklare grunden til det. Der, hvor man har formodet samtykke, får man ikke talt med pårørende. Det vil sige, at man bliver født med det, og det vil sige, at man ikke behøver at diskutere sin holdning, og mange gange sker der så det samme, som vi ser her i Danmark. Man bliver indlagt, og så har man aldrig fået talt med den person, og derfor siger pårørende nej, når det kommer til stykket. De pårørende vil altid have det sidste ord uanset hvad.

Vi synes, det er vigtigt, at vi får en debat, at vi får taget stilling, og at vi, som også en af ordførerne var inde på, taler med familien, taler med vores børn, taler med vores ægtefæller og øvrige familie om, hvad der skal ske. For vi har lige så meget ret til at sige nej som til at sige ja og til at sige, at vi ikke har taget stilling.

Så jeg glæder mig over, at der er så bred tilslutning, og glæder mig til at arbejde i udvalget. Tak.

Kl. 13:37

Anden næstformand (Søren Espersen):

Tak til ordføreren.

Da der ikke er flere, der har bedt om ordet, er forhandlingen sluttet.

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Sundhedsudvalget, og hvis ingen gør indsigelse herimod, betragter jeg det som vedtaget.

Det er vedtaget.

Det sidste punkt på dagsordenen er:

5) 1. behandling af beslutningsforslag nr. B 29:

Forslag til folketingsbeslutning om at sikre barnets tarv i asylsager, sager om humanitær opholdstilladelse og sager om tvangs-hjemsendelser.

Af Johanne Schmidt-Nielsen (EL) og Anne Marie Geisler Andersen (RV) m.fl.

(Fremsættelse 25.11.2010).

Kl. 13:37

Forhandling

Anden næstformand (Søren Espersen):

Forhandlingen er åbnet. Integrationsministeren.

Kl. 13:37

Integrationsministeren (Birthe Rønn Hornbech):

Som formanden annoncerede, drejer forslaget sig jo om barnets tarv, og barnets tarv ligger selvfølgelig alle partier meget på sinde. Jeg synes da også, jeg som indledning vil sige, at der da aldrig har været så gode forhold, så megen hjælp og bistand, så mange rettigheder for asylsøgere, selv om de er afvist, som i dag under denne regering. Man kan overhovedet ikke måle forholdene i dag med forholdene under tidligere regeringer. Der er meget mere plads, der er mange flere tilbud, så det synes jeg lige skal være indledningen, når der fremsættes et forslag, som kunne lede tanken hen på, at man slet ikke tager hensyn til barnets tarv i dag. Det gør man, vi har tidsmæssig rekord i forhold til tidligere regeringer.

Så skal jeg understrege, at når man i forslaget taler om asylbørn, mener man jo også, og måske hovedsagelig, afviste asylsøgere. Her er det vigtigt hele tiden at holde sig for øje, hvad det er for en gruppe, vi taler om. Vi taler om en gruppe, som har fået behandlet asylsagen, som har fået at vide af to instanser, at de ikke kan få asyl i Danmark, og som gentagne gange har fået at vide, at de skal rejse hjem. Så kan man ikke komme og påberåbe sig særlige rettigheder, fordi man har et barn – det være sagt fra starten.

Alle disse rettigheder, alle disse gode forhold, som man har indført i asylejrene og også har forbedret i min tid, gælder altså også for de asylsøgere, der er afvist og måske i årevis har fået at vide, at de skal rejse hjem.

Forslaget bygger jo langt hen ad vejen på den tankegang, at man vil adskille forældre og børn. Jeg må sige, at jeg ikke forstår den tankegang, men det er jo det, man gør. Man vil sikkert ikke indrømme det, men det er jo konsekvensen. Hvis man vil udtage børn til særskilt asylsagsbehandling, hvor der overhovedet ikke er nogen grund til at tro, at det var barnet, der kunne bære en opholdstilladelse, ja-

men så er det jo at separere familien. Det er at udsætte barnet for særlig overlast at begynde at afhøre det, og det gælder jo også, hvis man vil have særlige foranstaltninger under hjemsendelse, som ikke måtte være nødvendige. Så er det i virkeligheden igen et forsøg på at splitte familien ad, og det synes jeg man skal have med.

Vi ser altså anderledes på det, og praksis er anderledes, idet familiens enhed jo er et meget vigtigt og bærende princip indtil det tidspunkt, hvor man selvfølgelig kan se, at det er barnet, der f.eks. måtte bære en opholdstilladelse. Så giver man jo netop opholdstilladelse til hele familien, og jeg synes, det er vigtigt, at vi lige her fra starten får slået fast, at vi altså betragter familien som en enhed. Men når det drejer sig om selve asylsagen, er det selvfølgelig også sådan – det vil være sjældent – at hvis man får en fornemmelse af, at der overhovedet kan blive tale om, at det er barnet, der har et selvstændigt motiv, og det kunne selvfølgelig tænkes, hvis det er en barnesoldat eller små børn, der er blevet brugt til prostitution, og som ikke kan sendes hjem til et land, der ikke kan beskytte dem osv., er det klart, at man så må se særskilt på barnets situation, og så må man også føre nogle meget pinagtige samtaler med børnene. Men det er at foretrække, at man forsøger at undgå det, hvis det ikke er nødvendigt, og hvis der ikke er formodning om, at barnet kan bære asylsagen.

Det er begrundelsen for, at det er, som det er i dag. Udgangspunktet ved behandling af asylsager er, at familiens forhold ses under et. Det er forældrene, man afhører, men hvis man som sagt har en fornemmelse af, at børnene kunne hjælpe til en opholdstilladelse, må man selvfølgelig tage det med. Det er altså ud fra det synspunkt, at vi mener, børnene skal skånes så meget som overhovedet muligt. De skal overhovedet ikke blandes ind i en asylsag, hvis det er åbenbart, at det ikke kan føre til noget.

Der er opremset forskellige punkter i beslutningsforslaget, og også her er det vigtigt for mig at understrege, at der er nogle klare regler og en praksis. Asylcentrene har pligt til at sikre forebyggende sundhedsforanstaltninger for børn og unge og sikre børnene tilstrækkelig gode psykiske sundhedsforhold. Vi taler altså stadig væk om, at disse regler også gælder for de afviste, og det er klart, at asylcentrene, der drives af Røde Kors, jo har masser af mennesker, der ved, hvad det er, de har med at gøre, og ved, hvad det drejer sig om. De er selvfølgelig hele tiden opmærksomme på, hvordan folk i centrene har det, og er naturligvis først og fremmest meget optaget af, hvordan børnene har det. Der er også mulighed for, og det bliver jo også gjort, at hvis man skønner, at børnene har særlige problemer, der kræver en særlig behandling, retter man henvendelse til den relevante kommune. Det er noget, der kører helt automatisk.

Kl. 13:43

Integrationsministeren (Birthe Rønn Hornbech):

Derudover har Dansk Røde Kors etableret en udredningsenhed for asylsøgende børn med særlige behov. Formålet er jo netop at sikre psykologisk eller psykiatrisk behandling af børn, som måtte have disse særlige behov, og at sikre psykologisk screening af nyankomne asylsøgende børn. Det er altså sådan, at alle børn bliver psykologisk screenet, normalt inden for 3 måneder efter ankomsten, og der er altså mulighed for henvisning til udvidet pædagogisk-psykologisk helbreds-screening for at sikre de rette tilbud.

Der er altså allerede gjort utrolig meget for de asylsøgende børn, så skaden ikke skal gøres værre, men så de får det så godt som muligt. Mange af dem bliver jo også indkvarteret under forhold, som de måske ikke havde drømt om kunne være så gode, når de sammenligner med de forhold, de kommer fra. Men det er altså afviste asylsøgere.

Jeg synes også, at når man taler om faste procedurer, som skal være for alle, er det vigtigt at huske, at der faktisk er en del asylsøgere, der har krav på asyl, og som får opholdstilladelse og flygtningestatus. Hvis man, som forslaget lægger op til, skal til at lave alle mulige undersøgelser for alle, jamen så er det jo med til at forlænge

sagsbehandlingstiden, og så går det netop ud over dem, som har krav på asyl. Jeg lægger meget vægt på, at de får deres opholdstilladelse så hurtigt som overhovedet muligt, at de kommer ud i kommunen så hurtigt som overhovedet muligt og får de tilbud, de har krav på i kommunen, når de har fået tilladelse, så hurtigt som overhovedet muligt. Det er det mest skånsomme for børnene med en så hurtig og let sagsbehandling som overhovedet muligt.

Man foreslår, at der skal foretages børnefaglige undersøgelser i forbindelse med alle sager, også i sager om humanitært ophold. Her må jeg henvise til, at det altså er sådan, at Røde Kors og asylmyndighederne er helt opmærksomme på både konventioner om barnets tarv og også på, når der er børn med. Det er jo almindelig menneskelig forståelse, og der er som sagt eksperter i Røde Kors til at kigge på dem. Men en børnefaglig undersøgelse i alle sager siger vi nej til, også af de grunde, jeg har anført tidligere.

Man vil også indføre børnefaglige undersøgelser i forbindelse med tvangshjemsendelse af børn. Ingen må sendes ud af landet, uden at det er undersøgt, hvorvidt udsendelsen strider mod barnets tarv. Her kan jeg sige, at det er sådan, at ved en tvangsmæssig udsendelse er der allerede forinden taget stilling til – naturligvis havde jeg nær sagt – om de pågældende, herunder børnene, opfylder betingelserne for at få meddelt opholdstilladelse i Danmark, og selvfølgelig ser man også på børnene, inden de bliver sendt hjem, når vi når til den tvangsmæssige udsendelse. Der er jo kun tvangsmæssig udsendelse, når forældrene sætter sig på bagbenene.

Så er man også inde på, at praksis for meddelelse af humanitær opholdstilladelse skal justeres, især til fordel for psykisk syge børn, så specifikke børnepsykiatriske sygdomme indgår i de kriterier, der kan begrunde en humanitær opholdstilladelse. Vi har faktisk afgivet adskillige papirer gennem årene og har haft debat her i Folketingssalen, og jeg bliver bare nødt til at sige, at ministeriet allerede i dag ved behandling af ansøgninger om humanitært ophold foretager en vurdering af, om den enkelte asylsøger – ikke bare børnene, men også de voksne – lider af en psykisk eller fysisk sygdom, der er af en sådan karakter, at den kan begrunde en opholdstilladelse.

I den forbindelse skal jeg understrege, at vi heller ikke her kan følge forslagsstillernes formodede indstilling om, at man skal skille familiemedlemmerne fra hinanden. Det er jo sådan, at også ved humanitær opholdstilladelse udgør familien en enhed. Der kan være tilfælde, og så vidt jeg husker har der været tilfælde, hvor vi har givet humanitær opholdstilladelse til et barn, når barnet er det bærende element i forbindelse med tildeling af opholdstilladelse, og så er det jo klart, at praksis er sådan, at hele familien naturligvis får humanitær opholdstilladelse.

Jeg synes, jeg kan fornemme, at med hensyn til den forventning, der lægges i beslutningsforslaget fra forslagsstillernes side om, at forholdene kan blive enormt meget bedre med deres forslag, må jeg sige, at så vidt jeg kan se, er forslaget for længst nogenlunde opfyldt. På nogle punkter er det, som er praksis i dag, langt bedre end det, der foreslås i forslaget, og jeg synes, man i alt for høj grad ser på at skille familien ad og ser på at langsommeliggøre processen og udsætte børn for afhøringer, som børn ikke bør udsættes for.

Så er der også spørgsmålet om behandling i hjemlandet. Det hører jo også med i afgørelsen om humanitær opholdstilladelse, hvordan forholdene er, når man kommer hjem, og i nogle særlige tilfælde, hvor de pågældende er så syge, at de overhovedet ikke kan få behandling i hjemlandet, vil det jo også kunne udløse humanitær opholdstilladelse. Men det er jo klart, at man ikke bare kan komme og sige, at forholdene er dårlige, og at de har et dårligt sundhedsvæsen, som ikke er på højde med forholdene i Danmark. Nej, det er der ikke ret mange der er. Som det også fremgår af loven, skal der selvfølgelig være nogle ganske særlige grunde, og også her gælder det selvfølgelig også for børnene.

For mig at se er konklusionen altså, at vi samlet set yder en kæmpeindsats, også over for dem, der nægter at forlade Danmark, selv om de har pligt til det. Vi har løbende i denne regerings tid og også i min tid som minister forbedret forholdene for asylbørnene, og vi har selvfølgelig stadig fokus på dette område. Men vi må afvise forslaget.

Kl. 13:50

Forhandling

Anden næstformand (Søren Espersen):

Der er nogle korte bemærkninger. Fru Johanne Schmidt-Nielsen for en kort bemærkning.

Kl. 13:50

Johanne Schmidt-Nielsen (EL):

For det første har jeg bare lige en kort kommentar til ministeren. Det lyder på ministeren, som om børnene skal ind til politiafhøringer. Det er jo ikke tilfældet. Vi foreslår børnesamtaler, der foretages af børnesagsbehandlere, og at de samtaler i øvrigt ikke skal kunne få nogen som helst konsekvenser for forældrenes sag, netop for at de samtaler skal foregå så trygt som overhovedet muligt for barnet.

For det andet har jeg et konkret spørgsmål til ministeren. Ministeren siger, at hvis man får en fornemmelse af, at barnet har et selvstændigt asylmotiv, ser man nærmere på det. En fornemmelse af – synes ministeren, der er meget retssikkerhed i udtrykket en fornemmelse af? Kan man garantere, at man opdager alle de børn, der eventuelt har et selvstændigt asylmotiv, og det kunne, som ministeren ganske rigtigt siger, være en risiko for at blive brugt som børnesoldater eller lignende; kan man være sikker på, at man opdager de børn, når det med ministerens ord baserer sig på en fornemmelse af det?

Kl. 13:51

Anden næstformand (Søren Espersen):

Ministeren.

Kl. 13:51

Integrationsministeren (Birthe Rønn Hornbech):

Jeg kunne godt have brugt et kedsommeligt juridisk udtryk, men det, der er tale om, er, at det er i det omfang, at der ikke er nogen dokumentation for det, som en asylsøger siger, og vi har jo lang erfaring både med, hvem der skal have, og hvem der ikke skal have, hvem der taler sandt, og hvem der ikke taler sandt, og hvor vi kan få dokumentation frem. Der er bare det at sige, at man så har et godt udgangspunkt. Jeg kan godt med den viden, jeg igennem de mange år har om, hvordan det her foregår, garantere fru Johanne Schmidt-Nielsen for, at jeg har svært ved at få øje på asylsøgere, og først og fremmest forældre, der vil undlade noget som helst og sky noget som helst middel for at få en opholdstilladelse, uanset hvor meget de end måtte holde barnet foran sig. Det har jeg set så mange eksempler på.

Så svaret er, bortset fra, at man aldrig kan afgive garantier, at det vil jeg i hvert fald sige er meget usandsynligt at man ikke gør, hvad angår nogen med de søfklaringer, nogle af dem, der bliver afvist, er kommet med gennem årene, og som bliver ved og ved med at klage. Der kan jeg godt fortælle fru Johanne Schmidt-Nielsen, som ikke kender virkeligheden, at alle midler bliver sat til for at få en opholdstilladelse.

Kl. 13:52

Anden næstformand (Søren Espersen):

Fru Johanne Schmidt-Nielsen.

Kl. 13:53

Johanne Schmidt-Nielsen (EL):

Der er godt nok ikke særlig meget retssikkerhed i det, ministeren her kommer med. Altså, vores forslag går jo ud på, at man skal have en samtale med alle børnene for at være fuldstændig sikker på, at vi varetager barnets tarv, for at være fuldstændig sikker på, at hvis barnet har et selvstændigt asylmotiv, tager vi højde for det. Så kan det godt være, at ministeren mener, at asylansøgere bare er sådan nogle, der skubber børnene foran sig og skyer ingen midler og alle de der ting, som ministeren nu står og siger på talerstolen, men der er jo ingen garantier, hvis det skal baseres på forældrenes samtale. Der er ingen garantier for, at børnenes situation bliver varetaget. Vil ministeren ikke give mig ret i, at der ikke er nogen retssikkerhed i forhold til barnet i den praksis, der er på nuværende tidspunkt? Det var det ene spørgsmål.

Det andet går på, at det jo lyder på ministeren, som om det nærmest er sådan en ekstra fornem service, vi har over for de afviste asylbørn, at de bliver behandlet – ifølge ministeren – godt. Er det ikke korrekt, at vi, fordi vi har tilsluttet os børnekonventionen, skal behandle alle børn godt og sørge for, at deres tarv bliver varetaget, altså at det gælder for alle børn, der opholder sig i Danmark, uanset om de er afvist eller ikke er afvist?

Kl. 13:54

Anden næstformand (Søren Espersen):

Ministeren.

Kl. 13:54

Integrationsministeren (Birthe Rønn Hornbech):

Det, jeg har brugt temmelig meget tid på, er at fortælle, at barnets tarv bliver langt bedre varetaget end dengang, fru Johanne Schmidt-Nielsens parti var parlamentarisk grundlag for en regering. Der er sket en kæmpe udvikling i denne regerings tid. Aldrig har børnene fået så god en behandling. Men jeg er altså bare nødt til at sige, at retssikkerhed ikke er det samme, som at børn har krav på asyl efter dansk ret, og det bliver det heller ikke, så længe dette flertal består. Og børnesagkyndige er altså ikke sat til at kunne behandle asylsager. Det er der altså andre der er nødt til. Og man må altså tåle en temmelig indstændig afhøring, hvis man kommer med sine påstande, som man ikke umiddelbart kan dokumentere. Der skal jo være en vis sandsynlighed for, at det passer. Derfor er det altså, at afhøringer må foregå ret tæt, det kan man altså ikke komme udenom.

Kl. 13:55

Anden næstformand (Søren Espersen):

Hr. Manu Sareen for en kort bemærkning.

Kl. 13:55

Manu Sareen (RV):

Tak for det. Jeg er fuldstændig enig med ministeren i, at der sker mange gode ting, men præmissen for det her forslag er, at vi kan gøre det meget bedre. Det er derfor, vi har præsenteret de her fire punkter; det er for at øge kvaliteten af rammerne omkring de her børn.

Det er også fuldstændig rigtigt, at det er kommunerne, der overtager, hvis der er problemer med børnene – serviceloven siger, at man så skal lave en § 50-undersøgelse. Men det er jo netop det, vi gerne vil kvalificere. Kan ministeren fortælle, om der f.eks. bliver lavet § 50-undersøgelser, men med den ekstra tilføjelse, at man også tager hensyn til f.eks. sekundær traumatisering, som vi ved mange af de her børn lider af? Det er det, vi gerne vil have bedre kvalificeret ved hjælp af eksperter – folk, der har lidt mere forstand på det her – end det sker ved en normal § 50-undersøgelse.

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ministeren.

Integrationsministeren (Birthe Rønn Hornbech):

Hvis man vil have noget specifikt at vide, må jeg lige bede om et skriftligt spørgsmål, for så meget er jeg ikke inde i teknikken. Men som spørgeren også siger, er der nogle bestemte traumer, som er specielt kendt hos flygtninge. Det ved vi godt, og der er jo et samarbejde mellem Røde Kors og de enkelte kommuner. Jeg vil i hvert fald påstå, at Røde Kors' medarbejdere er meget klar over det og vil kunne vejlede, hvis det var en kommune, der ikke havde nogen erfaring med det. Men jeg kan jo kun svare på den måde, fordi jeg ikke her lige står med forløbet af en konkret sag.

Men vi har jo et højt udviklet samfund, kan vi vist godt sige, med en temmelig veludviklet diagnostisk evne hos alle de behandlere, vi har i det danske samfund. Så det er min opfattelse, at man godt kan skelne og se, hvad det er – også fordi man ved det på forhånd. Men jeg uddyber det selvfølgelig gerne skriftligt.

Anden næstformand (Søren Espersen):

Der er ikke flere korte bemærkninger. Tak til ministeren. Og så er det Venstres ordfører, hr. Karsten Lauritzen.

(Ordfører)

Karsten Lauritzen (V):

Tak. Beslutningsforslag nr. B 29, som vi her i dag diskuterer, handler jo om at sikre barnets tarv i asylsager – sager om humanitær opholdstilladelse og sager om tvangshjemsendelse. I Venstre er vi optaget af at sikre barnets tarv og tilgodese barnets interesser, både når det gælder de asylansøgere, som bliver anerkendt som flygtninge i Danmark, og dem, der bliver afvist. Men jeg bliver nødt til at sige, at vi ikke støtter op om, at man pr. automatik skal kategorisere afviste asylansøgere børn som en gruppe, der systematisk og nærmest konstant skal undersøges for diverse psykiske lidelser, sådan som Enhedslisten og Det Radikale Venstre her foreslår.

Der skal naturligvis tages hånd om de børn, der har behov for det, og det bliver der også på nuværende tidspunkt. Ministeren har jo her i dag redegjort for, hvad praksis er, og det kan jo ikke komme som nogen overraskelse for forslagsstillerne. Jeg må sige, at jeg måske også er en smule skuffet over, at man ikke i det i øvrigt, hvad skal man sige, omfangsrige beslutningsforslag, der er fremsat, har taget hensyn til de svar, man har fået på en lang række udvalgs spørgsmål, bl.a. UUI, almindelig del, spørgsmål 205, hvor integrationsministeren gør det klart, at der er blevet iværksat en lang række initiativer, der sikrer behandlingen af de asylbørn, der har behov for det, og at man bl.a. i regi af dansk Røde Kors har etableret en udredningsenhed for asylbørn med særlige behov, hvor formålet altså er at sikre psykologisk og psykiatrisk behandling af børn, når der er behov for det, og at det sker på et så tidligt tidspunkt som overhovedet muligt. Det er jo også sådan, at der sker en automatisk screening af børn af asylansøgere. Det er jo et pilotprojekt, der blev startet, jeg tror det var i 2007, og så blev det gjort permanent i 2008.

I dag træffes afgørelser om asyl efter en konkret og individuel vurdering på baggrund af de oplysninger, der foreligger om asylansøgerens hjemland samt asylansøgerens asylmotiv. Regeringen, og det gælder altså også Venstre, har løbende fokus på de afviste asylansøgere, herunder i særdeleshed børn og deres familier, og er der konkrete elementer i en asylsag, der indikerer, at et barn har et selvstændigt asylmotiv, vil der selvfølgelig blive foretaget en vurdering af, hvorvidt barnet skal indkaldes til en selvstændig asylsamtale.

Kl. 13:56

Men en selvstændig asylsamtale kan også have nogle negative konsekvenser for det barn, der så bliver udsat for den.

Kl. 13:56

I dag gives der humanitær opholdstilladelse til personer, der lider af en meget alvorlig fysisk eller psykisk sygdom, og humanitær opholdstilladelse gives jo – efter den lovgivning, som Folketinget har vedtaget – undtagelsesvis. Humanitær opholdstilladelse gives som sagt efter en konkret og individuel vurdering i hver enkelt sag, og der tages naturligvis også hensyn til barnets tarv i disse sager, men der kigger man på det individuelt, præcis som man gør, når der træffes beslutning om asyl eller andet. På baggrund af de oplysninger, der foreligger, om, hvilken behandling og hvilke tilbud der er for at sikre dels retssikkerheden for, dels behandlingen af asylansøgere børn såvel som afviste asylansøgere børn, mener vi i Venstre at den nuværende lovgivning er tilfredsstillende.

Det er jo sådan, at vi bruger over 240.000 kr. på en asylansøger om året. Det er ganske mange penge; det er cirka 100.000 kr. mere, end der blev brugt i den tidligere regerings periode. En hel del af de her penge er jo blevet givet, fordi vi siden 2001 gradvis har forbedret vilkårene særlig for børnefamilierne på asylcentre. Og man har gennemført en lang række af de initiativer, som integrationsministeren har redegjort for, og som jeg har redegjort for her i dag i min ordførertale.

Men forslagsstillerne henviser endvidere til, at der i praksis kan gå lang tid i den proces, fra familiens asylsag behandles, til det tidspunkt, hvor der gives afslag, og frem til, at man rent faktisk bliver sendt hjem til hjemlandet – hvis man altså bliver afvist. Der bliver jeg nødt til minde forslagsstillerne om, at grunden til, at der er nogle, der sidder i årevis i asylcentre, jo er, at forældrene klager over afgørelsen og vælger ikke at respektere et afslag fra enten Udlændingeservice eller Flygtningenævnet. Jeg bliver nødt til at sige det her, fordi man også i min optik og i Venstres optik gør sig medansvarlig for den situation, ens familie sidder i, medansvarlig for, at man sidder i et asylcenter i lang tid, og medansvarlig for, at ens børns psykiske tilstand kan blive forværret, når man nu hele tiden påklager afgørelsen i den sag, man har, selv om man har fået gentagne afslag. Selvfølgelig skal man have hjælp – det får man også – men man har også et ansvar som forældre.

Jeg må sige, at med de forslag, der ligger i det her beslutningsforslag, er jeg bange for, at man får skabt et regime, hvor man vil opleve, at børnene af asylansøgerne bliver taget som gidsler i et forsøg på at få asyl til børnene og måske også i sager om humanitær opholdstilladelse til forældrene, og det kan vi i Venstre på ingen måde bakke op om. Jeg må sige, at vi har fuld tillid til Røde Kors og de kommuner, som i dag har ansvaret for, at børnene såvel som børnefamilierne på asylcentre har så gode vilkår, som omstændighederne nu tillader.

Derfor bliver jeg nødt til at sige, at vi i Venstre ikke bakker op om beslutningsforslaget. Jeg skal også på vegne af den konservative folketingsgruppe og den konservative ordfører, hr. Naser Khader, der ikke kan være til stede her i salen i dag, sige, at man er enig i den afvisning, som jeg her har redegjort for.

Kl. 14:02

Anden næstformand (Søren Espersen):

Fru Johanne Schmidt-Nielsen for en kort bemærkning.

Kl. 14:02

Johanne Schmidt-Nielsen (EL):

Jeg vil gerne starte med slå fast, at det er Danmarks ansvar at varetage barnets tarv, uanset hvilket ansvar forældrene har for den situation, barnet er havnet i. Det forholder sig jo heldigvis heller ikke sådan, at hvis et etnisk dansk barn, som lever i Danmark, har problemer, fordi forældrene drikker, siger vi, at vi ikke vil hjælpe barnet, fordi forældrene drikker. Nej, vi har ansvaret for at varetage barnets

tarv, uanset om forældrene har et ansvar eller ej for den situation, som barnet står i.

Jeg har et konkret spørgsmål til hr. Karsten Lauritzen: Mener hr. Karsten Lauritzen, at det er rimeligt, at voksne er bedre beskyttet end børn? Det er jo faktisk tilfældet med den nuværende praksis for at give humanitær opholdstilladelse. Hvad er årsagen til, at man ikke vil ændre praksis, således at der tages hensyn til specifikke børne-psykiatriske lidelser?

Kl. 14:03

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ordføreren.

Kl. 14:03

Karsten Lauritzen (V):

Som integrationsministeren redegjorde for, er det som sagt muligt for børn, der lider af psykiske lidelser, at få humanitær opholdstilladelse. Hvis man gerne vil have redegjort for den nærmere praksis, er jeg sikker på, at vi kan få det under udvalgsbehandlingen. Jeg mener, at de nuværende regler er fornuftige.

Jeg ved godt, at Enhedslisten ønsker, at humanitær opholdstilladelse skal være sådan en vej, som alle, der har fået afslag på asyl, fordi de ikke er reelle flygtninge og ikke kan opnå flygtninge- eller beskyttelsesstatus i Danmark, skal have lov til at komme ind via humanitær opholdstilladelse. Men jeg er bare nødt til at sige, at det ikke er Venstres holdning, at det skal være sådan. Vi bakker op om det mandat, Folketinget har givet, til at man undtagelsesvis giver humanitær opholdstilladelse. Det bliver jo også et opholdsgrundlag, som er midlertidigt, som hele tiden skal vurderes. Der mener jeg også, at børnenes tarv bliver varetaget på ordentlig vis.

Så er det rigtigt, at Enhedslisten ønsker, at vi skal have et samfund, hvor samfundet tager ansvar for alt. Men i Venstre ønsker vi altså, at forældre både til danske børn og til børn af asylansøgere skal være opmærksomme på, at det at have børn betyder, at man har et ansvar over for børnene, og at det ikke kun er samfundet, der skal påtage sig det ansvar. Men vi respekterer selvfølgelig børnekonventionen, også når det gælder afviste asylansøgere børn.

Kl. 14:05

Anden næstformand (Søren Espersen):
Fru Johanne Schmidt-Nielsen.

Kl. 14:05

Johanne Schmidt-Nielsen (EL):

Jeg kan forstå på svaret, at det ikke gør det mindste indtryk på Venstre, at en lang række børneorganisationer – Red Barnet, Børns Vilkår, Børnerådet – kritiserer praksis for tildeling af humanitært ophold for ikke at tage hensyn til børnespecifikke psykiatriske lidelser og diagnoser. Det er bemærkelsesværdigt, at man i den nuværende regering altid mener, at man er klogere end de organisationer, som beskæftiger sig med det her område, men jeg må altså bare konstatere, at det er sådan.

Jeg bliver noget bekymret, når hr. Karsten Lauritzen bare kommer med sådan en smøre om, at det at have børn jo er at tage et ansvar. Selvfølgelig er det det! Men kan hr. Karsten Lauritzen ikke bekræfte, at hvis et barn ikke har det godt, er det, uanset om forældrene har et medansvar for, at barnet ikke har det godt, vores opgave at sørge for, at barnets tarv bliver varetaget? Uanset om forældrene har et medansvar eller ej, skal vi sørge for, at barnets tarv bliver varetaget. Kan ordføreren bekræfte det?

Kl. 14:06

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ordføreren.

Karsten Lauritzen (V):

Jeg kan bekræfte, som integrationsministeren også har gjort, at de konventioner, som Danmark tilslutter sig, overholder vi, herunder også børnekonventionen.

Jeg bliver bare nødt til at sige, at det system, som Enhedslisten og fru Johanne Schmidt-Nielsen er fortalere for, er et system, hvor børnene vil blive taget som gidsler. Hvis et barn i dag får en humanitær opholdstilladelse, vil forældrene automatisk få en opholdstilladelse, og jeg kan bare godt forestille mig, at der er nogle mennesker, der er meget ivrige efter at få opholdstilladelse i Danmark – det kan jeg egentlig godt forstå – og der vil jeg være bange for, at de her børn vil blive taget som gidsler i et forsøg på fra forældrenes side at sikre sig et opholdsgrundlag.

Det er ikke et system, som jeg synes vi kan være bekendt i Danmark. Jeg synes helt ærligt heller ikke, at det er et system, som Enhedslisten burde bakke op om, for det er et system, hvor børnene vil blive taget som gidsler, og hvor de i nogle tilfælde vil blive brugt som middel til at opnå opholdsgrundlag i Danmark. Jeg må sige, at det nuværende system, hvor man kigger på familien som helhed, er langt bedre. Og som sagt er det i dag sådan, at hvis man som voksen eller barn har en psykisk lidelse, er der mulighed for at få humanitær opholdstilladelse.

Kl. 14:07

Anden næstformand (Søren Espersen):

Hr. Morten Østergaard for en kort bemærkning.

Kl. 14:07

Morten Østergaard (RV):

Det er lige det sidste, hr. Karsten Lauritzen sagde, der får mig til at bede om en kort bemærkning, for det er alligevel besynderligt. Hvis man sætter i system, at man tjekker, om børnene har et selvstændigt asylmotiv, og hvis man beder børnesagkyndige om, inden man sender børn ud, at undersøge, at man ikke sender dem ud med lidelser, som ikke kan behandles der, hvor man sender børnene hen, skulle det så være at tage børnene som gidsel? Det er jo helt absurd.

Det, hr. Karsten Lauritzen siger, er, at vi gør børnene en tjeneste, hvis vi overser lidelser, der ikke kan behandles der, hvor børnene sendes hen, eller overser grunde til at give dem et selvstændigt asyl. Det er altså helt absurd.

Kl. 14:08

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ordføreren.

Kl. 14:08

Karsten Lauritzen (V):

Jeg problematiserer blot det, som Det Radikale Venstre og Enhedslisten ønsker. Sagt til hr. Morten Østergaard: Jeg synes, at man skulle være ærlig og sige, at man ønsker noget helt andet med humanitær opholdstilladelse. Man ønsker at være den gode samaritaner, der giver humanitær opholdstilladelse til alle dem, der har fået afslag på ordinært asyl, og som ikke reelt er flygtninge, og som ikke er beskyttet af FN-konventionen eller får beskyttelsesstatus i Danmark. Man har så tabt kampen om at få de voksne ind, og nu kaster man sig over børnene. Jeg frygter bare, at børnene kan blive taget som gidsel i den her kamp, som grundlæggende handler om, at man fra Det Radikale Venstres og Enhedslistens side ønsker et fuldstændig anderledes asyl- og flygtningesystem i Danmark, end den nuværende regering og Venstre ønsker.

Kl. 14:08

Kl. 14:11

Anden næstformand (Søren Espersen):
Hr. Morten Østergaard.

Kl. 14:08

Morten Østergaard (RV):

Der er jo altså hr. Karsten Lauritzen og regeringen, der holder børnene som gidsel ved at opbevare dem i årevis på steder med hegn omkring. Men det må man jo selv ligge og rode med.

Det, det handler om her, er forskellen på systematisk at varetage barnets tarv – selvfølgelig primært af hensyn til børnene og af frygt for, at der er nogle, der ikke bliver taget hånd om. Men det er jo også, fordi vi er forpligtet internationalt til at gøre noget ved det. Over for det står det, som ministeren sagde i sin tale, nemlig at vi baserer det på fornemmelser og ting, vi falder over undervejs i behandlingen af sagerne. Det er jo det. Skal vi systematisk varetage børnenes tarv, eller skal vi gøre det sådan lidt på fornemmelsen?

Det, hr. Karsten Lauritzen siger, er, at vi er bange for, at hvis vi gør det systematisk, giver det for mange opholdstilladelser. Det er jo helt fair af hr. Karsten Lauritzen. Men hvis man hæfter det op på, at vi andre vil tage børnene som gidsel, så ryger vi hen i absurditetens afdeling. For det, vi siger, er bare, at vi systematisk skal varetage børnenes tarv for deres skyld, og fordi vi er forpligtet til det af vores konventioner. Og hr. Karsten Lauritzen vil sejle videre med den her på fornemmelsen-metode, som ministeren henviste til.

Kl. 14:10

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ordføreren.

Kl. 14:10

Karsten Lauritzen (V):

Jeg må sige til hr. Morten Østergaard, at jeg håber, at der er nogle fra Røde Kors, der følger med. For hr. Morten Østergaard har lige givet udtryk for, hvilken holdning han har til Røde Kors' arbejde: Røde Kors, der har ansvaret for at drive en stor del af asylcentre i dag, og som har ansvaret for, at der bliver lavet en screening af alle asylbørn og i samarbejde med et udredningsteam har ansvaret for, at børnene får den nødvendige behandling, gør ikke deres arbejde godt nok. Det er sådan lidt på må og få. Det synes jeg simpelt hen ikke hr. Morten Østergaard kan være bekendt, det bliver jeg nødt til at sige.

Grunden til, at vi i Venstre afviser det her beslutningsforslag, er, fordi det, Enhedslisten og Det Radikale Venstre efterspørger, i høj grad eksisterer i dag. Det glæder jeg mig da til at få belyst i højere grad i den kommende udvalgsbehandling.

Så bliver jeg bare nødt til at sige til hr. Morten Østergaard, at hvis man kigger på, hvor lang tid familier sidder i asylcentre i dag, hvor lang tid børnene sidder i asylcentre i dag, mod dengang, hvor Det Radikale Venstre var en del af regeringen, er opholdstiden faldet kraftigt. Vi har reduceret den gennemsnitlige sagsbehandlingstid ganske kraftigt, så børn og børnefamilier sidder meget kortere tid i asylcentre i dag, end de gjorde under den tidligere regering, og der er sket betydelige fremskridt i forhold til behandlingen af asylansøgere og asylansøgere børn.

Kl. 14:11

Anden næstformand (Søren Espersen):

Tak til ordføreren. Herefter er det den socialdemokratiske ordfører, fru Maja Panduro.

(Ordfører)

Maja Panduro (S):

Børn af asylsøgere er nogle af de mest udsatte i vores samfund, og det er vigtigt, at vi hele tiden er optaget af og diskuterer, hvad vi kan gøre for dem. Hos Socialdemokraterne deler vi fuldstændig forslagsstillernes bekymring for og fortvivlelse over, at det ser ud til, at det i dag er sådan, at alt for mange børn af asylansøgere faktisk får det dårligere i den tid, de er i Danmark. Det kan vi ikke være bekendt.

Derfor er det også sådan, at Socialdemokraterne sammen med SF og flere gange også sammen med en samlet opposition har stillet forslag om, at vi skal ændre helt grundlæggende på de vilkår, som børnene og deres familier lever under i Danmark, både mens deres ansøgning behandles og i de tilfælde, hvor der er blevet givet afslag, men hvor udsendelsen af den ene eller den anden grund ikke kan ske straks.

Som bekendt vil vi gribe om problemets rod. Vi vil ikke acceptere, at et ophold på et dansk asylcenter er noget, som nedbryder mennesker. Vi har sammen med resten af oppositionen her i salen stillet forslag om, at en asylsøger skal have mulighed for at flytte uden for asylcenterets mure efter et halvt år, og vi har foreslået at lade asylansøgere – også afviste – bo, uddanne sig og arbejde uden for asylcentre. Vi vil, at opholdet i Danmark, uanset at det måske ikke skal være varigt, skal bygge folk op i stedet for at bryde dem ned.

Det er jo det barokke ved regeringens politik, at ministeren nu i flere tilfælde har måttet give humanitært ophold til irakiske asylansøgere, ikke på grund af at de er personligt forfulgt, men på grund af alvorlige psykoser udviklet gennem alt for mange år på danske asylcentre. Hvis vi i stedet for havde bygget asylansøgerne op, kunne de have vendt hjem, men nu står vi så i stedet for med en gruppe af mennesker, som er nedbrudte, og som ikke kommer til at få en stabil tilværelse nogen sinde igen, heller ikke selv om de nu har fået lov til at blive i Danmark. Det er noget, som vil stå højt på listen for en forhåbentlig kommende S-ledet regering at ændre på.

Socialdemokraterne har stor sympati for de mange gode intentioner, der ligger i beslutningsforslaget her fra De Radikale og Enhedslisten. Ingen, heller ikke børn, skal sendes ud til forfølgelse, men det må man heller ikke med den nuværende lovgivning, og Danmark skal jo også allerede ifølge loven leve op til konventionerne og varetage barnets tarv. Hos Socialdemokraterne har vi stor tillid til medarbejdernes faglighed og ansvarlighed i forhold til at vurdere behovet for at inddrage børnefaglig ekspertise eller vurdere et eventuelt selvstændigt asylmotiv for barnet, sådan som de ifølge reglerne også skal i dag.

Flygtningefamilier har mange forskellige historier. I nogle tilfælde har børn taget skade, i andre tilfælde har de ikke. Det vil stride imod dansk tradition på socialområdet, hvis vi sagsbehandler alle ens. Tværtimod giver vi folk en konkret og individuel behandling, og det er vi overbeviste om at myndighederne også er i stand til i de her tilfælde. Vi er til gengæld ikke sikre på, at forslaget her ikke vil kunne øge risikoen for, at desperate sjæle kunne fristes til at skubbe deres børn foran sig i bestræbelsen på at få et ophold, eller for, at barnet kan opleve at føle sig i klemme imellem forældrene og myndighederne. Det mener vi ikke ville være i barnets interesse.

Så her og nu finder vi altså ikke, at beslutningsforslaget, som det ligger her, er den rigtige løsning, og vi ser ikke grund til at tro, at medarbejderne ikke efterlever lovgivningen, som den er i dag. Men vi er selvfølgelig ikke blinde over for, at der er nogle, bl.a. de børneorganisationer, som også er omtalt i bemærkningerne til forslaget her, som mener, at der er et problem. Det vil vi gerne være med til at få undersøgt, også således at den her diskussion kan foregå på et mere kvalificeret grundlag. Derfor vil vi fra Socialdemokraternes og SF's side foreslå, at vi alle sammen forenes om at lave en kortlægning, på samme måde som man har gjort det i Norge og i Sverige.

Det må være i alles interesse, også i regeringens og særlig da i medarbejdernes interesse.

Kl. 14:16

Anden næstformand (Søren Espersen):
Hr. Manu Sareen for en kort bemærkning.

Kl. 14:16

Manu Sareen (RV):

Tak til fru Maja Panduro. Jeg er selvfølgelig glad for, at S gerne vil forene både Enhedslisten, Det Radikale Venstre, SF og Socialdemokraterne, og her er faktisk en mulighed for at forene os alle sammen. Jeg er også rigtig glad for den bekymring, der er, men det hjælper ikke børnene lige nu. Det er også godt, at S gerne vil lade asylansøjerne flytte ud, men det hjælper heller ikke børnene lige nu. Så det her handler om én ting: Vil man barnets tarv eller ej? Vil man følge UNHCR's anbefalinger? Vil man følge Børns Vilkårs og Red Barnets anbefalinger? Vil man støtte det her forslag, ja eller nej?

Kl. 14:16

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ordføreren.

Kl. 14:16

Maja Panduro (S):

Som jeg sagde i min ordførertale, kan vi ikke støtte beslutningsforslaget, som det ligger her. Vi er meget optaget af, at barnets tarv bliver varetaget. Vi tror, at vores medarbejdere kan finde ud af at gøre det i dag ud fra en konkret individuel vurdering, sådan som de skal. Vi vil gerne være med til at få undersøgt de anklager, som der har været, om, at det ikke skulle være tilfældet, for hvis det ikke er tilfældet, er det klart, at så står vi med en helt anden situation, og så vil vi gerne være med til at se på det.

Så vi mener, at det vil være i alles interesse at få en undersøgelse, sådan at det her kan foregå på et mere oplyst grundlag. Men som det er nu, stoler vi på, at vores dygtige medarbejdere i Røde Kors, i Flygtningenævnet og på asylcentre kan finde ud af at håndtere det her område.

Kl. 14:17

Anden næstformand (Søren Espersen):
Hr. Manu Sareen.

Kl. 14:17

Manu Sareen (RV):

Mange af de dygtige medarbejdere siger jo netop, at man kan gøre det meget bedre. Og vi har hørt fra Venstre, at man også er bekymret for barnets tarv – og det formoder jeg også at andre er – men at man ikke vil stemme for. Men det her er meget ligetil, også set i lyset af at man gerne vil samle os alle sammen og gøre det meget bedre – også fordi man har de bekymringer. Så her har man jo rent faktisk muligheden for at stemme ja og komme lige præcis de her bekymringer til livs i forbindelse med barnets tarv og følge de eksperter, som ordføreren også selv nævner i sin tale. Så det er jo lige præcis nu, man kan træde til og samle os alle sammen – og ikke vente.

Kl. 14:18

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ordføreren.

Kl. 14:18

Maja Panduro (S):

Som jeg sagde i min ordførertale, føler jeg mig desværre bare ikke overbevist om, at det her er den rigtige medicin, eller at det her vil øge hensynet til barnets tarv og gøre det bedre for de her børn. Vi vil meget gerne være med til at lave en undersøgelse, så vi kan se på det

og se, om der er noget, vi kan gøre bedre. Og så har vi jo fremsat en lang række forslag, bl.a. sammen med Det Radikale Venstre, om, hvordan vi helt grundlæggende kan ændre på, at det her overhovedet kommer så langt, og så vi kan sørge for, at de her børn fra start af får nogle ordentlige vilkår, og at vi ikke kommer derud, hvor et ophold i et dansk asylcenter er noget, som man bliver syg af. Og det glæder vi os rigtig meget til at arbejde videre med sammen med Det Radikale Venstre.

Kl. 14:19

Anden næstformand (Søren Espersen):
Fru Johanne Schmidt-Nielsen for en kort bemærkning.

Kl. 14:19

Johanne Schmidt-Nielsen (EL):

Jeg må sige, at det undrer mig noget, at man hos Socialdemokraterne åbenbart har den holdning, at alt er, som det skal være på det her område, for det er jo det, ordføreren står og siger, nemlig at man har tillid til medarbejderne i Røde Kors, og at man selvfølgelig derfor går ud fra, at børnekonventionen overholdes, at reglerne overholdes osv. Det undrer mig noget, bl.a. fordi ti børneorganisationer, bl.a. Red Barnet og Børns Vilkår, påpeger alvorlige problemer i situationen for børnene i de danske asylcentre. Så jeg synes, det er underligt.

Så har jeg et konkret spørgsmål, nemlig: Hvad er Socialdemokraternes holdning til det forslag, der her går ud på at justere praksis omkring humanitært ophold, således at vi tager hensyn til specifikke børnepsykiatriske diagnoser?

Kl. 14:20

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ordføreren.

Kl. 14:20

Maja Panduro (S):

Til det første fra fru Johanne Schmidt-Nielsen vil jeg sige, at det vil undre mig noget, hvis det forholder sig sådan, at vores medarbejdere fra bl.a. Røde Kors ikke overholder lovgivningen, som den er i dag. Jeg siger ikke, at alt er, som det skal være, tværtimod mener vi, at vi kunne behandle de her børn og asylansøgere i det hele taget langt, langt bedre, end vi gør i dag, og det er også derfor, at vi har stillet en række forslag til, hvordan vi kan gøre det, nogle forslag, som vi ser frem til at vi forhåbentlig kan samarbejde videre med Enhedslisten om. Men jeg går ud fra, at vores medarbejdere kan finde ud af at overholde lovgivningen. Kan de ikke det, har vi et problem.

Men vi siger jo også, at vi er åbne over for at få det undersøgt, også for medarbejdernes skyld, så de ikke skal have de anklager sidende på sig. Viser sådan en undersøgelse så, at vi har et problem, så vil vi gerne være med til at kigge på det, men indtil det modsatte er bevist, går vi da ud fra, at vores medarbejdere overholder loven, sådan som den er i dag.

Kl. 14:21

Anden næstformand (Søren Espersen):
Fru Johanne Schmidt-Nielsen.

Kl. 14:21

Johanne Schmidt-Nielsen (EL):

Jeg er selvfølgelig glad for, at man vil være med til at lave en undersøgelse, det er jo fint nok, selv om det undrer mig, at man ikke har lidt tillid til de mange børneorganisationer på området, der siger, at der er et problem. Men lad nu det ligge.

Jeg stillede et konkret spørgsmål, som jeg ikke fik svar på: Hvad er Socialdemokraternes holdning til, at man justerer praksis omkring humanitært ophold, således at man tager specifikt hensyn til børne-

psykiatriske lidelser, hvorved vi altså ændrer den situation, der er i dag, nemlig hvor voksne stilles væsentlig bedre end børn i forhold til muligheden for humanitær opholdstilladelse?

Kl. 14:21

Anden næstformand (Søren Espersen):

Ordføreren.

Kl. 14:21

Maja Panduro (S):

Ja, jeg skal beklage, at jeg ikke nåede at svare før. Det kan være svært at nå det hele inden for den tidsramme, som vi har til rådighed, men så er det jo heldigt, at vi har to omgange.

Socialdemokraterne er, som jeg sagde, meget optaget af, at vi og så hele tiden har barnets tarv inddraget, sådan som man skal ifølge lovgivningen i dag, og som jeg har forstået den lovgivning, som ligger i dag, er de psykiatriske lidelser også noget, der skal indgå, når man vurderer barnet. Så som jeg forstår det, er det noget, man tager højde for allerede i dag.

Som jeg også sagde i min ordførertale, er vi bekymrede for, om vi ryger ud i en incitamentsstruktur på det her område, hvor nogle i desperation kan se det som deres sidste mulighed at skubbe deres barn foran sig. Det mener vi ikke der er nogen der har interesse i. Vi er også meget optaget af, at børn ikke får diagnoser sat på sig for tidligt, og derfor er det her et vældig ømtåleligt problem, som vi desværre ikke mener man sådan med et fingerknips kan løse.

Kl. 14:22

Anden næstformand (Søren Espersen):

Hr. Morten Østergaard for en kort bemærkning.

Kl. 14:22

Morten Østergaard (RV):

Jeg ved jo, der i fru Maja Panduro banker et varmt socialdemokratisk hjerte for de her asylbørn, og derfor undrer det mig også lidt med argumentationen, for den kom altså til at lyde lidt ligesom hr. Karsten Lauritzens. Han siger: På den ene side gør vi alt det her i forvejen, og på den anden side vil forslaget føre til en masse nye opholdstilladelser. Begge dele kan jo ligesom ikke være rigtigt, for enten betyder det her noget nyt, eller også betyder det ikke noget nyt.

Derfor synes jeg, at det, der bliver det centrale her – så kan vi jo under udvalgsbehandlingen få belyst, præcis hvordan reglerne er i dag, fordi det er noget faktuel, der må blive oplyst, hvis der er uenighed om det – er, om psykisk sygdom hos et barn skal kunne udløse humanitært ophold, også selv om forældrene er raske og har det fint og derfor hverken er kvalificerede til asyl eller humanitært ophold. Synes fru Maja Panduro og Socialdemokraterne, at psykisk sygdom hos barnet alene skal kunne være et grundlag for at give humanitært ophold?

Kl. 14:23

Anden næstformand (Søren Espersen):

Ordføreren.

Kl. 14:23

Maja Panduro (S):

Til det første, ordføreren sagde, vil jeg sige, at jeg faktisk ikke tror, at man hørte mig advare om, at det her vil åbne sluserne og føre til en masse nye opholdstilladelser. Jeg er sådan set bekymret for, at barnet skal opleve at komme i klemme – føle, at det er kommet i klemme mellem forældrene og systemet – skal opleve at skulle sidde til ubehagelige samtaler med myndighederne, fordi de jo er nødt til at gå ret langt med at spørge ind til nogle forskellige ting, når tingene skal vurderes, også for barnet. Så det er sådan set især der, min bekymring ligger. Når man allerede i dag skal foretage en konkret og

individuel vurdering i den enkelte sag og man skal tage særlig vare på barnets tarv, så tror jeg, at lovgivningen er god, som den er. Hvis den så ikke bliver overholdt, er det klart, at vi har et problem, men det ser vi lige nu ikke nogen grund til at tro at den ikke gør.

Kl. 14:24

Anden næstformand (Søren Espersen):

Hr. Morten Østergaard.

Kl. 14:24

Morten Østergaard (RV):

Det, vi foreslår, er jo, at praksis for meddelelse af humanitær opholdstilladelse justeres, så specifikke børnepsykiatriske lidelser indgår blandt de kriterier, der kan begrunde humanitært ophold, men fru Maja Panduro mener, at det i forvejen ligger i lovgivningen med den måde, man skal foretage de individuelle vurderinger på. Så siger jeg bare, at det må vi få afklaret under udvalgsbehandlingen.

Men kan vi blive enige om, at børnepsykiatriske lidelser, som altså alene findes hos børn, hvis forældre er raske, skal kunne udløse et humanitært ophold? Hvis fru Maja Panduro har ret i, at det er i lovgivningen, vil det vise sig under udvalgsbehandlingen, men det, der er sagens kerne, materien, her, er: Skal børnepsykiatriske lidelser kunne udløse humanitært ophold, ja eller nej?

Kl. 14:25

Anden næstformand (Søren Espersen):

Ordføreren.

Kl. 14:25

Maja Panduro (S):

Man skal foretage en konkret og individuel vurdering i forhold til barnet og barnets familie.

Kl. 14:25

Anden næstformand (Søren Espersen):

Der er ikke flere korte bemærkninger. Tak til ordføreren. Herefter er det Dansk Folkepartis ordfører, hr. Søren Krarup.

Kl. 14:26

(Ordfører)

Søren Krarup (DF):

Fredag den 31. marts 2006 var Integrationsudvalget på besøg i asylcentre Kongelunden, Lyngby og Sandholm. Vi talte med de voksne asylansøgere, og vi talte især med de børn, der som de voksnes ledsagere var henvist til en ørkesløs tilværelse i de forskellige asylcentre. Vi mødte dem i dagligstuerne, vi mødte dem i skolestuerne, og vi fik rig lejlighed til at lytte til deres ord og omtale af den virkelighed, der var deres. Jeg husker endnu det triste indtryk af børn, hvis liv var plagsomt, fordi de var henvist til usikkerhed, foreløbighed og uafklarethed.

Hvorfor var de det? Det var de af en eneste grund, nemlig fordi deres forældre brugte børnene i et afpresningsforsøg over for den danske stat. Forældrene ville tiltvinge sig permanent opholdstilladelse, og i dette spil var børnene en effektiv faktor, fordi de umiddelbart virkede uskyldige og rørende. Vi blev alle sammen påvirket af at tale med dem, men tilbage stod altså spørgsmålet om, hvem der er skyld i disse børns elendighed.

Svaret var jo ganske enkelt og klart, selv om en stor del af udvalget nægtede at tale om det. Skyldige i børnenes elendighed var de forældre, der brugte børnene som afpresningsmiddel over for Danmark, og dermed stod to andre ting klart: for det første at disse voksne asylansøgere var ganske skamløse i deres taktiske spil for at opnå asyl, for det andet at man aldrig kan skille børn og forældre og gøre børnene til særlige og særskilte skæbner, som skal have særlig og særskilt behandling.

Det beslutningsforslag, som vi behandler i dag, tager sit udgangspunkt i det, som vi alle sympatiserer med, nemlig beskyttelsen af udsatte og ulykkelige børn. Men behandlingen af et sådant emne kræver takt og menneskekundskab og måske især nøgternhed. For den alt for nemme og nærliggende fristelse er at forskrive sig til sentimentaliserende under mottoet »Det er så synd for dem«. Ja, det er synd for børn, der har det skidt og er ulykkelige, men børn har først og fremmest hjemme i en familie, hvor de deler skæbne med deres forældre, og derfor er børnenes ulykke et memento til forældrene, som disse skal se i øjnene i modsætning til, hvad asylansøgerne i asylcentre alt for sjældent gør, når de benytter børnene som pressionsmiddel imod Danmark, der jo først og fremmest skal tage vare på danskernes liv og skæbne. Det er det ene: sansen for, at børnene ikke kan isoleres som det, forslagsstillerne kalder et selvstændigt asylmottiv.

Det andet er, at forslaget ved at forskrive sig eller knytte sig til FN's konvention om barnets rettigheder forskriver sig til en gold og abstrakt rettighedstænkning, der forfalsker børns virkelighed, men som er yderst brugbar for partier, der vil sprænge vores udlændingepolitik. Nej, der er ikke noget, der in abstracto hedder barnets rettighed. Barnets verden er altid knyttet sammen med slægten, familien, vennerne og situationen. Det, der i dag mest forfalsker vores menneskelige virkelighed, er interessen i at dele mennesker – børn og voksne – op i separate individer, der som sådan har rettigheder. Så kan man køre ud af rettighedstangenten, hvor de utallige hjælpere kan tildele sig selv magt som eksperterne på børns, voksnes, kvinders og mænds lyksalighedstilstand.

Vi ser det i dette forslags ustandselige henvisning til behandlere, børnesagkyndige, børnepsykologer og psykiatere, der skal fremkomme med den sidste og endelige sandhed. Sådan fortsætter man forfalskningen, for naturligvis er enhver forsker i almenmenneskelige tilstande i sidste instans bestemt af sit eget syn. Der findes i den forstand ikke objektiv viden angående menneskelivet. Det skulle forslagsstillerne måske begynde at forstå, hvorved deres fingernemme, rent abstrakte og yderst politisk korrekte beslutningsforslag ville få et andet og mere reelt og realitetsbetonet indhold.

Jo, vi vil gerne være med til at beskytte fortvivlede og forladte børn, men vi vil ikke skille børnene fra deres slægt og dermed fra deres menneskelige sammenhæng, for vi vil netop se problemet med børnene i dets rette sammenhæng, hvorfor vi hverken vil forskrive os til de såkaldte eksperter på børn eller til de politisk korrekte forslagsstillere. Vi vil sætte børnene og deres situation op over for Danmarks nødvendige beskyttelse imod en ukontrolleret og ubegrænset indvandring og træffe beslutningerne ud fra denne forudsætning.

Vi siger derfor nej til beslutningsforslaget.

Kl. 14:31

Anden næstformand (Søren Espersen):

Tak til ordføreren. Herefter er det SF's ordfører, fru Meta Fuglsang.

Kl. 14:31

(Ordfører)

Meta Fuglsang (SF):

Vi mener i SF, at det er et stort problem, at vi ikke behandler asylbørn bedre, end vi gør, og bliver meget bekymrede, når vi hører, at børnerettighedsorganisationer ofte støder på problematiske sager, hvor asylbørn ikke har fået den rette eller tilstrækkelige behandling. Disse enkeltsager gør stort indtryk på os, da vi ved, hvor store konsekvenser de kan have for det enkelte barn, og det skal i den her sammenhæng tages meget alvorligt, uanset hvilken regering der er, når der sættes spørgsmålstegn ved, om Danmark overholder FN's børnekonvention. Vi deler derfor forslagsstillerens bekymring over den nuværende behandling af asylbørn.

Vi skal i Danmark kunne garantere, at alle asylbørn får en værdig og ensartet behandling, og det afgørende hensyn må være, at asyl-

børn ikke udvikler psykiske lidelser, som forfølger dem resten af livet. Vi har derfor et stort ansvar i forhold til asylbørnenes ve og vel og i forhold til de lidelser, alt for mange udvikler i asylcentre. I vores plan »Plads til alle der vil« har vi i SF og Socialdemokratiet fremlagt den politik, der vil være i vores fremtidige regeringssamarbejde.

Danmark er et land, som både har muligheden for og en menneskelig pligt til at sørge for ordentlige og anstændige forhold for vores asylansøgere. Vi vil sørge for, at asylcentre får tilført viden og ressourcer, så de aktivt kan gøre en forskel for det enkelte barn, og så børnene kan tilbydes psykologisk bistand og en ordentlig uddannelse. Og ud over mere menneskelige forhold inden for centrene vil vi sørge for, at man efter en 6-måneders afklaringsperiode skal have muligheden for at bo og arbejde uden for centrene. Disse tiltag vil sikre en mere anstændig og fremadrettet indsats for at hjælpe alle flygtninge, både dem, som opnår opholdstilladelse, og dem, som ikke gør.

Der er ingen tvivl om, at vi i SF mener, at FN's konventioner skal overholdes, og det er en alvorlig sag for en hvilken som helst regering, hvis det ikke sker. Hvis det er rigtigt, at vi ikke overholder børnekonventionen og andre internationale konventioner, er det en alvorlig sag, og det er en situation, som ingen burde acceptere, heller ikke den siddende regering. Vi deler forslagsstillerens bekymringer, men jeg må samtidig sige, at denne sag er så alvorlig, at der må mere til end en rapport udarbejdet af organisationerne omkring de mange enkeltsager, de er stødt på.

Den rapport, vi kan se, og de oplysninger, vi har, er imidlertid vores baggrund for at sige: Det er vi nødt til at gøre noget ved; vi er nødt til at undersøge, hvilken virkelighed der ligger bag, og hvad vi kan gøre ved det. Vi ønsker derfor i SF en tilbundsående undersøgelse, som man også har haft det i Sverige og Norge, hvor det afdekkes, om Danmark lever op til børnekonventionen. Det vil være den mest saglige fremgangsmåde og en nødvendighed, før vi kan beslutte, om der skal laves ændringer i lovgivningen, eller om det er ændringer i praksis, som skal foretages.

Det er korrekt, at man skal have tillid til medarbejderne, og vi skal sikre os, at der er den tillid til medarbejderne. Det, som bliver centralt her, er nok så meget, om de rammer, medarbejderne har, er tilstrækkelige for at sikre, at det arbejde, de skal udføre, kan udføres inden for rammerne af de forpligtelser, som Danmark har. Derfor er det ikke for os at se et spørgsmål om tillid eller ikke tillid til medarbejderne, men et spørgsmål om de rammer, der ligger, de instruktioner, der ligger til medarbejderne, og de muligheder, man har for at give rådgivning og behandling. Dem er vi nødt til at få undersøgt, så vi ikke må sidde tilbage med mistanken om, at vi ikke gør det godt nok.

Så vi har i SF sympati for beslutningsforslaget, men vi mener, at en tilbundsående undersøgelse eller redegørelse skal gå forud for eventuelle ændringer. Det, SF håber, er, at vi kan komme i gang med et konstruktivt samarbejde om at finde fælles fodslag på baggrund af de bekymringer, der ligger i rapporterne, og på baggrund af det forslag, der ligger her. Og vi vil gøre alt, hvad vi kan, for at finde et fælles udgangspunkt for at få lavet undersøgelsen og et fælles udgangspunkt for at finde ud af, hvad den undersøgelse må føre til, når vi ved, hvad realiteterne er. Det kan være det, der ligger i beslutningsforslaget her, eller andre forhold, men vi håber som sagt på en undersøgelse af det og på et konstruktivt samarbejde om at sørge for, at vi i Danmark lever op til alle forpligtelser, og at vi ikke skal have siddende på os, at de asylbørn, vi har i Danmark, får det værre af at være her, og at de, når de får det værre, ikke bliver behandlet.

Kl. 14:35

Anden næstformand (Søren Espersen):

Hr. Karsten Lauritzen for en kort bemærkning.

Kl. 14:35

Karsten Lauritzen (V):

Det lyder lidt på fru Meta Fuglsangs ordførertale, som om man faktisk er enig med forslagsstillerne. Så er der sådan lidt nogle forklaringer på, hvorfor man først vil have en undersøgelse, men det er jo ikke så lang tid siden, Socialdemokratiet og SF havde den samme opfattelse af tingene som Det Radikale Venstre og Enhedslisten har her, så derfor bliver jeg nødt til at spørge: Hvad er der sket, siden Socialistisk Folkeparti har skiftet holdning på det her område?

Kl. 14:36

Anden næstformand (Søren Espersen):

Ordføreren.

Kl. 14:36

Meta Fuglsang (SF):

Jeg synes sådan set, jeg har været rimelig klar i ordførertalen, nemlig at SF er enige i bekymringerne og er overbevist om, at vi skal tage det alvorligt, at man skal overholde de konventioner, Danmark er forpligtet af, og at vi ikke kan have siddende på os – det mener jeg heller ikke at regeringen burde kunne – at vi ikke gør det. Derfor skal man tage det alvorligt, og vi skal have undersøgt de her ting.

Når meldingerne kommer fra de her børneorganisationer, er jeg sikker på, det er, fordi der er alvorlige problemer. Det tror jeg også godt regeringen ved, hvis man er klar til at se lidt mere på virkeligheden, end man gør, og derfor skal vi gøre noget ved det.

Så det, der er vigtigt for os, er, at vi finder et fælles udgangspunkt for faktisk at varetage at få løst de problemer, som den her undersøgelse viser der er. Og det, jeg siger her, er et oplæg til, at vi faktisk finder en fælles forståelse for, hvordan vi kommer videre, så de her børn ikke skal have det så dårligt.

Kl. 14:37

Anden næstformand (Søren Espersen):

Hr. Karsten Lauritzen.

Kl. 14:37

Karsten Lauritzen (V):

Tak for det svar. Jeg synes jo, det havde været mere ærligt af fru Meta Fuglsang bare at sige, om man var enig eller uenig med Enhedslisten og Radikale Venstre, som vil være parlamentarisk grundlag for en eventuelt kommende rød regering, i stedet for det her gyldne kompromis med, at man skal undersøge noget. Jeg må sige, at i min verden undersøger man først noget, hvis man har en indikation af eller et bevis for, at der er noget galt, og der er jo ikke fra de relevante FN-organers side nogen, som har været ude at sige, at Danmark ikke overholder børnekonventionen eller andre konventioner. Sådan en kritik tager vi meget alvorligt, og så kigger vi på tingene.

Men man kan vel ikke skabe et system, hvor man, så snart der er én organisation, der mener, at der kan være brud på en konvention, skal sætte et kæmpestort udredningsarbejde i gang.

Kl. 14:38

Anden næstformand (Søren Espersen):

Ordføreren.

Kl. 14:38

Meta Fuglsang (SF):

Der er væsentlig mere end én organisation, som siger, at det er et problem. Og det er organisationer, som er meget tæt på virkeligheden, tættere på virkeligheden end både hr. Karsten Lauritzen og jeg, som har vores daglige arbejde herinde og ikke ude blandt de børn, som det her handler om. Så jeg er ikke i tvivl om, at der er problemer.

Om det er en overtrædelse af konventionen eller ej, må vi så lade komme an på en prøve, havde jeg nær sagt. Men uanset om det er en overtrædelse af konventionen eller ej, kan vi simpelt hen ikke have siddende på os, at de her børn skal have det så dårligt, og at vi ikke tager det alvorligt. Og midlerne til det er lige præcis det, der er i beslutningsforslaget. Det er vi nødt til at finde ud af, når vi har en undersøgelse af det, der viser, præcis hvad det er, der skal til. Det er den forståelse, jeg håber vi kan blive fælles om, nemlig at det her kan vi ikke have siddende på os i et velfærdsland som Danmark. Vi er nødt til at gøre noget ved det, og derfor er vi nødt til at finde en enighed om, hvad vi skal gøre, i hvilket tempo, og hvad vi er parate til at forpligte os til der kommer ud af de undersøgelser, der måtte komme.

Men vi kan ikke være det bekendt, som kommer frem i det, de her organisationer siger.

Kl. 14:39

Anden næstformand (Søren Espersen):

Fru Johanne Schmidt-Nielsen for en kort bemærkning.

Kl. 14:39

Johanne Schmidt-Nielsen (EL):

Jeg er glad for at høre, at SF – muligvis i modsætning til Socialdemokraterne, jeg synes, det var svært at få et svar i Socialdemokraternes ordførertale – deler bekymringen over forholdene for børnene i asylcentrene. Jeg er sikker på, at vi kan få et fornuftigt samarbejde om en undersøgelse, men jeg kunne godt tænke mig at få et svar på, om ordføreren kan pege på noget som helst i det her forslag, som SF ikke umiddelbart kan støtte.

Kl. 14:39

Anden næstformand (Søren Espersen):

Ordføreren.

Kl. 14:39

Meta Fuglsang (SF):

Den del af forslaget her, som jeg selv tidligere har været inde på, er spørgsmålet om børneundersøgelser, og hvor meget man skal formalisere undersøgelser af børn i forbindelse med deres sager. Det er en af de ting, hvor jeg umiddelbart mener, man skal gå ind og kigge på, hvordan praksis er, om den er grundig nok. Umiddelbart kan jeg sige, at det er noget, som jeg også i det arbejde, jeg selv har udført her i Folketinget som integrationsordfører, har haft noget fokus på. Det er jo netop forskellen på, om man vil føle, at der måske er et eller andet, vi skal gøre noget ved, eller om man vil have nogle rutiner, som gør, at vi skal være sikre på, at problemstillingen bliver taget op, hver gang der er et barn i en eller anden sag. Det er i hvert fald det, jeg sådan lige umiddelbart kigger på, og det har også noget at gøre med den praksis, der ligger. Men derudover vil jeg gerne have lov til at diskutere det her i forbindelse med udvalgsarbejdet eller i forbindelse med, at vi også skal lave en eller anden form for kommissorium for, hvilken slags undersøgelse det skal være, og hvad man så inddrager der.

Kl. 14:40

Anden næstformand (Søren Espersen):

Fru Johanne Schmidt-Nielsen.

Kl. 14:40

Johanne Schmidt-Nielsen (EL):

Hvad er ordførerens umiddelbare holdning til spørgsmålet om humanitært ophold, altså ordførerens holdning til, om vi skal justere praksis, så vi sikrer, at der også tages hensyn til børnespecifikke diagnoser, altså psykiske lidelser, i modsætning til i dag, hvor de voksne er væsentlig bedre stillet end børnene?

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ordføreren.

Kl. 14:41

stå her og lægge mig fast på, om det skal være fuldstændig obligatorisk, eller om det skal være efter nogle andre kriterier. Det er det, jeg umiddelbart betragter som noget, hvor vi i hvert fald kan kigge på den praksis, der ligger for, hvornår man bruger disse børnefaglige undersøgelser. Det er noget, jeg selv har været inde omkring, så det vil jeg gerne drøfte, men det er det tætteste, jeg kan komme på et tilsagn her, før vi har haft lejlighed til at snakke sammen om, hvad det helst skal være.

Kl. 14:43

Meta Fuglsang (SF):

For mig at se hører det først og fremmest ind under en vurdering af, hvad børnekonventionen tilsiger; altså hvad der skal til for at overholde de konventioner, vi er bundet af.

Med hensyn til hele snakken om børnene som selvstændige individer eller som en del af en familie er min umiddelbare holdning, at det, der er vigtigt, jo er, at børnene er en del af familien, og at børnenes forhold også påvirker hele familiens forhold. Derfor burde der ikke være så stor en modsætning i de her ting, som der bliver lagt op til, hverken i Dansk Folkepartis ordførers beskrivelse af, at børnene er en del af en idyllisk familie, eller beskrivelsen af, at børnene kun er sig selv, og ellers kan man ikke tage dem med. Det skel mener jeg vi også er nødt til at kigge på, når vi kigger på en vurdering af, om vi overholder de konventioner, vi er forpligtet efter.

Kl. 14:41

Kl. 14:41

Anden næstformand (Søren Espersen):
Hr. Morten Østergaard for en kort bemærkning.

Kl. 14:41

Morten Østergaard (RV):

Jeg vil godt følge lidt op på det, fru Johanne Schmidt-Nielsen spurgte om. Det, vi foreslår, er, at specifikke børnepsykiatriske lidelser kan indgå som et kriterium, der kan udløse humanitært ophold, og der er sådan set behov for at få afklaret, om SF er enig eller uenig i, at det skal kunne indgå.

Kl. 14:42

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ordføreren.

Kl. 14:42

Meta Fuglsang (SF):

Det vil SF gerne drøfte i det fortsatte arbejde med forslaget. Forslaget er ikke færdigbehandlet nu, og det, jeg har givet, er et tilsagn om så konstruktivt som muligt at gå ind i en diskussion om, hvad vi kan gøre for at løse problemet, om det er den ene eller den anden løsning, der skal til, og derfor vil jeg gerne have lejlighed til at lade det indgå i de drøftelser og forhandlinger, som vi har.

Kl. 14:42

Anden næstformand (Søren Espersen):
Hr. Morten Østergaard.

Kl. 14:42

Morten Østergaard (RV):

Ja, fair nok, så må vi se, hvordan det falder ud. Men med hensyn til inddragelse af børnefaglige undersøgelser forstod jeg det som et tilsagn i forhold til punkt 1, altså at systematiske vurderinger af børns selvstændige asylmotiv er man med på fra SF's side.

Kl. 14:42

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ordføreren.

Kl. 14:43

Meta Fuglsang (SF):

Det, jeg blev spurgt om, var, om der er noget, jeg umiddelbart synes jeg kan arbejde med på, og hvad jeg ud fra de erfaringer, jeg har, umiddelbart synes ville være fornuftigt at kigge på. Men jeg vil ikke

Anden næstformand (Søren Espersen):

Tak til ordføreren. Herefter er det den radikale ordfører, hr. Manu Sareen.

Kl. 14:43

(Ordfører)

Manu Sareen (RV):

Da den radikale ordfører ikke kan være til stede i dag, fordi hun deltager i Skolerigsdagen i Aalborg, skal jeg fremføre Radikale Venstres argumentation for beslutningsforslaget om at sikre barnets tarv i asylsager, sager om humanitær opholdstilladelse og sager om tvangshjemsendelse.

Danmark er forpligtet til at sikre, at dansk ret fortolkes og administreres i overensstemmelse med FN's børnekonvention. Det vil kræve en ændring af praksis på visse områder, hvor danske myndigheder har ansvaret for at sikre børnenes tarv. I alle forhold skal myndighederne sikre, at beslutningerne for barnet tjener barnets bedste. Ethvert medlemsland skal sikre, at børn inden for medlemslandets myndighedsområde opnår alle de rettigheder, der er fastsat i konventionen. Børnene må ikke udsættes for forskelsbehandling på nogen som helst måde.

Forslaget skal sikre, at der fremover sker en systematiseret inddragelse af barnets tarv i de typer af sager, som er nævnt i B 29. Det er nemlig til enhver tid de danske myndigheders ansvar at sikre, at børnenes retssikkerhed ikke krænkes.

Radikale Venstre finder det nødvendigt at sikre, at børnene får deres almene bedste tilgodeset ved enhver beslutning om barnets liv og forhold, og at myndighederne også er bekendt med de pligter, som vi som samfund har over for børnene. Derfor vil vi se på de praksisændringer, der kan føre til en bedre retstilstand for børnene i Danmark.

Vi ønsker bl.a. systematiske vurderinger af børns selvstændige asylmotiver, som der er blevet talt en del om. For erfaringer fra en række organisationer – ti i alt, bl.a. Red Barnet, UNICEF og Børns Vilkår – viser, at der ikke er praksis for at høre børn i den her slags sager. Samtidig med det viser UNHCR's retningslinjer for asylsøgende børn, at børn kan have selvstændige og særlige asylmotiver i sig selv. Der kan eksempelvis være tale om risiko for omskæring, tvangsægteskaber af mindreårige, æresdrab, kidnapning, rekruttering som børnesoldat osv. Børnene kan med andre ord være særlig udsatte, og det er lige præcis i de her situationer, vi vil være med til at sikre børnene mod overgreb. Ofte er forældrene ikke i stand til at sikre børnene, når de bliver sendt tilbage.

Så er der de børnefaglige undersøgelser i forbindelse med asylsager og sager om humanitært ophold, der involverer børn. Der står i forslaget, at integrationsministeren har slået fast, at børn i danske asylcentre er omfattet af serviceloven, der bl.a. pålægger kommunerne at foranstalte de nødvendige § 50-undersøgelser, som vi også har talt om tidligere. Det er vi egentlig meget enige i, det sker også, og det er en rigtig, rigtig god hjælp for mange af de her børn og familier, at kommunerne træder til, men, som vi også har været inde på tidligere, er det vigtigt, at der ligesom kommer eksperter ind over, fordi vi pr. erfaring ved, at specielt børn i asylcentre, specielt flygtningebørn, kan have nogle andre problemstillinger, og det er, som jeg har nævnt tidligere, bl.a. sekundær traumatisering.

Vi ved, det er en problemstilling, som oftest bliver overset, fordi børnene så at sige bliver smittet af deres forældre. Vi har stor fokus på forældrene, når de lider af traumatisering, men sjældent på børnene, og det er det, vi gerne vil kvalificere med det her forslag.

Man kan sige, at det er det samme, de samme tanker, der gør sig gældende i punkt 4, når vi gerne vil brede det psykiske felt ud, så man behandler børn og vurderer dem i børnehøjde og ikke ud fra et voksenperspektiv, hvor det er nogle meget hårdere symptomer og diagnoser, som bliver brugt, f.eks. skizofreni osv.

Det er den samme præmis, som vi ønsker, når vi taler om børnefaglige undersøgelser i forbindelse med tvangshjemsendelse af børn. Der er i dag ikke nogen særlig procedure for inddragelse af børnesagkyndig ekspertise i forbindelse med udsendelse af asylansøgere med børn. Integrationsministeren har dog til Folketingets Socialudvalg oplyst, at inddragelse af børnesaglig ekspertise *kan* ske, hvis der opstår behov for det. Det er jo selvfølgelig rigtig, rigtig godt, men vi mener, at det bør være en fast procedure i forbindelse med det her netop at gøre det til praksis.

Det er tankerne bag vores forslag og de fire punkter, der er i det.

Kl. 14:48

Anden næstformand (Søren Espersen):

Tak til ordføreren. Og herefter er det ordføreren for forslagsstillerne, fru Johanne Schmidt-Nielsen.

Kl. 14:48

(Ordfører for forslagsstillerne)

Johanne Schmidt-Nielsen (EL):

Indledningsvis vil jeg sige i forbindelse med hr. Karsten Lauritzens bemærkning om, at man selvfølgelig overholder konventionerne, at det er lidt svært at tage den udmelding seriøst i en situation, hvor vi ved at man systematisk har overtrådt børnekonventionen og konventionen om beskyttelse af statsløse ved at give ulovligt afslag på statsløse børns og unges ansøgninger om statsborgerskab. I den situation er det faktisk lidt mystisk at være her i Folketingssalen og høre den her garanti om, at selvfølgelig overholder man konventionerne. Jeg har i hvert fald ikke meget tillid til regeringen på det område.

Jeg tror, at de fleste folketingspolitikere, de fleste danskere ved, at det er rigtig svært at være barn i et asylcenter. Det er igen og igen blevet dokumenteret, at der er stor risiko for, at man udvikler f.eks. alvorlige psykiske lidelser. I Danmark har vi jo tilsluttet os FN's børnekonvention, og det betyder i al sin enkelhed, at alle beslutninger, der involverer et barn, skal basere sig på, hvad der er til barnets bedste, ligesom det fremgår fuldstændig tydeligt, at det ikke er i orden at forskelsbehandle børn. Det vil sige, at alle børn i Danmark, også de børn, der er i asylcentre, og også de børn, der lever i en familie, der har fået afslag på asyl, har krav på beskyttelse, har krav på, at vi varetager deres bedste.

Jeg vil gerne tilføje til det her med konventionen, at for Enhedslisten er det her ikke bare et spørgsmål om, at vi skal leve op til FN's konvention, fordi vi har underskrevet den, nej, det er faktisk, fordi vi synes, det er en god idé, det er faktisk, fordi vi mener, at Danmark som et af verdens rigeste lande bør være i stand til at beskytte børn, bør være i stand til at varetage børns bedste. Med de her fire forslag vil vi altså gerne sikre, at barnets tarv altid inddrages i asylsager og i sager om humanitært ophold og i sager om tvangshjemsendelse, der involverer børn. Og jeg må sige, at det, som ministeren kommer med i sit indledende indlæg, om, at hvis man har det på fornemmelsen, så kan man undersøge det, er en skræmmende tilgang til børns sikkerhed for at blive behandlet ordentligt, altså hvis det er noget, man har på fornemmelsen. Det har intet med retssikkerhed at gøre.

Det første forslag handler om, at man systematisk vurderer, om barnet har et selvstændigt asylmotiv, og i modsætning til i Sverige og i Norge er der jo i Danmark ikke lavet en kortlægning af, i hvilket omfang børn bliver hørt i udlændingesager. Men der er de her ti bør-

neorganisationer, altså Red Barnet, UNICEF, Børns Vilkår osv., der i maj 2009 vurderede, at Danmark ikke har en fast praksis for at høre børnene. Og årsagen til, at det er relevant systematisk at inddrage børnene er, at der faktisk findes tilfælde, hvor børn har et selvstændigt asylmotiv, og ifølge børneorganisationerne er det jo f.eks., når der er fare for, at barnet bliver rekrutteret som børnesoldat, når der er fare for kvindelig omskæring eller andre situationer, hvor man vurderer, at forældrene ikke vil være i stand til at beskytte barnet.

Det er i den forbindelse vigtigt at understrege, at de her samtaler med barnet selvfølgelig skal ske med en sagsbehandler, som har speciale i børn, og at de oplysninger, som barnet kommer frem med i den her samtale, ikke kan få konsekvenser for forældrenes sag. Og det er simpelt hen for at skabe så trygge vilkår for barnet som overhovedet muligt. Når hr. Krarup fra Dansk Folkeparti siger, at børn ikke skal have en selvstændig behandling, vil jeg sige: Jo, for vi betragter faktisk børn som selvstændige mennesker. Det er en del af det at tilslutte sig børnekonventionen. Og hvis børnene har et selvstændigt asylmotiv, skal vi tage hensyn til det selvstændige asylmotiv, men det har intet at gøre med at splitte familier ad. Det er en meget mystisk påstand, der er kommet fra både ministeren og hr. Søren Krarup. Hvis et barn vurderes at skulle have f.eks. humanitært ophold på grund af dets psykiske lidelser, så er det klart at så sender man da ikke forældrene ud. Altså, det forholder sig præcis ligesom den situation, hvor en voksen kvinde vurderes at have så alvorlige psykiske lidelser, at hun skal have humanitært ophold, så sender vi jo ikke børnene ud uden hende. Det er jo åbenlyst; det handler om retten til familieliv. Det er også en FN-konvention.

Det andet punkt, der ligger heri, er børnefaglige undersøgelser i forbindelse med asylsager, og det handler simpelt hen om at få en fast defineret procedure for, hvordan vi sørger for at kompetent børnefaglig ekspertise bliver inddraget. Vi foreslår altså i den forbindelse, at man inddrager de relevante børneorganisationer i arbejdet med at få udarbejdet den procedure.

Kl. 14:53

Det tredje forslag omhandler børnefaglige undersøgelser i forbindelse med tvangshjemsendelser af børn. Og det er jo, fordi der i dag ikke er nogen fast procedure for, om man inddrager børnefaglig ekspertise, når der sker udsendelser af asylansøgere med børn.

Integrationsministeren har i et svar til mig oplyst, at man kan inddrage børnefaglig ekspertise – og jeg citerer – »hvis der opstår behov herfor.« Igen har den formulering bare ikke noget som helst med retssikkerhed at gøre. Det er ikke godt nok at sige: Hvis der opstår behov herfor, hvis vi har det på fornemmelsen.

Det fjerde og sidste punkt i forslaget handler i bund og grund om at sørge for, at børn bliver beskyttet lige så godt som voksne. I dag kan man jo få tildelt humanitær opholdstilladelse – det er hamrende svært, og regeringen har i sidste folketingssamling sørget for at gøre det endnu sværere – hvis man lider af meget alvorlige psykiske lidelser, og det er jo egentlige sindssygdomme som f.eks. psykoser, der er tale om. Men det er voksendiagnoser, det er ikke børnediagnoser, og psykiaterne er meget, meget varsomme med at give børn den slags diagnoser, fordi de netop er børn, og fordi der er forskel på børn og voksne.

Vi ønsker, at man reviderer den her liste, så vi beskytter børn lige så godt som voksne, og jeg synes, det er underligt, at man kan argumentere for, at det er i orden, at der tages bedre hensyn til voksne mennesker end til børn. Det må jeg sige at jeg har meget svært ved at forstå.

Med de her fire forslag siger man ikke, hvis man stemmer for dem, at alle børn bare skal have ophold i Danmark. For barnets tarv kan i mange tilfælde være at følge med forældrene til hjemlandet, hvis man efter en fair vurdering af ansøgningen kommer frem til, at den her familie ikke har krav på beskyttelse. Sådan er det, hvis barnet har sin skolegang, sit sproglige tilhørsforhold og netværk osv. i

hjemlandet, og familien i øvrigt ikke har noget krav på ophold og beskyttelse her i Danmark. Men det er klart, at når opholdet i Danmark bliver meget langt, sproget bliver dansk, vennerne bliver danske, skolegangen bliver dansk osv., så kan der ske nogle forskyndninger i forhold til, hvad der er til barnets bedste.

Jeg ved godt, at man hele tiden hører fra borgerlig side – og desværre til dels også fra Socialdemokraterne; det var jeg noget overrasket over, må jeg indrømme – at forældrene skubber børnene foran sig, og at det er deres ansvar. Det sidste hørte jeg heldigvis ikke Socialdemokraterne sige, men det hørte jeg de borgerlige sige. Til det vil jeg bare sige, at uanset om forældrene har en andel i, at et barn har problemer, så skal vi beskytte barnet, og det er vi forpligtet til ifølge FN's børnekonvention.

Som jeg sagde i min kommentar til hr. Karsten Lauritzen, forholdet det sig altså heller ikke sådan, at man, hvis der er et etnisk dansk barn her i Danmark, som har store problemer, fordi forældrene drikker, så siger: De forældre kunne bare lade være med at drikke, det er forældrenes eget ansvar. Sådan forholder vi os da heldigvis ikke til børn i Danmark – åbenbart med undtagelse af, når det er børn i familier, der søger om asyl, det handler om.

Til Socialdemokraterne og SF vil jeg sige, at jeg er sikker på, at vi kan få udarbejdet et godt fælles forslag om at få foretaget en grundig undersøgelse af det her, og det må vi jo arbejde videre på i udvalgsbehandlingen. Jeg må sige, at jeg har svært ved at forstå, hvad det er i forslaget, der gør, at man ikke med det samme kan tilslutte sig det. Jeg synes ikke, jeg har hørt nogen særlig gode argumenter for ikke at gøre det, må jeg indrømme. Men jeg er sikker på, at vi kan komme frem til et godt forslag om en fælles undersøgelse.

Dog bliver jeg nødt til at sige til Socialdemokraterne, at SF jo meget klart siger, at de deler Enhedslistens bekymring for, om forholdene i asylcentre er i orden. Det der udgangspunkt med, at man må gå ud fra, at det er godt nok, som det er, forstår jeg ikke, og slet ikke i en situation, hvor det så mange gange er blevet sagt så klart fra alle organisationer på det område, at børnene i de her centre lider, at mennesker – inklusive børnene – bliver brudt ned i det danske asylsystem i stedet for at blive bygget op.

Men som sagt er jeg sikker på, at vi kan udarbejde et godt forslag til at få igangsat en undersøgelse af det her, lige så snart flertallet forhåbentlig skifter efter næste valg.

Kl. 14:58

Anden næstformand (Søren Espersen):

Hr. Karsten Lauritzen for en kort bemærkning.

Kl. 14:58

Karsten Lauritzen (V):

Det at håbe kan man jo ikke tage fra nogen, vil jeg sige til fru Johanne Schmidt-Nielsen.

Det, jeg ville spørge Enhedslistens ordfører, fru Johanne Schmidt-Nielsen, om, var i forbindelse med, at hun i starten af sin ordførertale var inde på et helt andet emne end det, vi egentlig diskuterer, nemlig sagen med, hvorvidt man har brudt konventioner i spørgsmålet om statsløse palæstinensere og statsløse, der ikke har fået indfødsret.

Når nu fru Johanne Schmidt-Nielsen nævner den sag, bliver jeg i den forbindelse også nødt til at stille fru Johanne Schmidt-Nielsen et spørgsmål, nemlig om det ikke er korrekt, at Enhedslistens interesse i den her sag er sådan noget, der er opstået for nylig, altså at det er noget, der er opstået efter jul i samarbejde med venstrefløjens formeste avis, Information, hvor vi på forsiden, hvor Enhedslisten også udtaler sig, kunne se, at man jo tilsyneladende har opdaget, at der er sket et stort konventionsbrud osv. Det var jo fair nok, hvis det var rigtigt, men det er det ikke.

Er det ikke rigtigt – vil jeg spørge fru Johanne Schmidt-Nielsen – at integrationsministeren for et år siden informerede Folketinget om,

at der var sket en fejl i den her sag, at man undersøgte sagen, og at man ville rette op på fejlen med det samme?

Kl. 14:59

Anden næstformand (Søren Espersen):

Jeg vil lige sige, at jeg ikke vil indlede en diskussion om det her nu, det synes jeg ikke vi skal, men jeg så det som Enhedslistens ordførers eksempel på noget, hun mente var en overtrædelse af konventionen. Det nævnes som et eksempel, og jeg vil ikke til at have en længere diskussion om det, men man får lov til at svare.

Kl. 15:00

Johanne Schmidt-Nielsen (EL):

Ja, jeg vil meget gerne have lov til at svare (*Anden næstformand (Søren Espersen)*: Ja, selvfølgelig).

Det er fuldstændig korrekt, at der den 27. januar 2010, så vidt jeg husker, kommer et brev fra integrationsministeren til Indfødsretsudvalget om det her. At det så er skrevet så kringlet, at der – hvad skal man sige – ikke er nogen, der opdager, hvad der står i det, er så, hvad det er, men det er fuldstændig rigtigt, at vi på det tidspunkt ikke opdager, hvad det er, der foregår, og det er jeg da om nogen ked af. Altså, jeg er da om nogen ked af, at der ikke er nogen i oppositionen eller for den sags skyld nogen andre, der opdager, hvor skidt det står til.

Men jeg må sige til hr. Karsten Lauritzen, at det er en mærkelig tilgang at have til konventioner og til ulovlig sagsbehandling i Danmark og til konventionsbrud – det er det, der her er tale om: konventionsbrud og ulovlig sagsbehandling – nemlig at går den, så går den, altså at hvis ikke oppositionen opdager det, så gør det nok ikke noget. Det er da et mystisk forsvar for noget, der er så alvorligt, som at man har brudt konventionen.

Kl. 15:01

Anden næstformand (Søren Espersen):

Nu er vi altså langt inde i en helt anden debat. Jeg tror, det er blevet klargjort, at Enhedslisten mener, at der er sket et brud på konventionen, men det er ikke den sag, vi diskuterer, og jeg synes ikke, vi skal tage mere af det her.

Har hr. Karsten Lauritzen flere spørgsmål eller bemærkninger, der ikke har med det her at gøre?

Kl. 15:01

Karsten Lauritzen (V):

Jamen så bliver jeg også nødt til at sige, at jeg føler, at formanden skulle have påpeget det i ordførertalen på daværende tidspunkt, for så havde man undgået den her diskussion. Men lad os så diskutere det her beslutningsforslag, som ligger, og der bliver jeg nødt til at spørge fru Johanne Schmidt-Nielsen, om hun har været i kontakt med Røde Kors, og om hun har været ude ved den udredningsenhed, som Røde Kors har, og set den screeningsproces, der er, når hun kan tegne det billede af, at der ikke er nogen børn af asylansøgere, dem, der bliver anerkendt, og dem, der bliver afvist, der får den behandling af myndighederne, som de har brug for.

Altså, fru Johanne Schmidt-Nielsen tegner et billede af en virkelighed, som jeg må sige ligger meget langt fra det indtryk, jeg har af tingene, efter at have været på besøg på asylcentre og efter også at have set nærmere på de procedurer, der er. Hvorfra får fru Johanne Schmidt-Nielsen det indtryk af det? Et det fra samtaler med Røde Kors, eller hvad?

Kl. 15:02

Anden næstformand (Søren Espersen):

Ordføreren.

Kl. 15:02

Johanne Schmidt-Nielsen (EL):

Røde Kors har ikke været inde over udarbejdelsen af det her forslag, det har til gengæld en lang række børneorganisationer. Og så må jeg sige til hr. Karsten Lauritzen, at det simpelt hen ikke er korrekt at påstå, at jeg skulle have sagt, at ingen børn får den behandling, de har krav på. Nej, jeg siger bare, at der er noget, der tyder på, at ikke alle børn får den behandling, de har krav på. Derfor stiller vi forslag om systematisk at sikre, at børnene bliver undersøgt, at man sørger for at varetage barnets tarv. Og jeg må sige, at det er svært at forstå, hvad det er, der skulle være så farligt ved at systematisere det her. Hvad er det, man er så bange for i regeringen og hos Dansk Folkeparti? Hvorfor vil man ikke være med til systematisk at sørge for, at barnets tarv bliver varetaget? Hvad er det, der er så farligt? Er det fordi, man risikerer at opdage, at barnets tarv *ikke* bliver varetaget? Hvad er det, der er så farligt? Jeg forstår det ikke.

Kl. 15:03

Anden næstformand (Søren Espersen):

Tak til ordføreren.

Da der ikke er flere, der har bedt om ordet, er forhandlingen sluttet.

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg dette som vedtaget.

Det er vedtaget.

Kl. 15:03

Meddelelser fra formanden

Anden næstformand (Søren Espersen):

Der er ikke mere at foretage i dette møde.

Folketingets næste møde afholdes tirsdag den 18. januar 2011 kl. 13.00.

Jeg henviser til den dagsorden, der fremgår af Folketingets hjemmeside, og skal i øvrigt henviser til ugeplanen, der fremgår af Folketingets hjemmeside.

Mødet er hævet. (Kl. 15:03).